

บทที่ 5

ทศวรรษ 1960 ที่ปั้นป่วนโกลาหลสับสนวุ่นวายพร้อมการใช้
แผนชายแดนใหม่และแผนสังคมยิ่งใหญ่ (1961 - 1969)

ปีเหตุการณ์สำคัญ 1961- 1969

- 1961-1963 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของจอห์น เอฟ. เคนเนดี้ - P₃₅
- 1961 The Peace Corps - 1 มีนาคม
The Alliance for Progress Program - 13 มีนาคม
The Twenty-third Amendment - 29 มีนาคม
The Bay of Pigs Invasion - 17 เมษายน
เยอรมัน บี. ซีพาร์ค และ เวอจิล กรีสสัน มนุษย์อวตารเมริกาเข้าโคจรในอวกาศเป็นครั้งแรก - 5 พฤษภาคม
การประชุมสุดยอดที่กรุงเวียนนา 4-5 มิถุนายน
The Berlin Wall 13-18 ธันวาคม
- 1962 จอห์น เอช. เกรนน์, ภูมิบูร์ มนุษย์อวตารเมริกาโคจรรอบโลกเป็นครั้งแรก - 20 กุมภาพันธ์
The Trade Expansion Act - 4 ตุลาคม
The Cuban Missile Crisis 22-28 ตุลาคม
- 1963 ติดตั้งสายตรงนอสโตร์ - วอชิงตันดี.ซี. - 5 เมษายน
The Treaty Banning Nuclear Tests in the Oceans, in the Atmosphere and in Outer Space - 5 ธันวาคม
The Freedom March - 28 สิงหาคม
ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกยิงเสียชีวิต (13.00 น.) - 22 พฤศจิกายน
ลินดอน บี. จอห์นสันเข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดี (14.38 น.) - 22 พฤศจิกายน
- 1963-1969 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของลินดอน บี. จอห์นสัน - P₃₆
- 1964 The War on Poverty Plan - มกราคม
The Tax Reduction Act - กุมภาพันธ์
The Twenty-fourth Amendment - 4 กุมภาพันธ์
Food Stamp - กุมภาพันธ์
The Civil Right Act - 2 กุมภาพันธ์
The Gulf of Tonkin Incident - 30 กุมภาพันธ์

- The Gulf of Tonkin Resolution - 7 สิงหาคม
- The Economic Opportunity Act - 11 สิงหาคม
- ปัญหาคลองปานามา - ธันวาคม
- ก่อตั้ง The Palestine Liberation Organization (PLO)
- 1965 สร้างรัฐอเมริการ่วมรับในสังคมรัฐเวียดนาม
- ทิ้งระเบิดครั้งแรกในเวียดนามเหนือ - 7 กุมภาพันธ์
- ยกพลเข้าบกครั้งแรกที่ดำเนินในเวียดนามใต้ - 8 มีนาคม
- The Elementary and Secondary Education Act - 9 เมษายน
- The Higher Education Act - เมษายน
- The Johnson Doctrine ในปัญหาสาธารณรัฐโอมนิคัน - เมษายน
- The Appalachian Regional Development Act
- The Community Action Program
- The National Endowment for the Arts
- The National Endowment for the Humanities
- The Medicare Program - 30 กรกฎาคม
- The Voting Rights Act - 10 สิงหาคม
- ตั้งกระทรวงเคหะและพัฒนาคร - 31 สิงหาคม
- The Immigration and Nationality Amendments - 3 ตุลาคม
- คนอเมริกันเริ่มประท้วงต่อต้านสังคมรัฐเวียดนาม
- 1966 The Pacification Program
- The Declaration of Honolulu
- The Air Pollution Act
- The Clean Water Restoration Act
- The Traffic Safety Act
- The Highway Safety Act
- The Metropolitan Area Redevelopment Act
- The Medicaid Program - กรกฎาคม
- ตั้งกระทรวงคมนาคม - 13 ตุลาคม

- The Demonstration Cities Act - 20 ตุลาคม
- 1967 The Twenty-fifth Amendment - 10 กุมภาพันธ์
- The Six-Day War 5-10 มิถุนายน
- 1968 The Housing Act
 ขานอวากาศเชือเวเยอร์ 7 ลงข้อคบันพื้นผิวดวงจันทร์ - 9 มกราคม
 The Tet Offension - 31 มกราคม
 ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศลดการทิ้งระเบิดในเวียดนามเหนือ - 31 มีนาคม
 ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศไม่ลงสมัครรับการเลือกตั้ง - 31 มีนาคม
 นาร์ดิน อูเซอร์ คิง, ภูเนียร์ ถูกยิงเสียชีวิต - 4 เมษายน
 การเจรจาสันติภาพในสังคրามเวียดนามครั้งแรกที่กรุงปารีส - 10 พฤษภาคม
 โรเบิร์ท เอฟ. เคนเนดี้ ถูกยิงเสียชีวิต - 5 มิถุนายน
 The Nuclear Nonproliferation Treaty - 1 กรกฎาคม
 ประธานาธิบดีจอห์นสันสั่งประกาศพักรบเพื่อการเจรจาแสวงหาสันติภาพในสังคրาม
 เวียดนาม - 31 ตุลาคม
 ริ查ร์ด เอ็ม. นิกสัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 37 - 5 พฤศจิกายน
 ขานอวากาศอะพอลโล 8 โคจรรอบดวงจันทร์ - 21 ธันวาคม

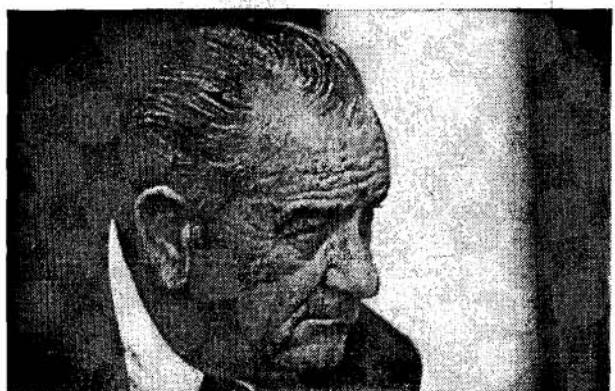

John F. Kennedy

Democrat

The Kennedy Administration

President	John F. Kennedy	1961-1963
Vice President	Lyndon B. Johnson	1961-1963
Secretary of State	Dean Rusk	1961-1963
Secretary of Treasury	C. Douglas Dillon	1961-1963
Attorney General	Robert F. Kennedy	1961-1963
Postmaster General	J. Edward Day John A. Gronouski	1961-1963 1963
Secretary of Interior	Stewart L. Udall	1961-1963
Secretary of Agriculture	Orville L. Freeman	1961-1963
Secretary of Commerce	Luther H. Hodges	1961-1963
Secretary of Labor	Arthur J. Goldberg W. Willard Wirtz	1961-1962 1962-1963
Secretary of Defense	Robert S. McNamara	1961-1963
Secretary of Health, Education, and Welfare	Abraham A. Ribicoff Anthony J. Celebrezze	1961-1962 1962-1963

Lyndon Baines Johnson (1908-1973)

The Lyndon Johnson Administration

President	Lyndon B. Johnson	1963-1969
Vice President	Hubert H. Humphrey	1965-1969
Secretary of State	Dean Rusk	1963-1969
Secretary of Treasury	C. Douglas Dillon Henry H. Fowler	1963-1965 1965-1969
Attorney General	Robert F. Kennedy Nicholas Katzenbach Ramsey Clark	1963-1964 1965-1966 1967-1969
Postmaster General	John A. Gronouski Lawrence F. O'Brien Marvin Watson	1963-1965 1965-1968 1968-1969
Secretary of Interior	Stewart L. Udall	1963-1969
Secretary of Agriculture	Orville L. Freeman	1963-1969
Secretary of Commerce	Luther H. Hodges John T. Connor Alexander B. Trowbridge Cyrus R. Smith	1963-1964 1964-1967 1967-1968 1968-1969
Secretary of Labor	W. Willard Wirtz	1963-1969
Secretary of Defense	Robert F. McNamara Clark Clifford	1963-1968 1968-1969
Secretary of Health, Education, and Welfare	Anthony J. Celebrezze John W. Gardner Wilbur J. Cohen	1963-1965 1965-1968 1968-1969
Secretary of Housing and Urban Development	Robert C. Weaver Robert C. Wood	1966-1969 1969
Secretary of Transportation	Alan S. Boyd	1967-1969

Jonas Salk

Dr. Jonas Salk of the University of Pittsburgh developed a process of using dead polio virus particles to stimulate the immune system, ending the dreaded polio scourge of American children.

Freedom Ride, 1961 Rampaging whites near Anniston, Alabama, burned this bus carrying an interracial group of "Freedom Riders" on May 14, 1961.

March on Washington for Jobs and Freedom, 1963

Martin Luther King, Jr.

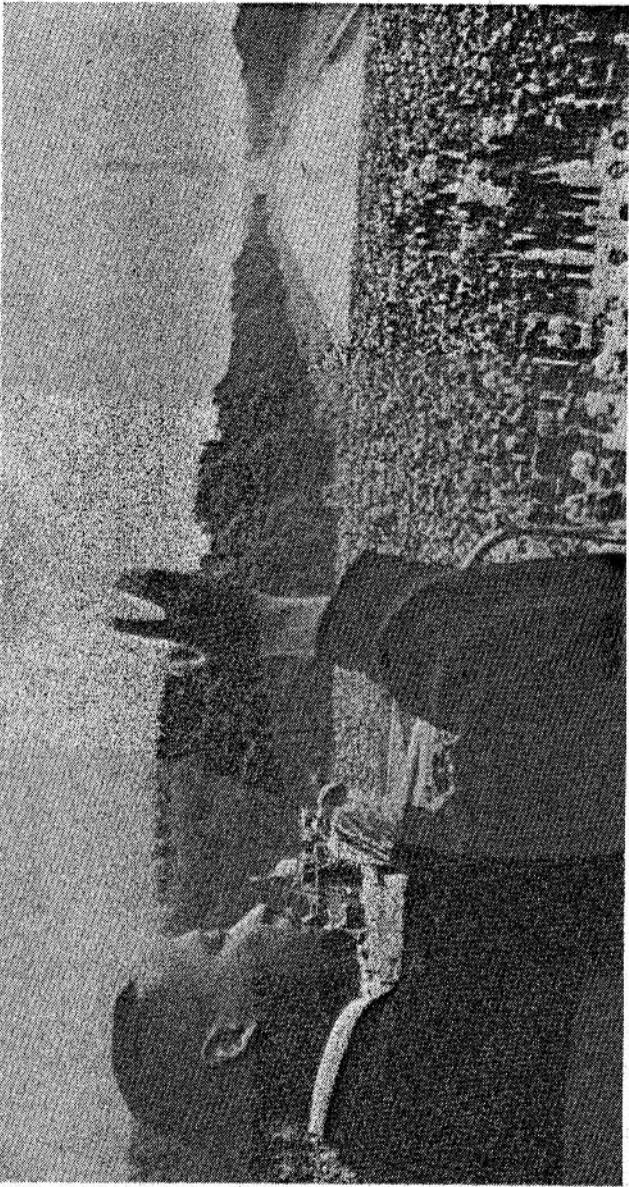
Martin Luther King, Jr.,

At a sit-in demonstration
at a Woolworth's lunch
counter on May 28, 1963

THE MARCH ON WASHINGTON

King addressed a huge crowd of civil rights supporters on August 28, 1963. Standing on the steps of the Lincoln Memorial, he faced the Washington Monument, symbol of the foundation of the republic, and the crowd roared approval as he proclaimed, "I have a dream."

**Hosing Down Civil Rights
Demonstrators Birmingham, Alabama, 1963.**

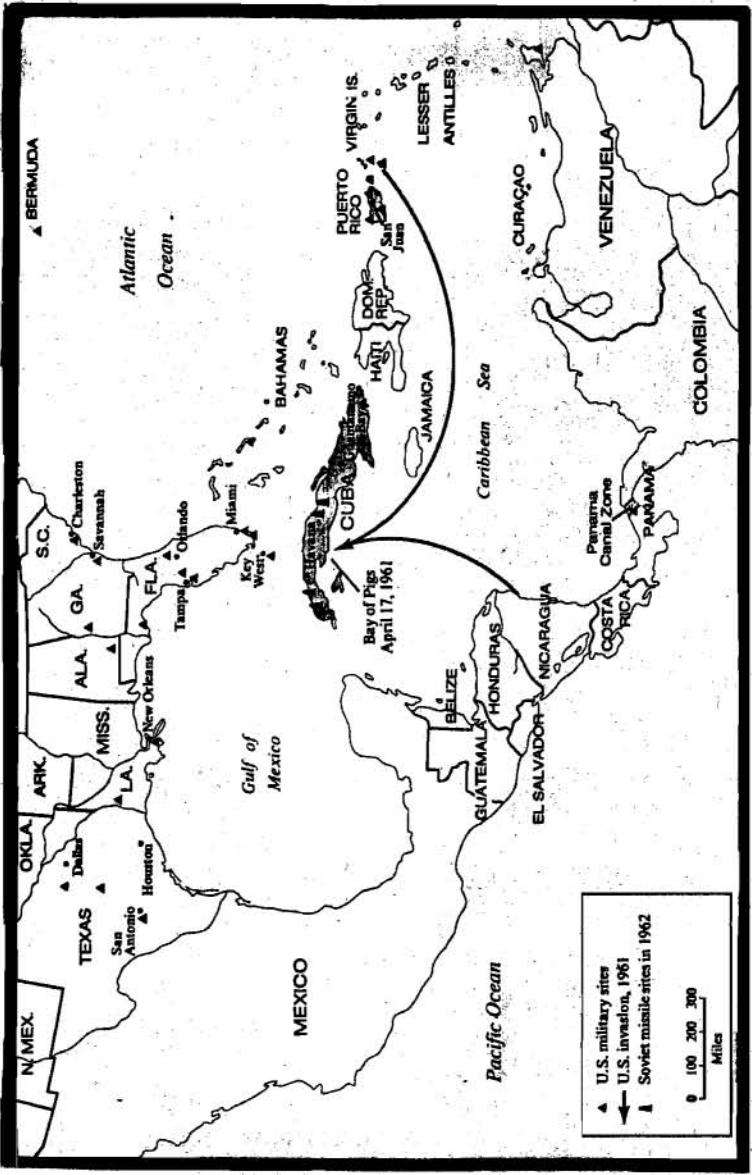

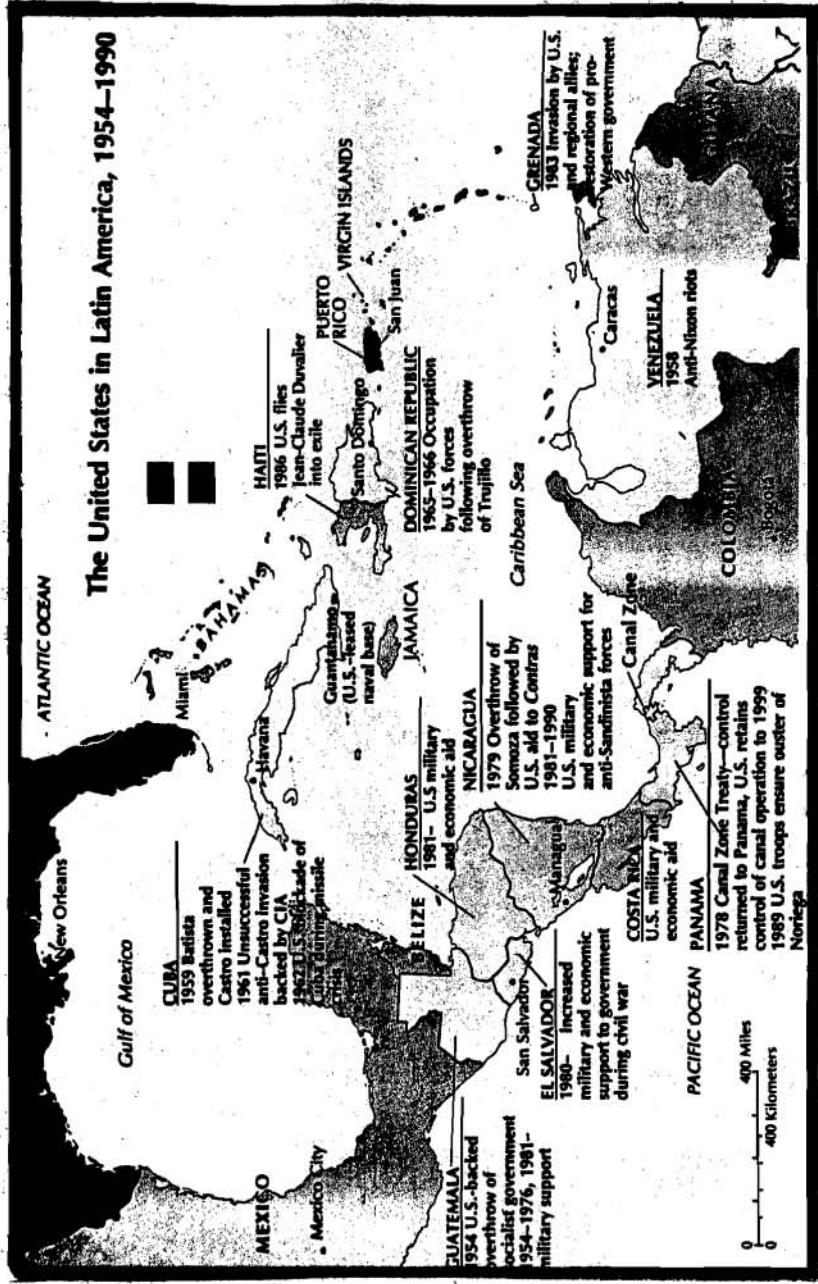
**Building the Berlin Wall,
1961.** The wall stood for
nearly thirty years as a hated
symbol of a divided Europe.

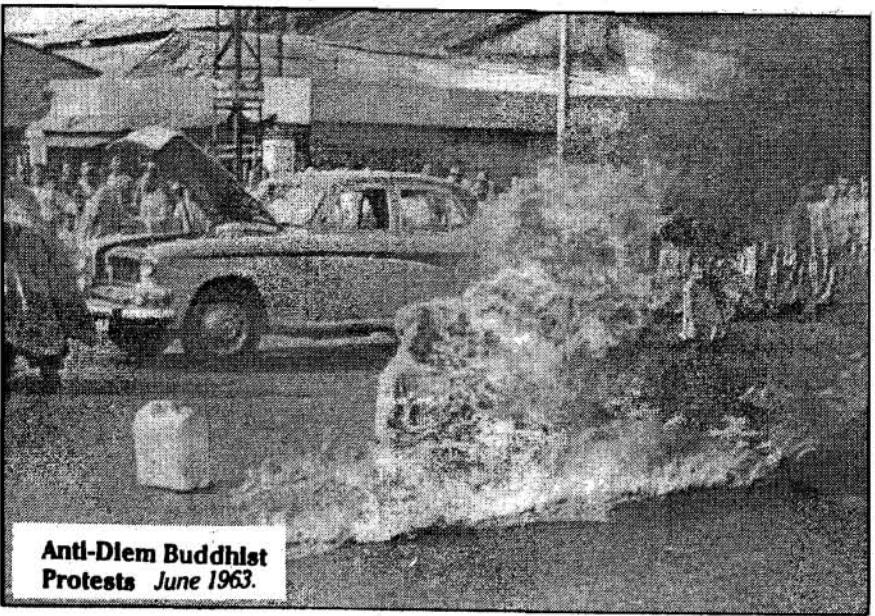

The Berlin Wall

The United States and Cuba, 1961-1962

**Anti-Diệm Buddhist
Protests June 1963.**

The Mechanized War
High technology and modern
equipment, such as this helicop-
ter, gave the Americans in Viet-
nam a huge military advantage.

Kennedy Meets Khrushchev In Vienna, Austria, in 1961. The conference was his first with the Russian premier.

Magnum

Shooting of Lee Oswald, center, by Jack Ruby, right, came as Oswald was under police guard, charged with President Kennedy's murder. Oswald died of the wound about 48 hours after President Kennedy's assassination.

THREE DEMOCRATS

In the early 1960s, John F. Kennedy (left), Eleanór Roosevelt, and Lyndon Baines Johnson represented three versions of Democratic party

Lyndon Johnson Sworn In on Air Force One
Kennedy's widow stands on Johnson's left in this dramatic scene just moments after the assassination.

THE COUNTERCULTURE

During the 1960s, two symbols represented the counter-culture: a "V" sign, meaning peace in Vietnam, and the word "love." Both signified the desire of many young Americans to revise the nature of sexual, social, and political relationships.

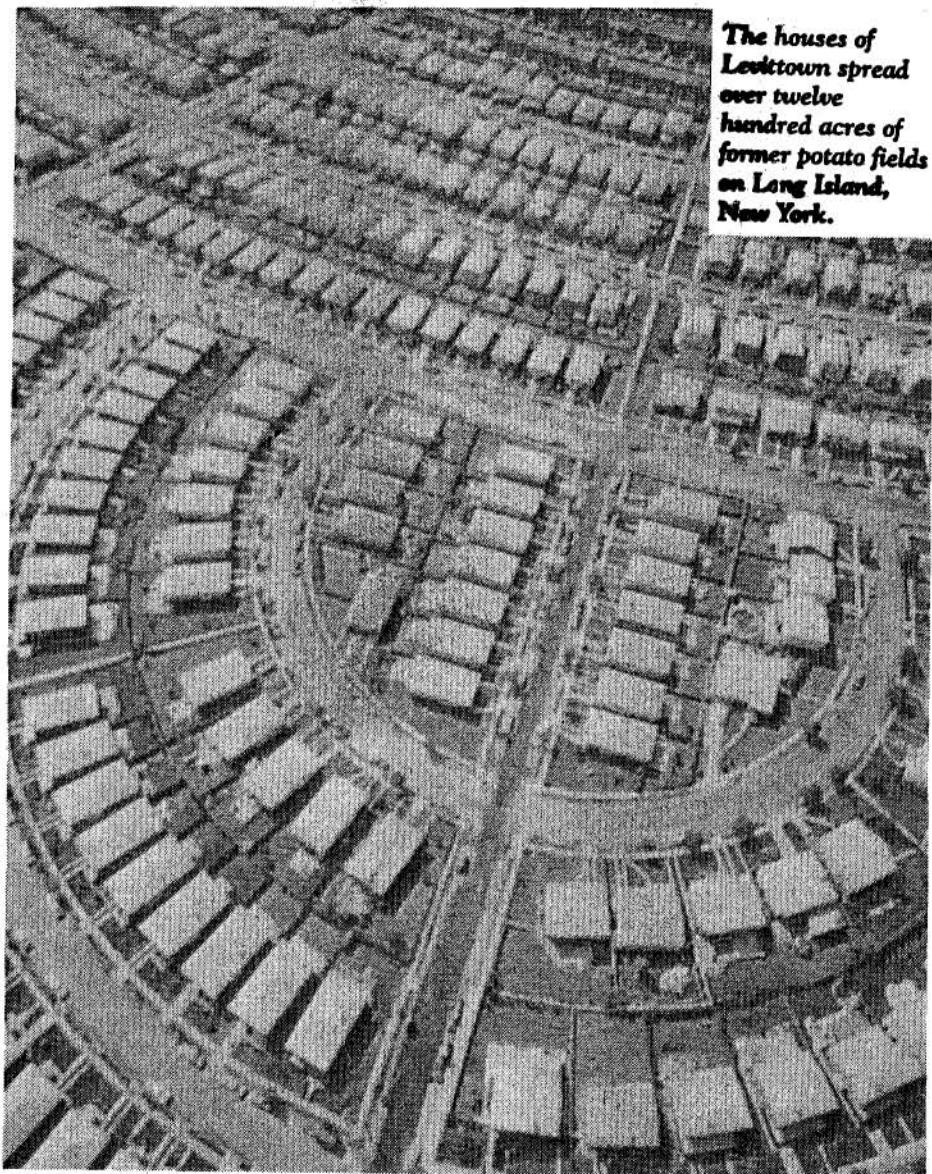
THE BEATLES, 1965

The Beatles, four young men from Liverpool, England, became international heroes to 1960s youth. Wherever they went, the Beatles attracted huge crowds of adoring fans. Pictured here (left to right) are George Harrison, Paul McCartney, Ringo Starr and his wife Maureen, and Cynthia and John Lennon. The band broke up in 1970, and Lennon was killed in New York City, where he had taken up residence, in December 1980.

The Suburbanization of America After World War II, Americans by the millions moved to suburban housing developments like this one at Levittown, New York.

*The houses of
Levittown spread
over twelve
hundred acres of
former potato fields
on Long Island,
New York.*

Southeast Asia and the Vietnam War

During the March on Washington in 1967, this demonstrator attempted to disarm the troops by placing flowers in their rifle barrels.

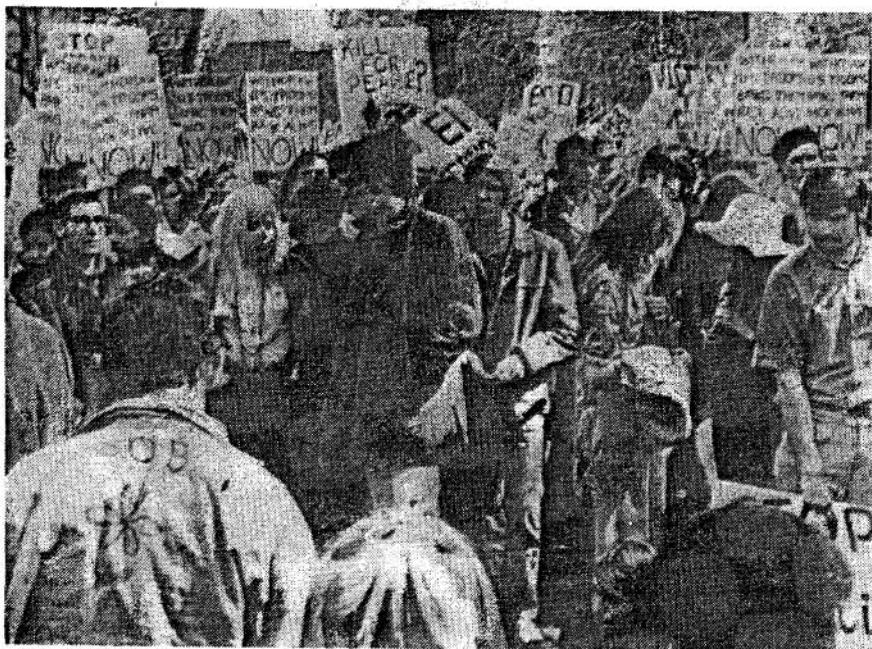
Martin Luther King, Robert Kennedy, and President Lyndon B. Johnson at the signing ceremonies for the Civil Rights Act of 1964

AN ANTIWAR DEMONSTRATION IN CHICAGO, 1968

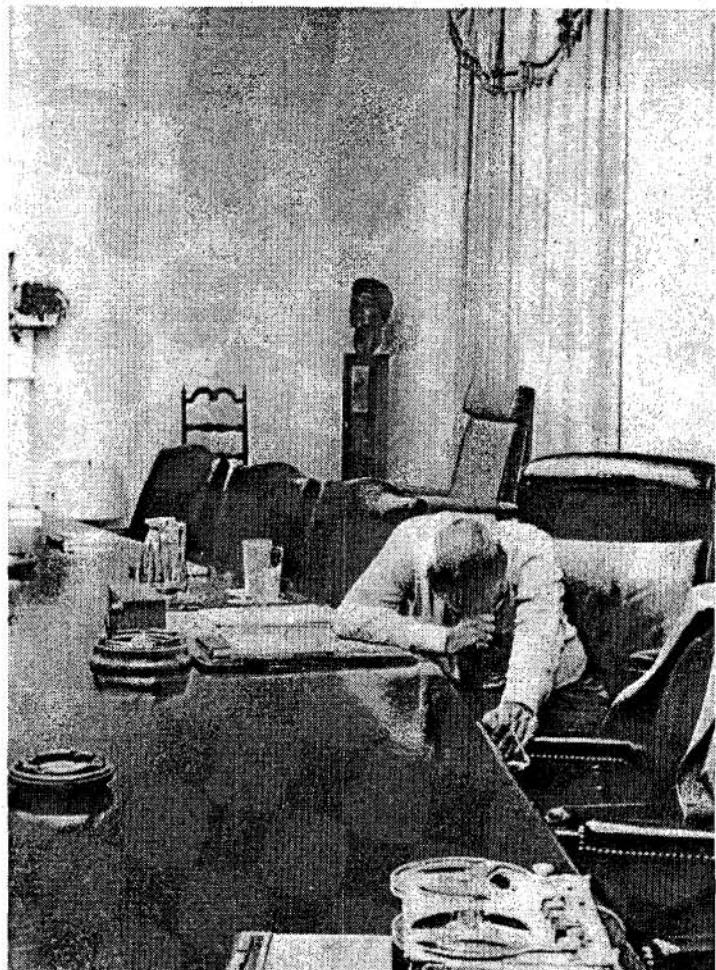

The Siege of Chicago, 1968
Antiwar demonstrators confront National Guardsmen during the Democratic convention in Chicago in August 1968.

An antiwar rally in 1968, one of thousands held around the nation to demand the withdrawal of U.S. troops from Vietnam

President Johnson, alone in the Cabinet room, rests his head on his hand as he listens to a tape from his son-in-law Marine Captain Charles Robb recounting his combat experiences in Vietnam. Johnson stunned the nation with his announcement on March 31, 1968, that he would not seek reelection.

บทที่ 5

ทศวรรษ 1960 ที่ปั่นป่วนโกลาหลสับสนวุ่นวาย พร้อมการใช้แผนชายแดนใหม่และแผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ (1961 - 1969)

ศาสตราจารย์ ดร. โถมัส เอ. บีลีย์ (Thomas A. Bailey) และศาสตราจารย์ ดร. เดวิด เก็นเนดี้ (David M. Kennedy) แห่งมหาวิทยาลัยแสตฟอร์ด (Stanford University) ผู้เขียนตำราประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา *The American Pageant* เรียกประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1960 (1960-1969) ว่า หกสิบที่ปั่นป่วน โกลาหลสับสนุ่นวุ่นวาย (The Stormy Sixties)¹ และมีผู้รู้บางท่านเรียกประวัติศาสตร์ช่วงนี้อีกชื่อว่า สมัยแห่งความรุนแรง (Age of Violence) ทศวรรษ 1960 เริ่มด้วยความสดใส คนอเมริกันครั้งที่一 ในประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ ผู้นำหนุ่มวัย 44 ปี ประกาศแผนชาติเด่นใหม่ (The New Frontier Program) มุ่งให้แผนนี้เป็นที่พึ่งแก่ผู้ยากไร้ เยาวชนอเมริกันให้การสนับสนุนในอุดมการณ์ ร่วมนิความคิดสร้างสรรร มีความไฟฝันมุ่งมั่นดำเนินการตามที่ผู้นำกำหนด ทุกอย่างดูเหมือนจะดีและราบรื่น แต่สภาพที่ปราฏภัยแท้จริงคือ การจบลงด้วยความเครียดลดหย่อนและความบ่อมขึ้นเริ่มด้วย หนึ่งผู้นำและบุคคลสำคัญถูกยิงเสียชีวิต กล่าวคือ ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกยิงเสียชีวิตที่เมืองดอลลัส เท็กซัสในวันที่ 22 พฤศจิกายน 1963 นาร์ติน ลูเซอร์ คิง จูเนียร์ ถูกยิงเสียชีวิตที่เมืองแมมฟิส เทนเนสซี ในวันที่ 4 เมษายน 1968 และโรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้ (Robert F. Kennedy) ถูกยิงเสียชีวิตที่เมืองลอสแองเจลลิส แคลิฟอร์เนีย ในวันที่ 6 มิถุนายน 1968 สองปัญหาภายในประเทศที่ไม่ได้รับการแก้ไขนำสู่การประท้วงก่อความโกลาหลวุ่นวายได้แก่ ที่อยู่อาศัยสื่อมโกรน ความยากจน ผู้สูงอายุไม่มีเงินเพียงพอเพื่อการรักษาพยาบาล คนงานไร้ฝีมือ (unskilled workers) ต้องตกงาน เพราะนายจ้างนำเครื่องจักรทุ่นแรงใช้ในโรงงาน โรงเรียนและมหาวิทยาลัยของรัฐขาดครูอาจารย์ผู้สอน ขาดอุปกรณ์การเรียนและเรียนกันอย่างแออัด มีการแบ่งแยกเหยียดผิว ในการทำงาน การศึกษาและที่อยู่อาศัยรวมถึงต่อต้านการร่วมในสังคมนานาเชื้อชาติ คนอเมริกันผิวดำประท้วงเพื่อต้องการให้เลิกการแบ่งแยกเหยียดผิวเรียกร้องการมีสิทธิเท่าเทียมคนอเมริกันผิวดำ เรียกร้องความสนใจและต่อต้านการเข้าร่วมในสังคมนานาเชื้อชาติ โดยเฉพาะผู้เชื้อชาติแอฟริกัน ส่วนใหญ่เกิดหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 มีความเป็นอยู่สุขสนาย ในปี 1964 เมื่อลินคอล์น บี. จอห์นสันนำสหภาพแรงงานเข้าร่วมในสังคมนานาเชื้อชาติ คนอเมริกันผิวดำ โดยเฉพาะผู้เชื้อชาติแอฟริกัน ส่วนใหญ่เกิดหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 มีความ

มีการเผยแพร่ที่หารทำให้เยาวชนอเมริกัน โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษามองสังคมอเมริกันเป็นสังคมไม่น่าอยู่มีการประท้วงเกิดกลุ่มขบวนการพูดเสรี (The Free Speech Movement - FSM)² นำโดยมาเรียโอชาวิโอ (Mario Savio) ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (Berkeley The University of California), และกลุ่มสมาคมนิสิตนักศึกษาเพื่อสังคมประชาธิปไตย (The Students for a Democratic Society - SDS)³ นำโดยทอม เฮเดน (Tom Hayden) และเอล ฮาเบอร์ (El Haber) ที่มิชิแกน (Port Huron, Michigan) สมาชิกส่วนใหญ่ของทั้งสองกลุ่มนักศึกษาเป็นคนอเมริกันผิวขาว ข้อยื่นในชั้นกล่าวของสังคมอเมริกัน สมาคมทั้งสองเรียกร้องสันติภาพ เลิกการแบ่งแยกเหยียดผิว ให้รัฐบาลสนใจและทุกสุขประชาชนเข้ามาร่วมกันให้มีความยุติธรรม และให้ห้ามเลิกเข้าสู่เกื้อกันพลเรือน เช่นเลิกการเผยแพร่ที่หาร เลิกให้ทุนนักวิชาการทำงานวิจัยของกระทรวงกลาโหม และเลิกการผลิตอาวุธร้ายแรงเพื่อนำใช้ปราบปรามศัตรู ขณะเดียวกัน เยาวชนอเมริกันมีความสับสนทางจิตใจจัดตั้งกลุ่มช้ายใหม่ (The New Left)⁴ และกลุ่มต่อต้านวัฒนธรรม (The Countercultural)⁵ เยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ต่อต้านวัฒนธรรมเดิมคือไม่ต้องการมุ่งมั่นทำงานเพื่อความก้าวหน้าและความมั่นคงของชีวิต ไม่ต้องการขึ้นในกฎข้อบังคับและระเบียบวินัย ไม่ใช้มั่นในสถาบันครอบครัว ไม่มีความภูมิใจในบรรพบุรุษ ค่านิยมใหม่ที่เกิดขึ้นคือ ไม่ติดกับวัตถุนิยมแต่จะแสวงหาความเชื่อใหม่เป็นที่พึงทางไปมุ่งที่ปรัชญาและศาสนาโลกตะวันออก ซึ่งชอบแนวคิดและผลงานของเมเชตุนและฟิเดล คัสโตร มีเพศสัมพันธ์เปิดเผย เรียกหาความรักและสันติภาพ มีความเป็นอยู่เรียบง่ายไปวัน ๆ และแสวงหาความสุขใจด้วยการเสพกัญชา (marijuana) และยาหลอนประสาท (hallucinogenic) ฮิปปี้ (Hippies) หรือบุปผาชน (Flower People) เป็นรูปแบบใหม่ของเยาวชนอเมริกันในทศวรรษ 1960 ที่เบื้องสังคม การเมืองและวัฒนธรรมอเมริกันเดิม ต้องการลีนปีญหา คลายความเหงา คลายความเครียด ด้วยการเสพกัญชาและยาหลอนประสาท เรียกหาความรักโลเกียร์และสันติภาพด้วยคำวัญ “Make Love, Not War”⁶ พอยื่นร่วมกันเป็นชุมชนเช่นที่ชานฟรานซิสโก (Haight-Ashbury, San Francisco) แบ่งปันความรัก ความรับผิดชอบ ทรัพย์สิน กินอยู่ และใช้สอยร่วมกัน ฮิปปี้นิยมใช้เสื้อผ้าเก่า สรวณรองเท้าแตะหรือรองเท้าสาม ไวนิลยาง สะพายถุงย่าม ห้อยสร้อยคอถูกประคีบหลาดเส้น ชอบเพลงร็อก (Rock) เพราะห่วงทำนองดื่นเดินเราร้อนนิชีวิตชีว่า วงศ์ตระกูลที่เยาวชนอเมริกันชอบมากคือ The Beatles, The Woodstock และ The Rolling Stone เทศกาลเพลงร็อกกลางแจ้งปี 1969 ที่นิวยอร์ก (Bethel, New York) ระหว่างวันที่ 15-17 สิงหาคม 1969 โดยวง Woodstock มีผู้เข้าชมประมาณสี่แสนคน ปลายทศวรรษ 1960 ฮิปปี้สื่อมความนิยม มีสภาพเป็นคนข้างถนนหรือขอทาน และกลางทศวรรษ 1970 ฮิปปี้หมดไปจากสังคมเยาวชนอเมริกัน เพราะ

สังคมเวียดนามยุคติง (1975) คนอเมริกันผู้ดำรงการศึกษาเพิ่มมากขึ้นสามารถถกสถานภาพคน夷ในสังคมขึ้นทัดเทียมหรือใกล้เคียงคนอเมริกันผู้ขาว การแบ่งแยกเชื้อชาติค่อนข้างมากไปจากสังคมอเมริกัน อย่างไรก็ตามสรุปได้ว่าสหรัฐอเมริกาในทศวรรษ 1960 คงการสักดิ์กันต่อต้านการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ เศรษฐกิจมีทั้งเพื่องฟ ภาวะเงินเพื่อ และธุรกิจคดดอยขนาดใหญ่ คนอเมริกันนิยมนิยมมีบ้านอยู่อาศัยบริเวณชานเมืองมากกว่าในเมือง สหรัฐอเมริกามีความก้าวหน้ามากในงานวิทยาศาสตร์การแพทย์และเทคโนโลยี นำสู่การผลิตยาใหม่ ๆ รักษาโรคภัยไข้เจ็บ และนำความก้าวหน้าในงานโครงการอวกาศ และบนเวทีการเรียกร้องสิทธิทำอย่างเป็นระบบ ทวิความรุนแรงขึ้น คนอเมริกันกล้าต่อต้านการดำเนินนโยบายต่างประเทศของรัฐบาลในเรื่องนำสหราชอาณาจักรเข้าร่วมในสังคมเวียดนามด้วยการประท้วง นับวันทวิความรุนแรงขึ้น และประกาศสุดท้ายสหราชอาณาจักรต้องเผชิญกับมวลภาวะ การขาดกรรมและความรุนแรงอันเนื่องจากคนอเมริกันไม่พอใจสภาพที่เป็นอยู่และไม่พอใจรัฐบาล สหราชอาณาจักรช่วงทศวรรษ 1960 อยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีสองคนคือ ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ (1961-1963) ด้วยแผนชายแดนใหม่ (The New Frontier Program) ที่มุ่งใช้เป็นที่พึ่งแก่ผู้ยากไร้ และประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน (1963-1969) ด้วยแผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ (The Great Society Program) ที่มุ่งใช้ยกระดับคุณภาพชีวิตคนอเมริกัน

สหราชอาณาจักรต้องการบริหารประเทศโดยจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ 1961-1963

จอห์น ฟิชเชอร์ เกนเนดี้ (John Fitzgerald Kennedy 1917-1963) ประธานาธิบดีลำดับที่ 35 จากพี่น้องในครอบครัว เกนเนดี้ นำการบริหารประเทศช่วงปี 1961-1963 โดยมีลินคอล์น บี. จอห์นสัน (Lyndon B. Johnson) เป็นรองประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เกนเนดี้ เป็นผู้ลังสมัครชนการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีที่อายุน้อยที่สุด (ในเดือนพฤษภาคม 1960 ขณะอายุเพียง 43 ปี) และเขารับตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนมกราคม 1961 ขณะอายุ 44 ปี (รีอดอร์ รูสเวลต์ (1858-1919) ประธานาธิบดีลำดับที่ 26 เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีในปี 1901 ขณะอายุ 43 ปี กายหลังการเสียชีวิตของประธานาธิบดีวิลเลียม แมคคินเลีย แต่ลงสมัครชนการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในปี 1905 ขณะอายุ 47 ปี) ในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963 ประธานาธิบดีเกนเนดี้ถูกยิงเสียชีวิตที่เมืองดัลลัส (Dallas) เท็กซัสขณะอายุ 46 ปี นับเป็นประธานาธิบดีลำดับที่สี่ที่ถูกยิงเสียชีวิต และเป็นประธานาธิบดีที่มีอายุน้อยที่สุดที่เสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีรวมระยะเวลาการบริหารประเทศสองปีสิบเดือน มีความเชื่อกันว่าการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีที่ลงท้ายด้วยเลขศูนย์ (0) ผู้ชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีมักเสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี เริ่มจากวิลเลียม เอช. ฮาร์ริ森 (William H. Harrison) ประธานาธิบดีลำดับที่ 9 ลงรับการเลือกตั้งในปี 1840

และเสียชีวิตในปี 1841 อับรา罕์ ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ประธานาธิบดีลำดับที่ 16 ลงรับการเลือกตั้งสมัยที่ 2 ในปี 1860 และเสียชีวิตในปี 1865 เจนส์ อ. การ์ฟิลด์ (James A. Garfield) ประธานาธิบดีลำดับที่ 20 ลงรับการเลือกตั้งในปี 1880 และเสียชีวิตในปี 1881 วิลเลียม แมคคินเลย์ (William McKinley) ประธานาธิบดีลำดับที่ 25 ลงรับการเลือกตั้งในปี 1920 และเสียชีวิตในปี 1923 弗朗คลิน ดี. รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ประธานาธิบดีลำดับที่ 32 ลงรับการเลือกตั้งสมัยที่ 2 ในปี 1940 และเสียชีวิตในปี 1945 และจอห์น เอฟ. เคนเนดี้ประธานาธิบดีลำดับที่ 35 ลงรับการเลือกตั้งในปี 1960 และเสียชีวิตในปี 1963 จอห์น เอฟ. เ肯เนดี้เป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ยังมีชีวิตในนิกายโรมันคาทอลิก และเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เกิดในคริสต์ศตวรรษที่ 20 (1917) จัดเป็นคนรุ่นใหม่

ในวันที่ 20 มกราคม 1961 จอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ เข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดีและได้กล่าวแก่คนไทยว่า “อย่าถามว่าประเทศของคุณ (สหรัฐอเมริกา) สามารถทำอะไรให้แก่คุณ ใจถึงคุณว่าสามารถทำอะไรให้แก่ประเทศของคุณได้บ้าง (Ask not what your country can do for you, Ask what you can do for your country)⁷ คำกล่าววนี้เป็นออมตะคนอเมริกันได้คิด โดยเฉพาะจุดประกายความคิดแก่ชาวชนอเมริกันร่วมสร้างสรรพผู้คนชาวอเมริกา

แผนชายแดนใหม่ (The New Frontier Program) ถูกกำหนดขึ้นเป็นแผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ มุ่งช่วยผู้ยากไร้ด้วยโอกาสและไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสังคม กำหนดดำเนินการแบ่งแยกเหยียดผิวให้หมดไปจากสังคมอเมริกัน ให้การรักษาพยาบาลแก่ผู้สูงอายุ ช่วยเหลือด้านการศึกษา ปรับปรุงที่อยู่อาศัยและจัดวางผังเมืองให้เป็นระเบียบ สร้างงานเพิ่มและช่วยเหลือลูกจ้างแรงงาน ช่วยเหลือเกษตรกร และพัฒนาเศรษฐกิจ ด้วยแผนชายแดนใหม่คนอเมริกันมองว่าดีแต่ยาก แก่การปฏิบัติให้เป็นจริง ได้อันมีผลให้การเลือกสมาชิกรัฐสภาปี 1960 พรรครีพับลิกันครองเสียงที่นั่งถึง 2 ที่นั่งในสภาพัฒนาระยะถ้วน และเสียที่นั่ง 2 ที่นั่งในวุฒิสภาแก่พรรครีพับลิกัน ทำให้การบริหารประเทศของประธานาธิบดีเคนเนดี้ในช่วงสองปีแรกไม่คล่องตัว เพราะสมาชิกรัฐสภาพรรครีพับลิกันและกลุ่มเดโมคร็อกติกภาคใต้ต่อต้านแผนชายแดนใหม่ด้วยเกรงการสิ้นเปลืองเงินเพิ่มน้ำหนักและ เกรงรัฐบาลกลางแทรกแซงอำนาจจัดการด้านเศรษฐกิจ รวมถึงสมาชิกพรรครีพับลิกันก่อการต่อต้านรัฐทางใต้ ต้องการคงการแบ่งแยกเหยียดผิวในสหรัฐอเมริกา แต่จากผลงานแก่ไขปัญหาและปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจช่วงปี 1961-1962 มีผลให้การเลือกสมาชิกรัฐสภาปี 1962 พรรครีพับลิกันครองเสียงที่นั่งเพิ่มในรัฐสภาในช่วงกลางสมัยของประธานาธิบดีเคนเนดี้ ก้าวคืบ พรรครีพับลิกันครองเสียงที่นั่งเพียง 2 ที่

คณะรัฐมนตรีในรัฐบาลประธานาธิบดีเก嫩เนดี้ล้วนเป็นคนหนุ่มมีการศึกษา มีความคิดมุ่งมั่นเพื่อบริหารและพัฒนาประเทศ ประธานาธิบดีเก嫩เนดี้มีความมั่นใจว่า คณะรัฐมนตรีชุดนี้ “ดีที่สุดและฉลาดหลักแหล่งที่สุด (The Best and the Brightest)”⁸ เริ่มด้วยโรเบิร์ท แมกนา马拉 (Robert McNamara) รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม อายุ 44 ปี (อดีตผู้ช่วยศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเมื่ออายุเพียง 24 ปี และต่อมาเป็นประธานบริษัทฟอร์คมอเตอร์) แมคบรีช บันดี (McGeorge Bundy) ตำแหน่งผู้ช่วยพิเศษของประธานาธิบดีเก嫩เนดี้ด้านความมั่นคง อายุ 41 ปี (อดีตคอมบีแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เมื่ออายุเพียง 34 ปี) โรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้ (Robert F. Kennedy) รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมอายุ 35 ปี อันราเซ่น ไร ไอบโคฟ (Abraham Ribicoff) รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและสวัสดิการ อาร์瑟อร์ เจ. โกลเดิร์ก (Arthur J. Goldberg) รัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน และสเทเวอร์ท เอล. ยูเดล (Stewart L. Udall) รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย ภายใต้แผนชายแดนใหม่มีผลงานปรากฏอยู่มากในสมัยประธานาธิบดีเก嫩เนดี้ เพราะไม่ได้รับความร่วมมือจากรัฐสภา แต่จากการริเริ่มของประธานาธิบดีเก嫩เนดี้ ในการปฏิรูปสังคม ปรากฏเป็นผลงานโดยเด่นชัดในสมัยประธานาธิบดีจอห์นสัน เพราะได้รับความร่วมมือด้วยดีจากรัฐสภาและศาล (อำนาจนิติบัญญัติและคุกคาม) อย่างไรก็ตามในสมัยประธานาธิบดีเก嫩เนดี้ ผลงาน ปัญหา และการแก้ไขปัญหาที่เด่นควรแก่การกล่าวถึง คือ

1. เที่ยงช่องในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 23 (The Twenty-third Amendment)⁹ มีผลใช้บังคับในวันที่ 29 มีนาคม 1961 กำหนดให้คนอเมริกันในเขตเมืองหลวง (Washington District of Columbia) ลงคะแนนเลือกประธานาธิบดีได้

2. พัฒนาแหล่งเสื่อมโทรม โดยประธานาธิบดีเคนเนดี้ เร่งผลักดันให้รัฐสภาผ่านกฎหมายพัฒนาแหล่งเสื่อมโทรมปี 1961 (The Depressed Areas Act of 1961)¹⁰ กำหนดให้อำนาจแก่รัฐบาลกลางใช้เงิน \$400 ล้าน เพื่อช่วยเหลือคนอเมริกันผู้ว่างงานถาวร (ส่วนใหญ่เป็นคนอเมริกันผิวดำยากจน และไร้การศึกษา) และพื้นที่แหล่งเสื่อมโทรม (ชนชั้นแอ็ค หรือสัลม) ในสังคมเมืองให้มีสภาพดีขึ้น เริ่มด้วยการสร้างงานคือจ้างคนอเมริกันผู้ว่างงานรื้ออาคารที่พังที่เสื่อมโทรม และเป็นแรงงานหลักในการปลูกสร้างอาคารชุด (apartment) ขึ้นแทนที่ตามผังที่กำหนดไว้อ่าวงเป็นระเบียบและให้เช่าหรือขายในราคากูก้อนเป็นการช่วยสร้างงานและปลูกสร้างที่อยู่อาศัยใหม่อ่าวงเป็นระเบียบ สะอาดและน่าอยู่

3. ช่วยเหลือสูกจ้างแรงงานด้วยการกำหนดเพิ่มอัตราค่าจ้างแรงงานต่อสุด โดยในวันที่ 5 พฤษภาคม 1961 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ลงนามเห็นชอบในกฎหมายกำหนดเพิ่มอัตราค่าจ้างแรงงานต่อสุดในปี 1961 จากชั่วโมงละ \$1 เป็น \$1.15 และในปี 1963 กำหนดค่าแรงเพิ่มขึ้นจากชั่วโมงละ \$1.15 เป็น \$1.25¹¹ เพื่อให้สูกจ้างแรงงานได้รับค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นได้สัดส่วนกับอัตราค่าครองชีพที่สูงขึ้น มีผลสร้างความพอใจแก่สูกจ้างแรงงาน 3.6 ล้านคน

4. ช่วยเหลือคนชรา โดยประธานาธิบดีเคนเนดี้ในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 1963 นำเสนอแผนให้การบริการการรักษาพยาบาลแก่คนชราเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคม (The Social Security System) ต่อรัฐสภา¹² (รัฐสภาให้การเห็นชอบผ่านเป็นกฎหมายการรักษาผู้สูงอายุในวันที่ 30 กรกฎาคม 1965 ในสมัยประธานาธิบดีจอกหันสัน)

5. แก้ไขปัญหาธุรกิจ¹³ ในเดือนมีนาคม 1962 บรรดาผู้ผลิตเหล็กกล้ารายใหญ่ลงนามร่วมกับสหภาพคนงานเหล็กกล้ากำหนดเพิ่มสวัสดิการแก่คนงานแต่ไม่เพิ่มค่าแรงงานประธานาธิบดีเคนเนดี้พอยู่ในข้อตกลงเดือนมีนาคม 1962 ในประเด็นไม่ทำให้ราคาเหล็กกล้าสูงขึ้นขึ้นเป็นการป้องกันภาวะเงินเฟ้อ แต่ความพอใจต้องหมุนไปเพิ่มในวันที่ 10 เมษายน 1962 เมื่อบริษัทผู้ผลิตเหล็กกล้าร่วมกับขึ้นราคากล้าอีกต้นละ \$6 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ไม่พอใจ เพราะมองว่าไม่มีเหตุจำเป็นต้องขึ้นราคากล้าและจะเป็นทางนำสู่ภาวะเงินเฟ้อในอนาคต ในการปฏิบัติได้เชิญบรรดาผู้บริหารบริษัทผู้ผลิตเหล็กกล้ามาเจรจา แล้วหานแนวทางแก้ไขที่ทำให้เงียบหาย ผลการเจรจาคือยกเลิกการขึ้นราคากล้า

6. กำหนดนโยบายเศรษฐกิจ¹⁴ นักธุรกิจเมริกันได้เสนอแนะแก่ประธานาธิบดีเคนเนดี้ว่าเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจรัฐบาลกลางจำเป็นต้องลดหนี้สินของชาติและรักษาคุณยงประมวลการใช้จ่ายเงินของรัฐบาล แต่ประธานาธิบดีเคนเนดี้มองว่าการกระตุ้นเศรษฐกิจให้ได้ผล ต้องลดการเก็บภาษีเงินได้ทั้งจากธุรกิจและประชาชนอันจะมีผลทำให้ประชาชนและธุรกิจผู้ต้องจ่ายภาษีเงินได้มีเงินเหลือนำไปซื้อสิ่งของและลงทุนเพิ่ม ทำให้ธุรกิจเติบโตมั่นคงและสร้างงานเพิ่ม ในการปฏิบัติเดือนปี 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้เสนอต่อรัฐสภาว่าด้วยการลดการเก็บภาษีเงินได้ของรัฐบาล ด้วยหวังจะทำให้เกิดการขยายตัวของธุรกิจและเกิดธุรกิจใหม่ ภาษีเงินได้จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจรัฐบาลกลางจะเก็บได้มากกว่าเป็นการขาด赤字 ได้จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ รัฐสภาให้การตอบรับโดยในเดือนกุมภาพันธ์ 1964 ผ่านกฎหมายลดการเก็บภาษีเงินได้เคนเนดี้-จอกหันสันปี 1964 (The Kennedy-Johnson Tax Cut Act of 1964)

เพื่อบาധการค้าของสหรัฐอเมริกาในตลาดโลก ในวันที่ 4 ตุลาคม 1962 รัฐสภาผ่านกฎหมายขยายการค้าปี 1962 (The Trade Expansion Act of 1962)¹⁵ กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีในการลดภาษีนำเข้า (reduce tariff) สูงสุดไม่เกิน 50 เปอร์เซนต์ นั่งเพื่อส่งเสริมการค้าของสหรัฐอเมริกากับกลุ่มประเทศตลาดร่วมยุโรป (The Common Market or The European Economic Community-EEC-ก่อตั้งในวันที่ 25 มีนาคม 1957 สมาชิกแรกเริ่มนิ 6 ชาติ คือ ฝรั่งเศส เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ อิตาลี เยอรมันตะวันตกและลักเซมเบิร์ก ในปี 1973 อังกฤษ เดนมาร์ก และ ไอซ์แลนด์ เข้าร่วมเป็นสมาชิกและกรีกเข้าร่วมในปี 1981) และประธานาธิบดีมีอำนาจให้การช่วยเหลือแก่ธุรกิจอเมริกันที่ได้รับผลกระทบจากการลดภาษีนำเข้าครั้งนี้

7. แก้ไขปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิว ปัญหาหลักภัยในประเทศที่ประธานาธิบดีเคนเนดี้ ต้องเผชิญและต้องเร่งดำเนินการแก้ไขคือ ถนนอเมริกันผิวดำเรียกร้องการมีสิทธิเท่าเทียมถนนอเมริกันผิวขาวและเรียกร้องเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิว ประธานาธิบดีเคนเนดี้เชื่อว่าถึงเวลาแล้วที่ถนนอเมริกันผิวขาวต้องยอมรับความเสมอภาคของถนนอเมริกันผิวดำ การแบ่งแยกเหยียดผิวและความไม่เสมอภาค เป็นอันตรายอย่างมากต่อการปกครองในระบบประชาธิปไตยและถึงเวลาแล้วที่อำนาจของปresident หัน สามฝ่ายคือนิตบัญญัติ บริหารและตุลาการต้องร่วมมือกันขัดปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวและความไม่เสมอภาคกันให้หมดไปจากสังคมอเมริกัน

ความวุ่นวายด้วยปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี้ เริ่มขึ้นในวันที่ 14 พฤษภาคม 1961 เมื่อกลุ่มอเมริกันผิวดำและอเมริกันผิวขาวเรียกต钠เองว่าผู้ขับขี่เสรีภาพ (Freedom Riders) นั่งรถโดยสารมุ่งสู่เมืองมอนโกลเมอร์ (Montgomery) อะลามาโน เพื่อทดสอบว่าเมืองมอนโกลเมอร์ยังคงแบ่งแยกเหยียดผิวในการใช้บริการรถโดยสารหรือไม่ เมื่อรถเด่นถึงเมืองแอนนิสตัน (Anniston) ได้รับการตอบโต้จากถนนอเมริกันผิวขาวที่ทำการยึดมั่นในการแบ่งแยกเหยียดผิวค้ายการ ตรงเข้า公然โดยสารเป็นผลให้สมาชิกผู้ขับขี่เสรีภาพบางคนได้รับบาดเจ็บ¹⁶ จากความรุนแรงครั้งนี้รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมคือโรเบิร์ท เอฟ เ肯เนดี้ต้องส่งเจ้าหน้าที่เข้าระงับเหตุช่วยเหลือกลุ่มผู้ขับขี่เสรีภาพ ในปี 1962 ความวุ่นวายเกิดขึ้นในวันที่ 1 ตุลาคม 1962 เมื่อเจมส์ เมเรดิ� (James Meredith) อเมริกันผิวดำทหารผ่านศึกษาสงเคราะห์โลกครั้งที่ 2 พยายามเข้าฟังการบรรยายในมหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี (The University of Mississippi "Ole Miss") แม้นจะถูกห้ามเป็นการส่วนตัวจากโรสส์ อาร์ บาร์เนท (Ross R. Barnett) ผู้ว่าการรัฐมิสซิสซิปปี¹⁷ จากความโกลาหลวุ่นวายมีคนตาย 2 คนและประธานาธิบดีเคนเนดี้จำต้องส่งทหารของรัฐบาลกลาง (Federal troops) จำนวน 3000 คน เข้าระงับเหตุและคุมกองเมเรดิ�ให้เข้าเรียน ในปี 1963 อเมริกันผิวดำที่วิ่ง

เรียกร้องความเสมอภาค การประท้วงอย่างรุนแรงและการเดินขบวนมีขึ้นในทุกรัฐของสหรัฐอเมริกา การเดินขบวนช่วงเดือนเมษายน-กันยายน 1963 เพิ่มมากขึ้นและทวีความรุนแรงโดยในภาคเหนือ และภาคตะวันตกคนอเมริกันผิวขาวร่วมเดินขบวนด้วย เพราะเห็นใจคนอเมริกันผิวดำที่ถูกแบ่งแยก เหยียดผิว และไม่ได้รับความเสมอภาค ในภาคใต้การเดินขบวนมุ่งประท้วงเพื่อให้เลิกการแบ่งแยก เหยียดผิวในโรงเรียน การทำงาน และที่อยู่อาศัย จากการเดินขบวนประท้วงใน 75 เมืองภาคใต้ มี ณ เมริกันผิวดำถูกจับกุม 14,000 คน การเดินขบวนประท้วงโกลาหลรุนแรงในเดือนพฤษภาคม 1963 มีขึ้นที่เมืองเบอร์มิงแฮม (Birmingham) อะลามาโนดิมาร์ติน ลูเซอร์ คิง นำการประท้วง การแบ่งแยกเหยียดผิวเพื่อการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอะลามาโน (The University of Alabama)¹⁸ เป็นผลให้ในเดือนมิถุนายน 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ จำกัดองจัดตั้งหน่วยคุ้มครองแห่งชาติประจำ อะลามาโน (The Alabama National Guard) เพื่อปฏิบัติการบังคับให้มีการเรียนร่วมกันของนัก ศึกษาอเมริกันผิวดำและผิวขาวในมหาวิทยาลัยอะลามาโน ในเดือนกันยายน 1963 ประธานาธิบดี เ肯เนดี้ จำกัดองจัดตั้งหน่วยคุ้มครองอีกครั้งเพื่อรักษาความสงบในการเรียนร่วมกันของอเมริกันผิวดำ และผิวขาวในโรงเรียนนั้นยกไปในสามเมืองของอะลามาโน และในวันที่ 28 สิงหาคม 1963 นาร์ติน ลูเซอร์ คิง นำคนอเมริกันทั้งผิวดำและผิวขาวจำนวนสองแสนคนเดินขบวนอย่างสงบที่กรุง วอชิงตัน ด.ซ. เพื่อเรียกร้องการมีสิทธิของคนอเมริกันผิวดำเท่าเทียมกับสิทธิของคนอเมริกันผิวขาว และทั้งสนับสนุนให้รัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิพลเมือง (อเมริกันผิวดำ) อย่างเป็นลายลักษณ์อักษร การเดินขบวนอย่างสงบในครั้งนี้รู้จักกันในนาม The Freedom March or The March on Washington, D.C. 1963¹⁹ ในเดือนกันยายน 1963 เกิดการระเบิดที่โบสถ์แบปทิสท์ (Baptist Church) ในชุมชนอเมริกันผิวดำที่เมืองเบอนิŋแฮม, อะลามาโน เป็นผลให้เด็กหญิงอเมริกันผิวดำ เสียชีวิต 4 คนขณะกำลังปฎิบัติพิธีกรรมทางศาสนา²⁰ จากการเกิดความรุนแรงโกลาหลรุนแรงในปี 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ ทำการสนับสนุนขบวนการเรียกร้องสิทธิของคนอเมริกันผิวดำอย่าง เปิดเผย โดยกล่าวแก่ผู้นำอเมริกันผิวขาวว่า “ข้าพเจ้าอาจไม่ได้รับเลือกในการเลือกตั้งครั้งหน้า... ข้าพเจ้าไม่เป็นกังวล”²¹ ขณะเดียวกันประธานาธิบดีเคนเนดี้เรียกร้องให้รัฐสภาผ่านกฎหมายเลิกการ แบ่งแยกเหยียดผิวในการใช้บริการโรงแรม (hotel) กัตตาคาร และโรงแรมสำหรับผู้เดินทางที่มีห้อง นอนติดกับที่จอดรถ (motel) และเรียกร้องให้รัฐสภาให้อำนาจแก่รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมในการ ดำเนินคดีกับโรงเรียนที่คงการแบ่งแยกเหยียดผิว รัฐสภาพึงรับรู้การเรียกร้องของประธานาธิบดี เ肯เนดี้ แต่ไม่มีการตอบรับด้วยกฎหมายสิทธิพลเมือง (อเมริกันผิวดำ) การตอบรับด้วยกฎหมาย สิทธิพลเมือง (อเมริกันผิวดำ) ปรากฏในสมัยประธานาธิบดีจ ohn F. Kennedy อย่างไรก็ตามในปี 1962

ประธานาธิบดีเคนเนดี้เห็นชอบให้การสนับสนุนในคำพิพากษาของศาลฎีกาว่าด้วยเรื่องห้ามการสอนศาสนา (สหกรณ์หรืออ่านพระคัมภีร์) ในโรงเรียนรัฐบาลพระบรมราชูปถัมภ์ในเรื่องเสรีภาพในการนับถือศาสนา

8. ให้การสนับสนุนในโครงการอวกาศ สืบเนื่องมาจากในวันที่ 12 เมษายน 1961 รัสเซียประสบความสำเร็จในการส่งยานอวกาศ (spacecraft) พลัดลมมุขย์อวกาศ (astronaut) คนแรกของโลกคือ ยูรี กาการิน (Yuri Gagarin) สู่อวกาศโดยรอบโลกหนึ่งรอบ และกลับสู่พื้นโลกอย่างปลอดภัย²² ประธานาธิบดีเคนเนดี้เร่งจัดทำงบประมาณเพิ่มแก่องค์กรนาชาเพื่อการศึกษาค้นคว้าในโครงการอวกาศสนับสนุนการแข่งขันด้านอวกาศ (The Space Race) กับรัสเซีย เป็นผลให้ในวันที่ 5 พฤษภาคม 1961 องค์กรนาชาสามารถจัดส่งยานอวกาศพลัดลมมุขย์อวกาศสองคนแรกของสหรัฐอเมริกา คือ เอเดน บี. เชพาร์ท จูเนียร์ (Alan B. Shepard, Jr.) และเวอร์จิล กรีสสัน (Virgil Grissom) ขึ้นสู่อวกาศ ยานอวกาศทะยานขึ้นเหนือพื้นดินได้สูงประมาณ 116 ไมล์ (186.67 กิโลเมตร) กีฬานักบินสู่พื้นดิน มุขย์อวกาศอเมริกันทั้งสองปลอดภัย²³ และในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 1962 สหรัฐอเมริกาสามารถส่งมนุษย์อวกาศ จอห์น เอช. เกรนน์, จูเนียร์ (John H. Glenn, Jr.) พลัดลมจากอวกาศสู่อวกาศ โดยรอบโลกสามรอบ²⁴ และในปี 1962 นี้ สหรัฐอเมริกาส่งดาวเทียมดวงแรกชื่อ เทลสตาร์ I (Telstar I) สู่อวกาศทำหน้าที่ถ่ายทอดส่งสัญญาณรายการโทรทัศน์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับยุโรป และเพื่อความก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปในโครงการอวกาศในปี 1962 ประธานาธิบดีเคนเนดี้จัดสรรงบ \$25 พันล้าน²⁵ แก่องค์กรนาชาเพื่อการศึกษาค้นคว้าในโครงการจัดส่งมนุษย์อวกาศอเมริกันขึ้นสำรวจดวงจันทร์ ผลสำเร็จมีขึ้นในวันที่ 20 กรกฎาคม 1969 เมื่อในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน เมื่อยานอีเกิล (Eagle) ของยานอวกาศอะ波โล 11 (Apollo 11) สามารถลงจอดบนพื้นผิวดวงจันทร์ นิล อาร์มส特朗 (Neil Armstrong) เป็นมนุษย์อวกาศคนแรกที่เหยียบพื้นผิวดวงจันทร์ ติดตามด้วยเอ็ดวิน ออลดเรย์น (Edwin Aldrin)

9. ให้การสนับสนุนในการเสริมสร้างแสนยา弩ภาคกองกำลังและอาวุธป้องกันชาติ ในช่วงการหาเสียงปี 1960 จอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ประกาศว่า สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องเสริมสร้างอาวุธร้ายแรงเพิ่ม (จรวดปีปานาธิรัตน์และจรวดยิงข้ามทวีปเป็นต้น) เพื่อคาดการณ์ว่า รัสเซียก้าวไกลในการถือครองอาวุธร้ายแรง สืบเนื่องมาจากประธานาธิบดีไอเซน豪华ร์ เป็นผู้มีสายตากว้างไกลมองเห็นความจำเป็นที่สหรัฐอเมริกาต้องมีอาวุธร้ายแรงในครอบครองเพื่อตอบโต้และรับการโจมตีของรัสเซียเป็นผลให้อาวุธร้ายแรงที่สหรัฐอเมริกามีในครอบครอง²⁶ คือเครื่องบินทิ้งระเบิดบี-52 จำนวน 600 เครื่อง (B-52 Bomber) เรือดำน้ำยิงจรวดปีปานาธิรัตน์จำนวน 2 ลำ (Polaris Submarine) จรวด

ขีปนาวุธยิงข้ามทวีปขนาดใหญ่จำนวน 16 อูก (Atlas Intercontinental Bissilic Missile) ทำการทดลองยิงครั้งแรกในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1961 ยิงได้ระยะทางไกล 4200 ไมล์ (6759 กิโลเมตร) และหัวรบนิวเคลียร์อีกประมาณ 2000 อูก (Nuclear Warhead) ภายใต้การนำของประธานาธิบดี เ肯เนดี้สั่งผลิตอาวุธร้ายแรงเพิ่มนิดแรกคือขีปนาวุธยิงข้ามทวีปนิดขับเคลื่อนเร็วจำนวน 1000 อูก (Minuteman Solid-Fuel Intercontinental Ballistic Missile)²⁷ เริ่มต้นคร่าวในเดือนธันวาคม 1962 และทำสำเร็จในเดือนมิถุนายน 1965 ยิงได้ไกล 6300 ไมล์ (10138.59 กิโลเมตร) เคลื่อนที่เร็ว ระยะทาง 15,000 ไมล์ต่อชั่วโมง (24,139.5 กิโลเมตรต่อชั่วโมงหรือ 402.32 กิโลเมตรต่อนาที) และชนิดที่สองเรือด้านน้ำยิงขีปนาวุธขนาดใหญ่ 32 ลำ (Polaris Sumarine) สามารถบรรทุก ขีปนาวุธได้ถึง 656 อูก เป็นศูนย์และประธานาธิบดีเคนเนดี้ให้การสนับสนุนในแผนสร้างความแข็งแกร่งด้านกองกำลังทหารเมริกันของรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม (Robert Mc Namara) ด้วยการเพิ่มน้ำยพร้อมปฏิบัติการบนท่าหน่วย (combat-ready army division) หน่วยเชี่ยวชาญ ปฏิบัติการบนทางอากาศสามหน่วย (tactical air wing) และหน่วยสำรองการบนสินหน่วย (division strategic reserve) รวมใช้งบประมาณดำเนินการ \$6 พันล้าน สำหรับประธานาธิบดีเคนเนดี้เอง สนับสนุนการจัดตั้งกองกำลังพิเศษ (The Special Forces) เชี่ยวชาญทั้งด้านวางแผนการรบและ ปฏิบัติการรบรู้จักกันในนามหมวกน้ำเงินเขียวหรือหมวกเขียว (Green Beret) ด้วยความพร้อมด้าน อาวุธและกองกำลังทำให้สหรัฐอเมริกาจะสามารถเลือกในวิธีทางที่ดีที่สุดเหมาะสมที่สุดสำหรับสหรัฐ อเมริกาที่จะบุกโขนดีหรือรับการบุกโขนดีของศัตรู

ผลงานด้านการต่างประเทศภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ 1961-1963

นโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ คือ ต่อต้านการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ ให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยีและการ ทหารแก่ทุกชาติเพื่อให้สามารถยืนหยัดอยู่ได้ และปฏิเสธลัทธิคอมมิวนิสต์ เตรียมความพร้อมด้านกอง กำลังและอาวุธเพื่อรับและตอบโต้การก้าวร้าวของลัทธิคอมมิวนิสต์ และขยายการค้าการลงทุนของ สหรัฐอเมริกาสู่ตลาดโลก ผลงานต่างประเทศที่โดดเด่นของประธานาธิบดีเคนเนดี้ที่ควรแก่การกล่าวถึง คือ

1. จัดตั้งหน่วยสันติภาพ (The Peace Corps or The U.S. Peace Corps or The Kennedy's Corps)²⁸ ประธานาธิบดีเคนเนดี้เห็นควรช่วยเหลือกลุ่มประเทศโลกที่สาม (The Third World) ซึ่งเป็น ประเทศกำลังพัฒนาและต้องพัฒนาผู้เรียนทำการสร้างชาติ (nation building) ด้วยวิธีการปฏิวัติอย่าง

มีสันติภาพ (peaceful revolution) คือยินดีรับความช่วยเหลือจากชาติที่พัฒนาแล้ว (สหรัฐอเมริกา) โดยชาติที่พัฒนาแล้วต้องไม่ห่วงกอบโกยผลประโยชน์ใด ๆ จากชาติผู้รับความช่วยเหลือ ในทางปฏิบัติสหรัฐอเมริกาได้กำหนดแผนช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาด้านการเกษตรกรรม การคมนาคมฯลฯ การศึกษาและการสื่อสาร โทรศัพท์และโทรเลข ทำให้ประเทศเหล่านี้สามารถดับฐานะความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ด้านการศึกษา เทคโนโลยี การแพทย์ และพัฒนาสังคม อันจะนำไปสู่การปฏิเสธรับลักษณะนิวนิสต์ หน่วยงานที่ปฏิบัติรับผิดชอบคือ หน่วยสันติภาพ (The Peace Corps) ประธานาธิบดีเคนเนดี้กำหนดจัดตั้งขึ้นในวันที่ 1 มีนาคม 1961 เป็นหน่วยอาสาสมัครที่เป็นเยาวชนอเมริกันทั้งชายและหญิงจากมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยจำนวนหลายพันคนที่มีความรู้ความสามารถในการสอน เป็นนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านเกษตรกรรม งานด้านการแพทย์และสาธารณสุข งานด้านขนส่งคมนาคม และงานด้านสื่อสารโทรศัพท์ พากเยาวชนเหล่านี้เข้าช่วยเหลือประชาชนในประเทศกำลังพัฒนาและด้อยพัฒนาในเอเชียและแอฟริกาและเวลาทำงานสองปีขึ้นไป และขณะปฏิบัติงานเยาวชนอเมริกันได้แสดงออกซึ่งความศรัทธาในประธานาธิบดีเคนเนดี้ (ผู้มีอุดมการณ์สันติภาพและจัดตั้งหน่วยสันติภาพ) ให้ประชาชนผู้รับความช่วยเหลือได้เห็น อันมีผลทำให้หน่วยสันติภาพถูกเรียกอีกชื่อว่า หน่วยของเคนเนดี้ (The Kennedy's Corps) ในวันที่ 21 กันยายน 1961 รัฐสภาให้การยอมรับในหน่วยสันติภาพและจัดสรรงบประมาณ \$30 ล้านเพื่อดำเนินการ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซียตั้งแต่ปี 1961 ช่วงสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี้ (1961-1963) รัสเซียอย่างกายได้การนำของนายกรัฐมนตรี (Premier) นิกิต้า ครุสเชฟ (1958-1964) ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี้เริ่มดีขึ้นด้วยความตึงเครียดในปัญหาเบอร์ลินตะวันตกปี 1961 มีความตึงเครียดมากในวิกฤตการณ์ติดตั้งขีปนาวุธนิวเคลียร์ที่คิวบาปี 1962 และคล้ายความตึงเครียดมีความเข้าใจด้วยตัวยศระหว่างกันในปี 1963

2.1 ความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียในเรื่องเบอร์ลินตะวันตกปี 1961 ดังไกด้วยเรียนรู้มาแล้วว่าเยอรมัน分裂เป็น 2 ประเทศในปี 1949 คือเยอรมันตะวันตก (West Germany) ภายใต้ระบบประชาธิปไตยมิกรุงบอนน์ (Bonn) เป็นเมืองหลวงและเยอรมันตะวันออก (East Germany) ภายใต้ลักษณะนิวนิสต์ มิกรุงเบอร์ลินตะวันออก (East Berlin) เป็นเมืองหลวง ส่วนกรุงเบอร์ลินตะวันตก (West Berlin) ในเยอรมันตะวันออกมีกองกำลัง保安ชาติคือ ทหารเยอรมัน ยังคงอยู่ และผู้รัฐประหารดำเนินการดูแลรักษาความสงบ ในวันที่ 17 มิถุนายน 1953 ถนนก่ออุบัติเหตุต่อต้านคอมมิวนิสต์เริ่มก่อความวุ่นวายในเบอร์ลินตะวันออกและกระชาบสู่พื้นที่ส่วน

ต่าง ๆ ของเยอรมันตะวันออก รัฐบาลเยอรมันตะวันออกปราบปรามไม่ได้ จึงร้องขอความช่วยเหลือจากรัสเซียเข้าปราบปรามจลาจลในเบอร์ลินตะวันออก เป็นผลให้กองกำลังทหารรัสเซียได้กลับเข้าประจำการในเบอร์ลินตะวันออกในกลางปี 1953 ช่วงทศวรรษ 1950 รัฐบาลคอมมิวนิสต์เยอรมันตะวันออกกำหนดอย่างเข้มงวดให้กับในเบอร์ลินตะวันตกต้องได้รับอนุญาตก่อนเดินทางสู่เยอรมันตะวันออก แต่ไม่เข้มงวดในการที่คนในเบอร์ลินตะวันออกและเยอรมันตะวันออกจะเดินทางสู่เยอรมันตะวันตก ตลอดจนไม่เข้มงวดในการไปมาหาสู่กันระหว่างเบอร์ลินตะวันออกและเบอร์ลินตะวันตก ผลคือคนในเยอรมันตะวันออกที่ไม่ต้องการอยู่ภายใต้การปกครองลัทธิคอมมิวนิสต์พากันเดินทางเข้าสู่เบอร์ลินตะวันตก และพอใจอย่าซักขัยในเบอร์ลินตะวันตกกว่าสองแสนคน ภายใต้การคุ้มครองคุ้มครองของกองกำลังสามชาติ ในวันที่ 27 พฤศจิกายน 1958 นิกิตา กรูซชอฟ (Nikita S. Khrushchev) เรียกร้องให้กองกำลังสามชาติดอนออกจากเบอร์ลินตะวันตกและคืนเบอร์ลินตะวันออกแก่เยอรมันตะวันออกในเดือนมิถุนายน 1959 อันหมายถึงรัฐบาลเยอรมันตะวันออกจะสามารถคุ้มเส้นทางคมนาคมทุกสายสู่เบอร์ลินตะวันตกและเบอร์ลินตะวันตกจะถูกปิดล้อมเข่นดีด เทคمنครีเบอร์ลินตะวันตกไม่กลัวคำปฏิเสธ และกองกำลังสามชาติในเบอร์ลินตะวันตกคงวางแผนเจยต่อค่าย²⁹ (กรูซชอฟเยือนสหราชอาณาจักรช่วงวันที่ 15-27 กันยายน 1959 เจรจาอย่างไม่เป็นทางการกับประธานาธิบดีไอแซกหาร์ และยกเลิกคำปฏิเสธเรื่องเบอร์ลินตะวันตก แต่จากการณี-2 ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1960 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่กรูซชอฟ ทำให้การประชุมสุดยอดที่กรุงปารีสในวันที่ 16-17 พฤษภาคม 1960 ล้มเหลวและกรูซชอฟคงความไม่พอใจสหราชอาณาจักร)

ในเดือนมิถุนายน 1961 กรูซชอฟผู้นำรัสเซียนำเรือรบเบอร์ลินตะวันตกที่เคยพูดมาเมื่อ 27 พฤศจิกายน 1958 กลับมาพูดอีกครั้ง มีผลให้กับในเยอรมันตะวันออกพาภันหลังให้เดินทางเข้าสู่เบอร์ลินตะวันตกและเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกวัน การอพยพที่เริ่มเพิ่มในกลางปี 1961 นี้ทำให้ประชาชนในเยอรมันตะวันออกลดลงอย่างมาก สร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจและสังคมแก่เยอรมันตะวันออก และเป็นการประจานความล้มเหลวในการเมืองการปกครองด้วยลัทธิคอมมิวนิสต์ของรัฐบาลเยอรมันตะวันออกให้โลกรู้

2.2 สหราชอาณาจักรและรัสเซียล้มเหลวในการประชุมสุดยอดที่กรุง维也纳ปี 1961 (The Summit Meeting in Vienna 1961)³⁰ ในวันที่ 4-5 มิถุนายน 1961 ประธานาธิบดีเคนเนดี้และนายกรัฐมนตรีกรูซชอฟประชุมสุดยอดร่วมกันที่กรุง维也นา การประชุมล้มเหลวใน 3 ประเด็น คือเรื่องเบอร์ลินตะวันตก ดาวและลดอาวุธ ในเรื่องเบอร์ลินตะวันตก รัสเซียให้การยืนยันจะถอนกอง

กำลังรุสเซียออกจากเบอร์ลินตะวันออกในเดือนธันวาคม 1961 และเบอร์ลินตะวันตกจะถูกปิดล้อมโดยเยอรมันตะวันออกอันหมายถึงกองกำลังสามชาติในเบอร์ลินตะวันตกต้องลำบาก ในเรื่องลาว ลาวอดีตคืออาณาจักรฟรังเศสเป็นศูนย์แคนส่วนหนึ่งในอาณาจักรโอดีจีน จากการที่ฟรังเศสพ่ายแพ้กองกำลังเวียดนามที่เดิน เมียน ฟูในวันที่ 7 พฤษภาคม 1954 นำสู่การเกิดข้อตกลงเงื่อนไวปี 1954 ในวันที่ 21 กรกฎาคม 1954 หนึ่งในข้อตกลงเงื่อนไวกำหนดเรื่องลาวว่าให้ໄโคกยอมรับในเอกราชและความเป็นกลางของลาว แต่ในทางปฏิบัติเมื่อเกิดสงครามเวียดนาม (1957-1975) ลาวถูกบีบบังคับให้ยอมรับในลักษณะนิวนิสต์ และเสียความเป็นกลาง สาธารณรัฐอเมริกาเกรงว่าคอมมิวนิสต์ จากราชอาณาจักรเวียดนามเข้าสู่อเมริกาและพยายามล้มเหลวในการประชุมสุดยอดที่กรุงเวียนนา มีผลทำให้ในวันที่ 21 กรกฎาคม 1961³¹ ประธานาธิบดีเคนเนดี้ร้องขอให้รัฐสภาอนุมัติเงิน \$3000 ล้านเหรียญรับการก้าวร้าวใด ๆ ของรุสเซียในอนาคต รัฐสภาอนุมัติตามคำร้องขอทุกประการ และในวันที่ 31 กรกฎาคม 1961 รัฐสภาให้สำเนาแก่ประธานาธิบดีในการเรียกทหารกองหนุนจำนวน 2.5 แสนคนประจำการหนึ่งปีหรือยาวนานกว่านั้นแล้วแต่ความจำเป็น

2.3 รุสเซียและเยอรมันตะวันออกสร้างกำแพงเบอร์ลินในปี 1961 (The Berlin Wall 1961)³² ระหว่างวันที่ 13-18 สิงหาคม 1961 รุสเซียและเยอรมันตะวันออกเดินทางเข้าสู่เบอร์ลินตะวันตก สาธารณรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศสร่วมประท้วงการสร้างกำแพงเบอร์ลินในวันที่ 15 สิงหาคม 1961 กำแพงเบอร์ลินสร้างเสร็จในวันที่ 18 สิงหาคม 1961 มีจุดขึ้น 6 จุด แต่ละจุดมีทหารเยอรมันตะวันออกประจำการประจำจุด โลกเสรีและคนเบอร์ลินเรียกกำแพงเบอร์ลินว่ากำแพงแห่งความอัปยศ อดสู (Wall of Shame)³³ เพื่อความมั่นคงของประเทศ ประธานาธิบดีเคนเนดี้เรียกกองกำลังป้องกันชาติ (The U.S. National Guard) และทหารกองหนุน (reservist) จำนวน 145,000 คน เข้าประจำการเสริมสร้างความแข็งแกร่งแก่กองกำลังอเมริกันในสาธารณรัฐอเมริกา เตรียมรับความก้าวร้าวใด ๆ จากรุสเซียที่อาจเกิดได้ในอนาคต (การปลดประจำการมีในเดือนมิถุนายน 1962) ขณะเดียวกันสั่งเกดีอนรถถังเข้าประจำการตรึงที่กำแพงเบอร์ลินประจำหน้ารถถังของรุสเซียที่ประจำการในอิกซ์กันนีงของกำแพงเบอร์ลินในวันที่ 15 มกราคม 1962 รถถังอเมริกันถอนประจำการที่กำแพงเบอร์ลิน³⁴ เป็นผลให้ในวันที่ 17 มกราคม 1962 รถถังรุสเซียก่อตั้งประจำการที่กำแพงเบอร์ลินเช่นกันและรัฐบาลเยอรมันตะวันออกสั่งยิงทิ้งชาวยุโรปนีตะวันออกทุกคนที่พำนາกหนีเข้ามายังฝั่งเบอร์ลินสู่เบอร์ลินตะวันตก

ด้วยกำแพงเบอร์ลินที่สร้างขึ้นในเดือนสิงหาคม 1961 ทำให้ชาวเบอร์ลินตะวันตกต้องถูกกั้นรอบด้วยคอมมิวนิสต์ (เยอรมันตะวันออก) และถูกตัดขาดจากชาติพันธุ์มิตรประชาธิปไตย ต้องเผชิญภัยการขาดแคลนเสบียงอาหารและของใช้ และอาจถูกคอมมิวนิสต์รุกรานได้ บรรดาผู้นำชาติประชาธิปไตยต่างชี้ชี้ในความอดทนของชาวเบอร์ลินตะวันตกในเดือนมิถุนายน 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้เดินทางเยือนเบอร์ลินตะวันตกและเวะคูกำแพงเบอร์ลิน ในพิธีต้อนรับประธานาธิบดีเคนเนดี้กล่าวแก่ชาวเบอร์ลินตะวันตกตอนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าเป็นชาวเบอร์ลิน - I am a Berliner”³⁵ สร้างความภูมิใจอย่างมากแก่ชาวเบอร์ลินตะวันตก

2.4 รุสเซียเร่งทดลองเพิ่มประสิทธิภาพระเบิดนิวเคลียร์ในปี 1961 ช่วงเดือนกันยายน-ตุลาคม 1961 รุสเซียเร่งทดลองเพิ่มประสิทธิภาพระเบิดนิวเคลียร์ โดยในช่วงระหว่างวันที่ 1-4 กันยายน 1961 รุสเซียทดลองยิงระเบิดนิวเคลียร์สู่ชั้นบรรยากาศ (atmosphere) เป็นผลให้ประธานาธิบดีเคนเนดี้ในวันที่ 5 กันยายน 1961 ต้องประกาศเตือนห้ามการทดลองนิวเคลียร์ในชั้นบรรยากาศด้วยเกรงสารกัมมันตภาพรังสีเป็นอันตรายแก่สิ่งมีชีวิตบนโลก³⁶ องค์การสหประชาชาติขานรับประกาศห้ามของประธานาธิบดีเคนเนดี้ แต่ในวันที่ 23 และ 30 ตุลาคม 1961 รุสเซียคงทำการทดลองอีก มีผลให้ในเดือนพฤษจิกายน 1961 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ต้องประกาศบูรัสเซียว่า สหรัฐอเมริกาอาจจำเป็นต้องทดลองยิงระเบิดนิวเคลียร์สู่ชั้นบรรยากาศในด้านปี 1962

สรุปความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรุสเซียในปี 1961 มีแต่ความดึงเครียดเรื่องด้วยรุสเซียกล่าวขึ้นเดือนให้กองกำลังสามชาติถอนออกจากเบอร์ลินตะวันตกในเดือนมิถุนายน 1961 ความล้มเหลวในการประชุมสุดยอดที่กรุงเวียนนาระหว่างวันที่ 4-5 มิถุนายน 1961 สร้างกำแพงเบอร์ลินในช่วง 13-18 สิงหาคม 1961 และรุสเซียเร่งทดลองเพิ่มประสิทธิภาพระเบิดนิวเคลียร์ช่วงเดือนกันยายน-ตุลาคม 1961 โดยไม่ฟังคำร้องขอขององค์การสหประชาชาติและสหรัฐอเมริกา ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรุสเซียดึงเครียดมากในวิกฤติการณ์ติดตั้งขีปนาวุธนิวเคลียร์ที่คิวบากีปี 1962 (เรียนรู้ในหัวข้อความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับละติน อเมริกา)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับละตินอเมริกาเริ่มด้วยประธานาธิบดีเคนเนดี้กำหนด แผนช่วยเหลือละตินอเมริกาและมีกรษีพิพาทกับคิวบา

3.1 ประธานาธิบดีเคนเนดี้กำหนดแผนช่วยเหลือละตินอเมริกาภายใต้ชื่อ แผนพันธมิตรเพื่อความก้าวหน้าปี 1961 (The Alliance for Progress Program 1961)³⁷ เป็นที่รู้กันแล้วว่าแผนมาร์แซลปี 1947 (The Marshall Plan 1947) นุ่งกอบกุ้ปรับปรุงเศรษฐกิจฯ ไปหลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 สหรัฐอเมริกาใช้เงิน \$12 พันล้านในช่วงแรกในแผนมาร์แซลมีผลทำให้เศรษฐกิจในยุโรป

ตะวันตกมีสภาพดีขึ้นในเวลาต่อมาทั้งสามารถคงระบบประชาธิปไตยและปฏิเสธรับลัทธิคอมมิวนิสต์ สำหรับในทวีปอเมริกาประธานาธิบดีเคนเนดี้เห็นความพยายามขยายลัทธิคอมมิวนิสต์ของรุสเซียในละตินอเมริกา โดยผ่านทางคิวบาภายใต้การนำของของเด็กฟีเดล คัสโตร (Fidel Castro) ผู้ก้าวขึ้นมีอำนาจในคิวบานในวันที่ 1 มกราคม 1959 คิวบากำหนดทำการกำกับรุสเซียในเดือนกุมภาพันธ์ 1960 และจะรับความช่วยเหลือด้านยุทธปัจจัยจากรุสเซียหากสหรัฐอเมริกาแทรกแซงคิวบา ประธานาธิบดีเคนเนดี้ทรงคัสโตรอาจให้การสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ในกลุ่มประเทศละตินอเมริกาเพื่อโค่นอำนาจรัฐบาลลง และเมื่อขึ้นบริหารประเทศจะรับความช่วยเหลือจากรุสเซียและนำประเทศสู่การเป็นสมาชิกโลกคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดีเคนเนดี้เห็นความจำเป็นต้องกระชับความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นใกล้ชิดกับกลุ่มประเทศละตินอเมริกันด้านเศรษฐกิจ สังคมและการแพทย์ เพื่อสถาปัตยน้ำ根本การขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์จากคิวบานไม่ให้เพ่บขยายเข้าแผ่นดินใหญ่ภาคพื้นทวีปอเมริกาได้ ในทางปฏิบัติในวันที่ 13 มีนาคม 1961 ประธานาธิบดีเคนเนดี้เสนอแผนพันธมิตรเพื่อความก้าวหน้าปี 1961 (The Alliance for Progress Program 1961) เป็นแผนสิบปีสำหรับประชากรในภาคพื้นทวีปอเมริกา ภายใต้วงเงิน \$100 พันล้าน สหรัฐอเมริกาจะให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษา เศรษฐกิจ สังคมและการแพทย์สาธารณสุข เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของประชากรในละตินอเมริกาให้ดีขึ้น (กินดี อุดม นีสุขปราสาทจากโรคภัยไข้เจ็บและรู้หนังสือ) อันจะมีผลให้ละตินอเมริกาสามารถคงระบบประชาธิปไตยและปฏิเสธรับลัทธิคอมมิวนิสต์ กลุ่มประเทศละตินอเมริกายอมรับในแผนพันธมิตรเพื่อความก้าวหน้าปี 1961 ในวันที่ 17 สิงหาคม 1961 ใน การประชุมกลุ่มสมาชิกองค์กรรัฐอเมริกันที่เมืองพันดาเดล เอสเตในอุรุกวัย (Punta del Este, Uruguay)

3.2 การรุกรานที่อ่าวหมูปี 1961 (The Bay of Pigs Invasion 1961) ดังได้เรียนรู้มาแล้วว่า ขอมเด็กฟีเดล คัสโตรขึ้นมีอำนาจในคิวบานในวันที่ 1 มกราคม 1959 ภายหลังโค่นอำนาจฟูล-เจนซิโอ บาติสต้า (Fulgencio Batista) ได้สำเร็จ สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนรัฐบาลคัสโตรในช่วงแรก แต่เพราในปี 1959-1960 รัฐบาลคัสโตรยึดธุรกิจไว้อ้อยและปศุสัตว์ของนักธุรกิจอเมริกันทำให้ความสัมพันธ์ที่สหรัฐอเมริกามีต่อกิจการลดลง ขณะเดียวกันรัฐบาลคัสโตรฆ่าและจับกุมกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเป็นผลให้ชาวคิวบากล่าวคัสโตรและเข้าถึงการเมืองในสหราชอาณาจักร และเพราคัสโตรเป็นข้อมเด็กฟีเดลให้กับกลุ่มประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทย (พันธมิตรของสหราชอาณาจักร) ปฏิเสธการขยายอาณาจักรคิวบากลั่นไส้กิจการเมืองในสหราชอาณาจักร และการทหารจากรุสเซีย เริ่มด้วยลงนามร่วมทำการค้าระหว่างคิวบากับรุสเซียในเดือนกุมภาพันธ์

1960 ในเดือนมิถุนายน 1960 รัฐบาลคัสโตรยึดครองน้ำมันของนักธุรกิจเมริกันในคิวบา เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาหงุดหงิดซึ่งน้ำตาลจากคิวบา คัสโตรตอบโต้ทันทีด้วยการยึดครองเมริกันทุกประเภทในคิวบา สหรัฐอเมริกาตอบโต้ทันทีเช่นกันด้วยการหงุดหงิดการส่งออกสินค้าทุกประเภทจากสหรัฐอเมริกาไปยังคิวบาและในวันที่ 3 มกราคม 1961 สหรัฐอเมริกาในปลายสมัยประธานาธิบดีไอเซนไฮม์ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับคิวบา

เพราะคัสโตรมีท่าทีก้าวร้าวและเปิดรับความสัมพันธ์กับรัสเซียเป็นผลนับจากเดือนมีนาคม 1960 เป็นต้นมาประธานาธิบดีไอเซนไฮม์ให้การสนับสนุนหน่วยซี ไอ เอ (The Central Intelligence Agency - CIA) จัดฝึกยุทธวิธีการสู้รบแก่ผู้ลี้ภัยคิวบานในสหรัฐอเมริกาที่กัวเตมาลาเตรียมปฏิบัติการโค่นอำนาจคัสโตรในอนาคต³⁸ เมื่อเคนเนดี้เข้าบริหารประเทศในวันที่ 20 มกราคม 1961 มุ่งสานงานในเรื่องนี้ต่อจากอดีตประธานาธิบดีไอเซนไฮม์ คณะที่ปรึกษาของประธานาธิบดีเคนเนดี้มองว่าความสำเร็จนั้นอย่างมาก เพราะการปฏิบัติจะมีผลต่อเมืองได้รับความร่วมมือด้วยจากชาวคิวบานในคิวบาน บางคนว่าเป็นการกระทำที่ไร้ศีลธรรมและอาจทำให้สหรัฐอเมริกาเสียชื่อเสียง สำหรับประธานาธิบดีเคนเนดี้เองคิดว่าต้องการทำต่อไป และเรียกผู้ลี้ภัยคิวบานที่อุทิศตนฝึกยุทธวิธีการสู้รบเตรียมปฏิบัติการโค่นอำนาจคัสโตรว่าแนว grunt เพื่อเสรีภาพ (Fighters for Freedom)³⁹

แผนปฏิบัติการโค่นอำนาจคัสโตรกำหนดให้กองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบานยกพลขึ้นบกที่อ่าวหมูริเวณชายฝั่งทางตอนใต้ของคิวบาน โดยมีกองกำลังทางอากาศของสหรัฐอเมริกาให้การคุ้มกันขณะยกพลขึ้นบกที่อ่าวหมู กองกำลังคิวบานก่อตั้งต่อต้านคัสโตรในคิวบาก่อนเข้าสู่ท่าเรือกับกองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบานร่วมปฏิบัติการโค่นอำนาจคัสโตร ประธานาธิบดีเคนเนดี้สั่งห้ามคนอเมริกันเข้าร่วมโดยตรงในการยกพลขึ้นบกที่อ่าวหมู เพราะต้องการให้ปฏิบัติการนี้ทำโดยคนคิวบานเท่านั้น⁴⁰

การรุกราน, เหตุการณ์หรือความล้มเหลวที่อ่าวหมูปี 1961 (The Bay of Pigs Invasion, Incident or Fiasco 1961) เริ่มขึ้นในวันที่ 17 เมษายน 1961 โดยกองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบานจำนวน 1400 คนที่ได้รับการฝึกยุทธวิธีการสู้รบเป็นอย่างดีจากเจ้าหน้าที่ซี ไอ เอ ลงเรือรบอเมริกันออกจากนิการากัวมุ่งสู่คิวบานและพยายามยกพลขึ้นบกที่อ่าวหมู โดยไม่มีกองกำลังทางอากาศสหรัฐอเมริกาให้การคุ้มกัน (เพราะประธานาธิบดีเคนเนดี้สั่งยกเลิกอย่างกระทันหันในวินาทีสุดท้ายในการใช้กองกำลังทางอากาศสหรัฐให้การคุ้มกันผู้ลี้ภัยคิวบานขณะยกพลขึ้นบกที่อ่าวหมู⁴¹ และคณะนักบินอเมริกันที่นิการากัวผู้ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ขับเครื่องบินให้การคุ้มกันกองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบานขณะยกพลขึ้นบกที่อ่าวหมูยกมาเยี่ยมขึ้นว่าลืมตั้งเวลาตามเวลาของคิวบาน ทำให้การบินคุ้มกันผิดเวลาล่าช้ากว่ากำหนดหนึ่งชั่วโมง)⁴² เจ้าหน้าที่อเมริกันซี ไอ เอนำการยกพลขึ้นบกที่อ่าวหมู⁴³ ไม่

จากการรุกรานที่อ่าวหมูระหว่างวันที่ 17-18 เมษายน 1961 โลกได้รับรู้ว่ากองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบาพ่ายแพ้ กองกำลังคัสโตรชนะ ในวันที่ 24 เมษายน 1961 ประธานาธิบดีเคนเนดีประกาศรับผิดชอบในเหตุการณ์นี้ (สหรัฐอเมริกาอยู่เบื้องหลังให้การสนับสนุนกองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบา) ไม่มีกองกำลังทางอากาศของสหรัฐอเมริกาให้การคุ้มกันกองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบาขณะยกพลขึ้นบก สหรัฐอเมริกาไม่ได้รุกรานโดยตรงต่อพันธมิตรกลุ่มองค์กรรัฐอเมริกัน (คิวบาเป็นสมาชิกด้วย) แต่ถ้าประธานาธิบดีเคนเนดีคงยืนยันให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ จะชักนำให้สหรัฐอเมริกาต้องทำสงครามกับคิวบา รัสเซียจะต้องเข้าช่วยคิวบาอันเป็นการแทรกแซงในกิจการลัทธิคอมมิวนิสต์จะขยายสู่ทวีปอเมริกาได้ง่ายขึ้น แต่จากการที่สหรัฐอเมริกาอยู่เบื้องหลังให้การสนับสนุนกองกำลังผู้ลี้ภัยคิวบาโกร่อนำเงินรัฐบาลคัสโตร ทำให้ก่อคุณประเทศลดลงเมริการเกิดความไม่นั่นใจในสหรัฐอเมริกา ด้วยเกรงว่าสหรัฐอเมริกาอาจหวังผลประโยชน์ตอบแทนอย่างใดอย่างหนึ่งจากความช่วยเหลือที่สหรัฐอเมริกาให้แก่ลัทธิคอมมิวนิสต์เพื่อความก้าวหน้าปี 1961 ขณะเดียวกันคัสโตรอุทธรณ์ต่อองค์การสหประชาชาติว่าสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนผู้ลี้ภัยคิวบารุกรานอ่าวหมู เป็นการประจานสหรัฐอเมริกา ทำให้สหรัฐอเมริกาเสียหน้ามาก และผู้แทนสหรัฐอเมริกาประจำองค์การสหประชาชาติต้องยอมรับว่าต้องข้อเท็จจริงและครุสชอฟผู้นำรัสเซียเสนอให้ความช่วยเหลือด้านการทหารแก่คัสโตรเพื่อต่อต้านการรุกรานของสหรัฐอเมริกาอันอาจกระทำต่อกิวบานอนภาคต อันเป็นการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างคิวบากับรัสเซียให้แน่นแฟ้นเพิ่มมากขึ้น ขณะเดียวกันคัสโตรเพิ่มความมั่นใจในกองกำลังคิวบานี้ที่ปฏิบัติการต่อสู้ปราบปรามอย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 วิกฤติการณ์ติดตั้งจีปีปานาธนิวเคลียร์ที่คิวบานาปี 1962 (The Cuban Missile Crisis 1962) หลังจากสิ้นสุดเหตุการณ์การรุกรานที่อ่าวหมู่ปี 1961 (17-18 เมษายน 1961) บรรดาผู้นำคิวบานาและคัสโตรมั่นใจว่าสหราชอาณาจักรต้องมีแผนบุกโจมตีคิวบานาอีกในอนาคต คิวบาร้องขอความช่วย

เหลือด้านการทหารจากรัสเซียเพื่อป้องกันคิวบา รุสเซียตอบสนองการเรียกร้องของคิวบา เริ่มด้วย การจัดส่งกองกำลังทหารและนายทหารรุสเซียรวม 43,000 คนพร้อมอาวุธปืนด้วยการป้องกันคิวบาร่วมกับกองกำลังคิวบานา 270,000 คน⁴⁶ และติดตั้งจีปานาธนิวเคลียร์ในคิวบานา ดังได้ทราบมาแล้วว่า คิวบานาเป็นเกาะอยู่ทางตอนใต้ของฟลอริดา ห่างจากฟลอริดาประมาณ 90 ไมล์ (144.837 กิโลเมตร) การติดตั้งจีปานาธนของรุสเซียในคิวบากิตตั้ง 2 ชนิด⁴⁷ คือชนิดยิงระยะไกลส์ ยิงได้รัศมีไกล 1000 ไมล์ (1609.30 กิโลเมตร) และชนิดยิงระยะปานกลางยิงได้รัศมีไกล 2000 ไมล์ (3218.60 กิโลเมตร) อันหมายความว่าหากมีการยิงจีปานาธนิวเคลียร์ระยะไกลส์จะมีผลกระทบครอบคลุมพื้นที่ ศูนย์เมืองริการในส่วนพื้นที่รัฐแท็กซัส อะกันซaso หลุยส์เซียนา มิสซิสซิปปี้ อะลาบามา เทนเนสซี ฟลอริดา ขอร์เจีย เคนทักกี คาโรไลนาใต้ คาโรไลนาเหนือ และเวอร์จิเนีย รวมทั้งเมืองริกลางทั้งหมด บรรดาหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนและเมริกาใต้ ได้แก่ โคลัมเบีย และเวนเซอลา หากมีการ ยิงจีปานาธนิวเคลียร์ระยะปานกลางจะมีผลกระทบครอบคลุมมณฑลลอนตารีโอและควิเบกตอน กลางและตอนใต้ รวมทั้งหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน อเมริกากลางและเมริกาใต้ถึงเปรูและบรasil ตอนกลาง ทั้งนี้รัฐบาลรุสเซียมองอ้างมาแก่ผู้บัญชาการกองกำลังทหารรุสเซียในคิวบานาในการสั่ง ยิงจีปานาธนิวเคลียร์ได้ทันทีเมื่อกองกำลังอเมริกันรุกรานคิวบานา⁴⁸ ในวันที่ 22 สิงหาคม 1962 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ได้รับรายงานอย่างเป็นทางการยืนยันเพียงว่ารุสเซียบนเรือและผู้ช่วย งานช่างโดยทางเรือสู่คิวบานาเท่านั้น

การติดตั้งจีปานาธนิวเคลียร์ของรุสเซียในคิวบานาที่ใกล้สร้างเสร็จอยู่ระหว่างพอดี เครื่องบินยู-สอง (U-2 Plane) ในวันที่ 14 ตุลาคม 1962⁵⁰ ประธานาธิบดีเคนเนดี้จัดตั้งคณะที่ปรึกษาพิเศษเพื่อตรวจสอบทางตอนใต้แก่ไขปัญหาทันทีในวันที่ 15 ตุลาคม 1962 นิติคณะที่ปรึกษาพิเศษกำหนดหนึ่งด้วยปีคลื่อนคิวบานา สองห้ามเรือขึ้นอุปกรณ์ใด ๆ ของรุสเซียเข้าเที่ยวน้ำคิวบานา สามให้กองทัพเรือสหรัฐฯ ประเมินการตรวจค้นเรือทุกลำก่อนแล่นเข้าผ่านน้ำทะเลแคริบเบียน⁵¹ ในวันจันทร์ที่ 22 ตุลาคม 1962 ประธานาธิบดีเคนเนดี้กล่าวปราศัยทางโทรทัศน์ประกาศให้คน ประเมินรับรู้ว่ารุสเซียติดตั้งจีปานาธนิวเคลียร์ในคิวบานาอันเป็นอันตรายอย่างมากแก่สหรัฐฯ เมริกา และคนอเมริกัน และกล่าวถึงมาตรการแก้ไขปัญหานี้เริ่มด้วย หนึ่งสหรัฐฯ ประเมินความพร้อมด้าน กองกำลังและอาวุธเพื่อรับสถานการณ์ สองจะปีคลื่อนคิวบานาในวันที่ 24 ตุลาคม 1962 เพื่อป้องกัน ไม่ให้เรือขึ้นอุปกรณ์ใด ๆ ของรุสเซียเข้าเที่ยวน้ำคิวบานา สามประกาศเดือนรุสเซียว่าการโจมตีด้วยจีปานาธนิวเคลียร์จากคิวบานาขึ้นทางสหรัฐฯ เมริกา สหรัฐฯ เมริกาถือว่าเป็นการโจมตีด้วยจีปานาธนิวเคลียร์ ของรุสเซียมาขึ้นทางสหรัฐฯ เมริกา และสหรัฐฯ เมริกาจะตอบโต้รุสเซียอย่างทันทีและหนักหน่วง และสี่

เรียกร้องให้รัสเซียถอนขีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียออกจากคิวบา แต่ถ้ารัสเซียไม่ถอนขีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียออกจากคิวบา กองกำลังสหรัฐอเมริกาจะเข้ารุกรานคิวบากะจะจะรื้อถอนขีปนาวุธของรัสเซียด้วยกองกำลังทหารอเมริกัน⁵² นับจากวันที่ 23 ตุลาคม 1962 เป็นต้นมาโลกตึงเครียดด้วยเกรงการเกิดสงครามขีปนาวุธนิวเคลียร์ (The Nuclear Missile War) และในมหาสมุทรแอตแลนติก กองเรือรบอเมริกันตรวจพบและสักดิ้นเรือรัสเซียบนอุปกรณ์ขีปนาวุธนิวเคลียร์จำนวน 16 ลำໄว้ได้ ในวันศุกร์ที่ 26 ตุลาคม 1962⁵³ นายกรัฐมนตรีครุฑอฟส่งสารานี้ขึ้นเสนออยุติปัญหาครั้งที่หนึ่งคือรัสเซียจะถอนขีปนาวุธของรัสเซียออกจากคิวบา แต่สหรัฐอเมริกาต้องสัญญาว่าจะไม่รุกรานคิวบากะความพอใจประธานาธิบดีเคนเนดี้ในข้อเสนออยุติปัญหาครั้งที่หนึ่งดังนี้ไป เมื่อนายกรัฐมนตรีครุฑอฟส่งสารานี้ขึ้นเสนออยุติปัญหาครั้งที่สองในวันศุกร์ที่ 26 ตุลาคม 1962 คือ รัสเซียจะถอนขีปนาวุธของรัสเซียออกจากคิวบา แต่สหรัฐอเมริกาต้องสัญญาว่าจะไม่รุกรานคิวบากะสหรัฐ อเมริกาต้องถอนขีปนาวุธนิวเคลียร์ญี่ปุ่นเตอร์ของสหรัฐอเมริกา (American Jupiter Missile) ออกจากตุรกี ในวันเสาร์ที่ 27 ตุลาคม 1962⁵⁴ ประธานาธิบดีเคนเนดี้แสดงท่าทีคือหนึ่งประการยืนยันอย่างเป็นทางการว่า รัสเซียต้องถอนขีปนาวุธของรัสเซียออกจากคิวบากันที่เพราเจรัสเซียติดตั้งขีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียในคิวบาก่อนย่างเป็นการลับเป็นอันตรายต่อความสงบสุขของประชากรภาคพื้นทวีปอเมริกาและโลก สองประธานาธิบดีเคนเนดี้ส่งสารานี้นายกรัฐมนตรีครุฑอฟสัญญาว่า สหรัฐอเมริกาจะไม่รุกรานคิวบากะ (แต่เพิกเฉยไม่กล่าวถึงเรื่องขีปนาวุธญี่ปุ่นเตอร์ของสหรัฐอเมริกาในตุรกี) สามสั่งเตรียมพร้อมด้านกองกำลังทหารและอาวุธเพื่อบุกคิวบากะ (หากจำเป็น) และสี่ให้น้องชาบีโรมเบิร์ก เ肯เนดี้เข้าเจรจาภูมิภาครัสเซียประจำสหรัฐอเมริกาในเวลากลางคืนของวันเสาร์ที่ 27 ตุลาคม 1962 เป็นการยื่นข้อเสนอของสหรัฐอเมริกาผ่านทูตรัสเซียไปยังรัฐบาลรัสเซีย กำหนดว่าในวันที่ 28 ตุลาคม 1962 ฐานขีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียในคิวบาก็ต้องรื้อถ้ารัสเซียไม่รื้อสหรัฐอเมริกาจะเป็นผู้รื้อเอง ทั้งกล่าวบ่ม្រ່ງว่า “ไม่เพียงถอนเมริกันต้องตาย แต่คนรัสเซียก็ตายด้วยเช่นกัน”⁵⁵ ภูมิภาครัสเซียร่วงส่งข้อเจรจาพร้อมคำบ่ม្រ່ງของสหรัฐอเมริกาไปยังนายกรัฐมนตรีครุฑอฟเป็นผลให้ในเวลาเก้าโมงเช้าของวันอาทิตย์ที่ 28 ตุลาคม 1962⁵⁶ นายกรัฐมนตรีครุฑอฟประกาศอย่างเป็นทางการว่ารัสเซียตกลงถอนขีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียออกจากคิวบากะ (ชาวคิวบากะห่วงไม่พอใจ) ภายใต้การควบคุมของคณะผู้ตรวจสอบค์การสหประชาชาติ โดยสหรัฐอเมริกาต้องให้สัญญาว่าจะไม่รุกรานคิวบากะ ในวันที่ 30 ตุลาคม 1962⁵⁷ คัสโตรปฏิเสธการให้เลขาธิการองค์การสหประชาชาติคือนายอุทาณ (U Thant) เข้าปรึกษาหารือและตรวจสอบการรื้อถอนขีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียออกจากคิวบากะ เป็นผลให้ในวันที่ 2 พฤศจิกายน 1962⁵⁸ ประธานาธิบดีเคนเนดี้

ต้องประกาศยืนยันให้โลกรับรู้ว่าต้องมีการรื้อถอนและเคลื่อนย้ายปีปานาธนิวเคลียร์ของรัสเซียออกจากคิวบา และสหรัฐอเมริกาจะติดตามการปฏิบัติการอย่างใกล้ชิดโดยการสำรวจทางอากาศและทางทะเลจนกว่าตัวแทนองค์การสหประชาชาติจะได้รับการยินยอมให้เข้าไปตรวจสอบได้ในคิวบา และในวันที่ 20 พฤษภาคม 1962⁵⁹ ประธานาธิบดีจิมมีแคนเนอร์ที่ว่า สหรัฐอเมริกายกเลิกการปิดล้อมคิวบา ปีปานาธนิวเคลียร์ทั้งหมดจะถูกขนส่งทางเรือกลับรัสเซียให้เสร็จสิ้นภายใน 30 วันสำหรับหัวรบนิวเคลียร์ (nuclear warhead) ทั้งหมดจะถูกขนกลับรัสเซียด้วยเครื่องบินทึ่งระเบิดที่มีประสิทธิภาพของรัสเซียจำนวน 42 ลำ และในเดือนมกราคม 1963 เลขาธิการองค์การสหประชาชาติได้รับบันทึกของสหรัฐอเมริกาและรัสเซียให้การยืนยันร่วมกันว่าวิกฤติการณ์ปีปานาธนิวเคลียร์ ยุติเรียบร้อยด้วยดี

การแก้ไขวิกฤติการณ์ติดตั้งชีปนาวุธที่คิวบา 1962 (22-28 ตุลาคม 1962) ประธานาธิบดีเคนเนดี้แก้ไขได้ เพราะหนึ่งสหรัฐอเมริกาประกาศจุดอื่นแห่งนอกเหนือนชัด คือรัสเซียต้องถอนชีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียออกจากคิวบา สองข้อแลกเปลี่ยนมีความเท่าเทียมเสมอ กันยอมรับได้ทั้งสองฝ่ายคือรัสเซียถอนชีปนาวุธนิวเคลียร์ของรัสเซียออกจากคิวบาและสหรัฐอเมริกาไม่รุกรานคิวบา สามสหรัฐอเมริกาไม่ยื่นข้อต่อชาติผู้ก้าวร้าว คือรัสเซียเรียกร้องเพิ่มให้สหรัฐอเมริกาถอนชีปนาวุชูปีเตอร์ของสหรัฐอเมริกาออกจากตุรกี (สหรัฐอเมริกาคิดว่าการยื่นอ่อนข้อจะทำให้ชาติผู้ก้าวร้าวเพิ่มการก้าวร้าว เช่นเหตุการณ์ครั้งวันที่ 30 กันยายน 1938 ด้วยข้อตกลงที่เมืองมิวนิก อังกฤษและฝรั่งเศสยอมให้เยอรมันยึดดินแดนซุเดตุนของเชคโกสโลวาเกีย เป็นผลให้ในเดือนมีนาคม 1939 เยอรมันเข้ายึดเชคโกสโลวาเกีย และเปิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ในวันที่ 1 กันยายน 1939) หากสหรัฐอเมริกายื่นอ่อนข้อต่อรัสเซีย ในอนาคตรัสเซียก็จะเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาต้องถอนชีปนาวุธนิวเคลียร์ออกจากชาติพันธมิตรนาโต้ ทำให้นำได้อ่อนแ้อย และรัสเซียก็จะนำบุโรปตะวันตกเข้าเป็นชาติสมาชิกโลกของมิวนิสต์ได้บ้างจ่ายด้วย

4. สาธารณรัฐอเมริกาและรัสเซียมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันในปี 1963 ดังได้เรียนรู้มาแล้วว่าความสัมพันธ์ระหว่างสาธารณรัฐอเมริกากับรัสเซียเริ่มตัวขึ้นตั้งแต่เครือคิลในปี 1961 และตั้งแต่เครือคิลมากในปี 1962 ด้วยเรื่องวิกฤติการณ์ติดตั้งปืนนาซุที่คิวบา (22-28 ตุลาคม 1962) ในการแก้ไขปัญหานี้สาธารณรัฐอเมริกามีจุดยืนแน่นอนเด่นชัด และรัสเซียต้องยอมรับน้ำหนักของผลและข้อเท็จจริง มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างสาธารณรัฐอเมริกากับรัสเซียในปี 1963 เป็นไปด้วยดีก่อตัวคือมีการต่อสายตรง (Hot Line) ระหว่างมอสโคว์กับวอชิงตัน รัสเซียร่วมลงนามในสนธิสัญญาทดลองอาวุธนิวเคลียร์ปี 1963 สาธารณรัฐอเมริกายืกเวสาลีให้รัสเซียและร่วมมือกันในโครงการอวกาศ

4.1 สำหรับอเมริกาและรัสเซียจัดเครื่องโทรพิมพ์ (Teletypewriter - เป็นเครื่องส่งและรับสัญญาณโทรศัพท์) สายตรง (hot line) ระหว่างวอชิงตันดี.ซีกับนอสโตร์⁶⁰ สืบเนื่องมาจากการเกิดความขัดข้องล่าช้าในการสื่อสารถึง 6 ชั่วโมงในการส่งและรับข้อความในช่วงวิกฤติการณ์ติดตั้งขีปนาวุธที่คิวบานาในปี 1962 ระหว่างประธานาธิบดี肯เนดี้ และนายกรัฐมนตรีครุสเชลล์อันมีผลเกือบนำมาซึ่งการเกิดสงครามขีปนาวุธนิวเคลียร์ เป็นผลให้ในวันที่ 5 เมษายน 1963 ผู้นำทั้งสองประเทศกำหนดให้ติดตั้งเครื่องโทรพิมพ์สายตรงระหว่างวอชิงตันดี.ซีกับนอสโตร์ เพื่อผู้นำทั้งสองประเทศจะได้เจรจาแก้ไขปัญหาร่วมกันโดยตรง อันเป็นการช่วยเหลือในการเกิดสงครามที่ไม่จำเป็น

4.2 สำหรับอเมริกา รัสเซีย และอังกฤษร่วมลงนามในสนธิสัญญาห้ามการทดลองนิวเคลียร์ในมหาสมุทร บรรยายกาศและอว拉斯กายนอกปี 1963 สืบเนื่องมาจากการประชุมสุดยอดที่เจนีวาปี 1955 ระหว่างผู้นำสีชาติคือ สำหรับอเมริกา (ประธานาธิบดีไอแซก华) อังกฤษ รัสเซีย และฝรั่งเศส นัดในวันที่ 21 กรกฎาคม 1955 ประการหนึ่งคือเห็นควรลดการทดลองนิวเคลียร์และแสวงหาแนวทางดำเนินการ ในปี 1963 มีสีชาติผลิตนิวเคลียร์ได้คือ สำหรับอเมริกาในปี 1945 รัสเซียในปี 1949 อังกฤษในปี 1952 และฝรั่งเศสในปี 1960 ชาติที่ผลิตนิวเคลียร์ได้เหล่านี้คือการทดลองเป็นระยะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพอาชีวะร้ายแรง สารกัมมันตรังสีที่เกิดจากการทดลองเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก ขณะเดียวกันมีการประชุมร่วมกันเพื่อแสวงหาแนวทางลดการทดลองนิวเคลียร์ ควบคู่ไปด้วยระหว่างช่วงปี 1955-1963 ผลการเจรจาดำเนินการร่างและลงนามร่วมกันของผู้นำสามชาติคือ สำหรับอเมริกา อังกฤษและรัสเซียในวันที่ 5 สิงหาคม 1963 ในสนธิสัญญาห้ามการทดลองนิวเคลียร์ในมหาสมุทร ในบรรยายกาศและอว拉斯กายนอกปี 1963 (The Treaty Banning Nuclear Tests in the Oceans, in the Atmosphere, and in Outer Space 1963)⁶¹ การทดลองนิวเคลียร์ทำได้เพียงในดินเท่านั้น มี 113 ชาติร่วมลงนามในสนธิสัญญาปี 1963 แต่สนธิสัญญาปี 1963 สร้างความไม่พอใจแก่ฝรั่งเศส เพราะเพิ่งผลิตนิวเคลียร์ได้ในปี 1960 ต้องการการทดลองเป็นระยะเพื่อพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพนิวเคลียร์ นอกจากนี้ในปี 1963 รัสเซียสำหรับอเมริกาและอังกฤษ ยังทำการร่วมลงนามในสนธิสัญญาอว拉斯กายนอกปี 1963 (The Outer Space Treaty of 1963) กำหนดอว拉斯กายนอกเป็นของมนุษยชาติทุกคน ชาติใดชาตินึงจะเข้าจับจองถือครองไม่ได้ การสำรวจอว拉斯กายนอกเป็นไปเพื่อสันติเกิดประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติทั้งหลายบนโลก ยานอวกาศหรือดาวเทียมที่ขึ้นสู่อวกาศต้องไม่ติดนิวเคลียร์หรืออาชีวะร้ายแรงใด ๆ อันจะนำไปสู่การแพ้ชนะทางนิวเคลียร์ในอวกาศ มี 90 ชาติร่วมลงนามในสนธิสัญญาอว拉斯กายนอกปี 1963 และในวันที่ 16 ตุลาคม 1963 สำหรับอเมริกาส่งดาวเทียมสองดวงขึ้นโคจรรอบโลกเพื่อตรวจสอบดูว่ามีชาติผู้ร่วมลงนามในสนธิ

สัญญาปี 1963 ชาติใดบ้างที่ฝ่าฝืนข้อตกลง⁶² ด้วยสนธิสัญญาห้ามการทดลองนิวเคลียร์ ปี 1963 นับเป็นผลงานเด่นชั้นหนึ่งของประธานาธิบดีเคนเนดี้ และช่วยลดความตึงเครียดในสังคมเรื่องระหว่างสหราชอาณาจักรกับรัสเซีย

4.3 สหราชอาณาจักรกับรัสเซียในปี 1963⁶³ รัสเซียต้องเผชิญภัยธรรมชาติเป็นผลให้ผลผลิตข้าวสาลีลดน้อยลง จากการมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างสหราชอาณาจักรกับรัสเซียในปี 1963 (มีเครื่องโทรศัพท์สายตรงในเดือนเมษายน 1963) และรัสเซียร่วมลงนามในสนธิสัญญาห้ามทดลองนิวเคลียร์ในมหาสมุทร ในบรรยายกาศและในอว拉斯กานอกในเดือนสิงหาคม 1963 เป็นผลให้ในวันที่ 9 ตุลาคม 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ลงนามเห็นชอบข้าวสาลีจำนวน 4 ล้านเมตริกตัน (metric ton- 1 เมตริกตันเท่ากับ 1000 กิโลกรัม) แก่รัสเซีย

4.4 สหราชอาณาจักรและรัสเซียร่วมมือกันในโครงการอวกาศเพื่อการสำรวจและการสื่อสาร ช่วงต้นทศวรรษ 1960 สหราชอาณาจักรและรัสเซียมีความก้าวหน้าในโครงการอวกาศต่างกัน ก่อตัวคือรัสเซียมีความก้าวหน้าในเรื่องจรวด (rockets) ซึ่งสามารถนำปล่องยานอวกาศ (spacecraft) ขึ้นไปสำรวจในอวกาศได้ระยะทางไกลแต่สหราชอาณาจักรมีความก้าวหน้าในเรื่องยานอวกาศและดาวเทียม (satellite) ใช้โครงการในอวกาศเพื่อการสื่อสารและรายงานสภาพอากาศ ในปี 1962 ทั้งสองชาติร่วมงานกันในโครงการอวกาศเพื่อการสำรวจและการสื่อสาร

จากท่าทีที่เปลี่ยนไปในทางเป็นมิตรกับสหราชอาณาจักรของรัสเซียภายใต้การนำของครุฑอฟในปี 1963 เป็นผลให้ในการกล่าวสุนทรพจน์ที่มหาวิทยาลัยเมริกัน (American University) กรุงวอชิงตันดี.ซี ในเดือนมิถุนายน 1963⁶⁴ ประธานาธิบดีเคนเนดี้กล่าวเชิญชวนคนไทยเมริกันให้มองรัสเซียในทางที่ดีเพราะรัสเซียไม่ใช่ชาติผู้ก้าวร้าวเช่นครั้งปี 1945 ทั้งนี้ประธานาธิบดีเคนเนดี้พยายามวางแผนนโยบายการอยู่ร่วมกันกับชาติที่ต่างลัทธิทางการเมืองอย่างสงบสุข (policy of peaceful coexistence) อันเป็นรากฐานของนโยบายการผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศหรือเดตงเตอ (détente) ในเวลาต่อมา

5. ความสัมพันธ์ระหว่างสหราชอาณาจักรและรัสเซียต่อไปในวันอุ่นเย็น ได้เป็นที่รู้กันแล้วว่าคอมมิวนิสต์มุ่งขยายอิทธิพลในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เริ่มต้นด้วยพากเวียดนาม ได้การนำของโซจิ มินในเวียดนามเหนือยื่นรับในลัทธิคอมมิวนิสต์ นำสู่การเกิดสังคมเรียกชื่อว่า คอมมิวนิสต์ในเวียดนาม (1957-1975) และลาวหนึ่งในชาติในอินโดจีนมีแนวโน้มรับลัทธิคอมมิวนิสต์อันจะมีผลทำให้ประเทศไทยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อันอาจต้องเป็นคอมมิวนิสต์ด้วย ประธานาธิบดีเคนเนดี้มุ่งสักดิ้นลัทธิคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยการคงการช่วยเหลือเวียดนามให้ในสังคมเรียกชื่อว่า คอมมิวนิสต์ในเวียดนาม

ในสังคրามเวียดนามระหว่างช่วงปี 1961-1963 ในเวียดนามได้ก่อตุ่นต่อต้านรัฐบาลคือพวกรัฐกิจ (Viet Cong) ปฏิบัติการรบแบบกองโจร และรับความช่วยเหลือสนับสนุนจากเวียดนามเหนือ ก่อตุ่นรัฐบาลภายใต้การนำของโงดินเดียม (Ngo Dinh Diem) ไม่สามารถปราบปรามคอมมิวนิสต์เวียดกงได้แม้จะมีมาตรการปราบปรามอย่างเข้มงวดจริงจัง ความช่วยเหลือที่สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดี肯เนดี้ให้แก่เวียดนามได้เริ่มปลายปี 1961 ด้วยการเพิ่มความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจยุทธปัจจัยและการเงินแก่รัฐบาลเวียดนามได้ และมีคณาจารย์ที่ปรึกษาอเมริกันด้านการฝึกและวางแผนการรบประจำที่ใช้ส่องงานประมวล 15,500 คนช่วยให้คำแนะนำแก่รัฐบาล โงดินเดียม ประธานาธิบดีโงดินเดียมนับจากปี 1961 มีท่าทีแสดงออกว่าชื่นชอบการปักครองแบบเด็ดขาดคือมุ่งปราบปรามผู้ตัดค้านรัฐบาล พอยในระบบพวกรหัส ทุจริตรับสินบน เชื้อและปฏิบัติตามคำแนะนำของน้องชายและน้องสาวให้คือโงดินนูและมาดามนู (Ngo Dinh Nhu and Madame Nhu) ไม่พยาختแก่ไขปัญหาการเมือง และเศรษฐกิจ (ปฏิรูปที่ดินให้กันจนมีที่ทำกิน) ในปี 1962 ประกาศภาวะฉุกเฉินกำหนดห้ามชาวเวียดนามออกจากบ้านในยามวิกาล ควบคุมตรวจสอบการเดินทางข้ามประเทศและห้ามประมงในพุทธศาสนา (เป็นการกดขี่ข่มเหงประชาชน) พระประท้วงและประธานรัฐบาลด้วยการเผาตัวตาย เป็นผลให้ในเดือนกรกฎาคม 1963 รัฐบาลอเมริกาเสนอแนะให้รัฐบาลโงดินเดียมเลิกการกดขี่ข่มเหงประชาชนและเลิกกีดกันทางศาสนา รัฐบาลโงดินเดียมคงเพิกเฉยคำเสนอแนะของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาตัดความช่วยเหลือด้านการเงิน นับจากกลางปี 1963 ชาวยุโรปได้ลดการสนับสนุนรัฐบาลโงดินเดียม เวียดกงรุดหน้าในการสู้รบ และนายทหารเวียดนามได้วางแผนโคนอานาโงดินเดียม

ในเดือนกันยายน 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ได้ความคิดว่าจะตัดรวมของเวียดนามได้ชื่นอยู่กับชาวเวียดนามได้ไม่ใช่สหรัฐอเมริกา ควรถอนคณาจารย์ที่ปรึกษาอเมริกาจากเวียดนามได้⁶⁵ ขณะเดียวกันเกรงลักษณะมิวนิสต์ขยายอิทธิพลครอบคลุมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้อย่างง่ายดาย (เหมือนครั้งปี 1949 เมื่อสหรัฐอเมริกาถอนความช่วยเหลือจีนประชาธิปไตย (จีนชาติ) ภายใต้การนำของเจียงไคเชก ทำให้จีนถอนมิวนิสต์ภายใต้การนำของเมเชตุนยีคแห่งคืนให้จีนได้ จีนชาติต้องถอนมาตั้งมั่นที่เกาหลีใต้หวัน) เป็นผลให้ประธานาธิบดีเคนเนดี้เห็นว่าคงความช่วยเหลือด้านยุทธปัจจัย การเงินและคณาจารย์ที่ปรึกษาอเมริกันแก่เวียดนามได้ต่อไป และจะถอนคณาจารย์ที่ปรึกษาอเมริกันทั้งหมดกลับสหรัฐอเมริกาในเดือนพฤษภาคม 1964 ภายหลังได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง⁶⁶ จากการบริหารเวียดนามได้อย่างไร้ประสิทธิภาพของประธานาธิบดีโงดินเดียม เป็นผลให้ในวันที่ 1-2 พฤษภาคม 1963 คณาจารย์ทหารเวียดนามได้นำโดยกองวันมิน (Duong Von Minh)

โภ่น สำนักงานรัฐบาลเวียดนามได้ได้สำเร็จ โงคินเคิมและโงคินนูกุกผ่านเสียงชีวิต รัฐบาลหารือปักกรองช่วงพฤษภาคม 1963-มิถุนายน 1965 รัฐบาลสหราชอาณาจักรกลับให้ความช่วยเหลือดำเนินการเงินเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเวียดนามได้เป็น \$500 ล้าน ทั้งนี้ในปลายปี 1963 มีคณะที่ปรึกษาอเมริกันประจำที่ไช่่ง่อน ในเวียดนามได้ 15,500 คน⁶⁷

6. สำหรับสหราชอาณาจักรความสัมพันธ์กับชาติสมาชิกองค์การนาโต้ในปี 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้ให้ความสำคัญในเรื่องการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างสหราชอาณาจักรกับชาติสมาชิกองค์การนาโต้ เพื่อความมั่นคงในยุโรปตะวันตก โดยในเดือนกันยายนปี 1963 ประธานาธิบดีเคนเนดี้เดินทางเยือนสามชาติสมาชิกองค์การนาโต้ในยุโรปตะวันตก คือ เยอรมันตะวันตก อิตาลี และอังกฤษ ประธานาธิบดีเคนเนดี้ได้เข้าไปร่วมงานกับบรรดาผู้นำประเทศเหล่านี้ในประเด็นการคงความแข็งแกร่งด้านกองกำลังขององค์การนาโต้ในยุโรปตะวันตก โดยเฉพาะในเยอรมันตะวันตกประธานาธิบดีเคนเนดี้ให้คำมั่นสัญญาว่ากองกำลังสหราชอาณาจักรจะอยู่ในภาคพื้นทวีปยุโรปเพื่อสักดิ์กันการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ หลังจากนั้นประธานาธิบดีเคนเนดี้ได้เดินทางเนื่องในไอร์แลนด์ (Ireland) ดินแดนของบรรพบุรุษคระฤกุลเคนเนดี้ก่อนอพยพมาสู่สหราชอาณาจักร

ประธานาธิบดีเคนเนดี้ถูกกลับยิงเสียชีวิตในวันที่ 22 พฤศจิกายน 1963⁶⁸

เพื่อเตรียมการเลือกตั้งประธานาธิบดีในเดือนพฤษภาคม 1964 (สมัยแรกของประธานาธิบดีเคนเนดี้ 1961-1965) ด้วยเหตุผลทางการเมืองประธานาธิบดีเคนเนดี้จำเป็นต้องเดินทางเยือนฟลอริดา และเท็กซัสซึ่งเป็นสองรัฐที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดในกลุ่มรัฐทางใต้เพื่อเรียกคะแนนนิยมจากประชาชน โดยเฉพาะการเยือนเท็กซัสมุ่งเพื่อสามารถรอบรู้ภาพรวมโดยรวมของประเทศไม่เกรตติกให้เป็นหนึ่งเดียวก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 1964 เพราะประธานาธิบดีเคนเนดี้มีแผนลงรับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง ก่อนเยือนเท็กซัสประธานาธิบดีเคนเนดี้ได้รับการเตือนว่าอาจถูกฆ่าที่เท็กซัสประจำทัวร์ต่อต้านบุคคลสำคัญผู้ร่วมเดินทางกับประธานาธิบดีเคนเนดี้ประกอบด้วยภรรยา (Jacqueline Kennedy) รองประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน และภรรยา (Lyndon B. Johnson and Claudia Johnson) เครื่องบินถึงคัลลัต้า เท็กซัสเวลา 11.37 น. ของวันที่ 22 พฤศจิกายน 1963 ตามกำหนดการกำหนดเวลา ว่างบนรถของประธานาธิบดีจะเดินผ่านถนนสายสำคัญของเมืองคัลลัต้าปลายทางที่อาคารศูนย์การค้าคัลลัต้า จะขึ้นก่อสร้างปราศรัยแก่นักธุรกิจและชาวคัลลัต้าสายหลังเสริฐสินรับประทานอาหารกลางวันในทางปฏิบัติเมื่อถึงคัลลัต้ารถเปิดประตูให้บรรดาประธานาธิบดีและภรรยา ผู้ว่าการรัฐเท็กซัส จอห์น บี. คอนเนลลี่ (John B. Connally) และภรรยาเข้านั่งเบาะหลังคนขับ โดยผู้ว่าการรัฐเท็กซัส คอนเนลลี่นั่งเบาะด้านขวาของรถ และภรรยานั่งเบาะด้านซ้ายของรถ ประธานาธิบดีและภรรยานั่ง

เบาะต่อจากผู้ว่าการรัฐเท็กซัสและภารยาโดยประธานาธิบดีนั่งเบาะด้านขวาของรถ และภารยานั่งเบาะด้านซ้ายของรถ ตามด้วยรถคันที่สอง (ต่อจากรถเปิดประทุนของประธานาธิบดี) เป็นรถคันผู้รักษาความปลอดภัยประธานาธิบดี รถคันที่สามเป็นรถของประธานาธิบดีและภารยา ตามด้วยรถคันผู้รักษาความปลอดภัย ขณะบนรถแล่นมาตามถนนสายสำคัญของเมืองดัลลัส มีผู้คนเรียงรายหนาแน่นต้อนรับประธานาธิบดีและภารยา ในเวลา 12.30 น. ไก่ถึงขาการศูนย์การค้าดัลลัสสีเสียงกระสุนเป็น 3 นัด ประธานาธิบดีถูกยิงที่ศีรษะและคอ แจคเก็อลินเข้าประจำองศีรษะประธานาธิบดี ผู้ว่าการรัฐเท็กซัสซึ่งนั่งอยู่หน้าประธานาธิบดีถูกยิงที่หลัง ผู้บาดเจ็บหันสองญาณนำส่งโรงพยาบาลพาร์คแลนด์โมเรย์ (Parkland Memorial Hospital) ประธานาธิบดีเสียชีวิตเวลา 13.00 น. ก่อนถึงโรงพยาบาล ผู้ว่าการรัฐเท็กซัสเข้ารับการรักษาได้ทันระดับชีวิต

ทันทีที่เกิดเหตุการณ์ไทรทัศน์และวิทยุรายงานข่าวการถูกยิงและเสียชีวิตของประธานาธิบดีเคนเนดี้ให้คนอเมริกันและโลกได้รับรู้ ลี ออสวอลด์ (Lee Harvey Oswald) ผู้ต้องสงสัยว่าเป็นผู้ยิงประธานาธิบดีเคนเนดี้ถูกพบโดยตำรวจสายตรวจ (patrolman) ชื่อ เจ.ดี.ทิปพิท (J.D. Tippit) เกิดการยิงต่อสู้กัน ตำรวจสายตรวจที่พิทถูกยิงเสียชีวิต օอสวอลด์หนีไปได้และถูกจับได้ในเวลา 13.35 น. օอสวอลด์อายุ 24 ปี เคยประจำการในกองทัพเรือเมริกันมีภารยาเป็นคนรุสเซีย เคยพยายามโอนสัญชาติเป็นคนรุสเซีย ชื่นชอบในลัทธิมาร์กซิสต์ต้นตำรับของลัทธิคอมมิวนิสต์ (Marxism) และให้การสนับสนุนของเด็กการคิวบานาฟิเดล กัสโตร จากหลักฐานอาจูปปืนยาว (rifle) ติดกล้องส่องยิง (telescopic sight) พร้อมลายนิ้วมือบนปืนยาวและกระสุนบ่งชี้ชัดว่า օอสวอลด์คือฆาตกรแต่օอสวอลด์ปฏิเสธแม่นจะถูกสอบสวนเป็นเวลานานถึงสองวันเต็ม ในวันอาทิตย์ที่ 24 พฤศจิกายน 1963 ขณะօอสวอลด์กำลังจะขึ้นรถเพื่อย้ายที่คุณจัง օอสวอลด์ถูกเจ๊ก รูบี (Jack Ruby) เข้าของสถานเริงรมย์แห่งหนึ่งในดัลลัสเข้าประจำตัวและยิงօอสวอลด์ օอสวอลด์ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลพาร์คแลนด์ เมโมเรย์และเสียชีวิตในเวลา 13.07 น. ภายในหลังประธานาธิบดีเสียชีวิต 48 ชั่วโมง

ประธานาธิบดีเคนเนดี้เสียชีวิตเวลา 13.00 น. ของวันที่ 22 พฤศจิกายน 1963 ศพถูกบรรจุใส่โลงนำเข้าเครื่องบินประจำตำแหน่งประธานาธิบดี (Air Force One) กลับวอชิงตัน ดี.ซี. ขณะเครื่องบินอยู่ระหว่างการบินในเวลา 14.38 น. รองประธานาธิบดีล่อนคอน บี. จอห์นสัน ทำพิธีสานงานศพนับตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาลำดับที่ 36 โดยมีภารยาเข้าร่วมเคียงข้างทางขวา และแจคเก็อลิน เกมนเนดี้ยืนเคียงข้างทางซ้าย

ศพประธานาธิบดีเคนเนดี้ถูกฝังที่สุสานแห่งชาติอาร์ลิงตัน (Arlington National Cemetery) ในวันที่ 25 พฤศจิกายน 1963 มีผู้แทนจากกว่า 90 ประเทศจำนวน 220 คนเข้าร่วมในพิธี

สรุปเรื่องการภายใต้การบริหารประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน 1963-1969

ลินดอน บี. จอห์นสัน (Lyndon Baines Johnson 1908-1973) ประธานาธิบดีลำดับที่ 36 จากพรรครัฐโนโกรดิก อดีตรองประธานาธิบดีคนที่ 4 ที่ก้าวขึ้นเป็นประธานาธิบดีภายหลังประธานาธิบดี ดูกลอบยิงเสียชีวิต ลอนดอน บี. จอห์นสัน ทำพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดีในวันที่ 22 พฤศจิกายน 1963 เวลา 14.38 น. บนเครื่องบินประจำตำแหน่งประธานาธิบดี (Air Force One) ขณะบินจากด็อลลัส, เท็กซัสกลับบ้านของด็อกประธานาธิบดีเคนเนดี้ รัฐสภาให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาภายในประเทศด้วยการผ่านกฎหมายแก้ไขปัญหาสังคม ช่วยเหลือผู้ยากไร้ด้านการศึกษา การรักษาพยาบาล ที่อยู่อาศัยและสร้างงานนั้นจัดปัญหาการเบ่งแยกเหยียดผิว และยกระดับคุณภาพชีวิตคนอเมริกัน ในปี 1964 ประธานาธิบดีจอห์นสันชนะการเลือกตั้งมีรองประธานาธิบดี คือฮูเบิร์ต แฮมฟรี (Hubert H. Humphrey) แผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ (The Great Society Program) คือแผนปฏิรูปภายในประเทศของประธานาธิบดีจอห์นสันช่วงปี 1965-1969 ประธานาธิบดีจอห์นสัน นำสรุปเรื่องการเข้าร่วมในสังคมเริ่มในปี 1965 จากความล้มเหลวของการสืบสานในสังคมเริ่มในปี 1965 ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศอย่างเป็นทางการไม่ลงรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เปิดทางให้รัชาร์ด เอ็น. นิกสัน ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีเข้าแก้ไขในปัญหาสังคมเริ่มและแก้ปัญหาภายในประเทศ

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศภายใต้การนำของประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน 1963-1969

ในวันที่ 27 พฤศจิกายน 1963 ประธานาธิบดีจอห์นสันขึ้นกล่าวในรัฐสภาขึ้นยันในนโยบายภายในประเทศคงการแก้ไขปัญหาสังคมและเศรษฐกิจสานต่องานของด็อกประธานาธิบดี เ肯เนดี้ (Let us continue) โดยขอความร่วมมือจากรัฐสภาให้ผ่านกฎหมายที่เคยเสนอไว้ครั้งอดีต ประธานาธิบดีเคนเนดี้เพื่อการดำเนินการ ในนโยบายต่างประเทศยังยืนยันต่อต้านอิทธิพลลัทธิ คอมมิวนิสต์ในสังคมเริ่มและเบอร์ลินตะวันตก รวมถึงสรุปเรื่องการให้ความช่วยเหลือพื้นที่เศรษฐกิจ การศึกษา การแพทย์และเทคโนโลยีในเอเชีย แอฟริกาและละตินอเมริกา เพื่อชัดเจน

ความยากจน ความทิวท่อม และโรคภัยไข้เจ็บให้หมดไป ให้คนในภูมิภาคเหล่านี้มีความเป็นอยู่ดี จากการปกครองในระบอบประชาธิปไตย และปฏิเสธรับลักษณะนิสัย ผลงานภายใต้ประเทศที่ปรากรถือ

1. รัฐบาลลดลงงบประมาณการใช้จ่าย และรัฐสภาพร้านกฎหมายลดการเก็บภาษีรายได้บุคคลปี 1964 (The Tax Reduction Act of 1964) มีผลให้คนอเมริกันมีเงินเหลือ กระตุ้นเพิ่มการใช้จ่าย ธุรกิจขยายตัว คนว่างงานลดลงและสร้างงานเพิ่ม และรัฐบาลลดลงได้ร้ายได้เพิ่มจาก การเก็บภาษีรายได้จากธุรกิจ เริ่มตัวในปี 1964 ประธานาธิบดีจอห์นสันสนับรับลดลงงบประมาณการใช้จ่ายในโครงการที่ประธานาธิบดีเคนเนดี้เคยกำหนดไว้ในปี 1965 จำนวน \$101.5 พันล้าน เป็น \$97.9 พันล้าน⁶⁹ และในเดือนกุมภาพันธ์ 1964 รัฐบาลผ่านกฎหมายลดการเก็บภาษีรายได้บุคคลปี 1964 (The Tax Reduction Act of 1964)⁷⁰ กำหนดลดการเก็บภาษีรายได้ส่วนบุคคลกว่า \$10 พันล้าน แต่คนอเมริกันมีเงินเหลือในมือมีกำลังในการซื้อ กระตุ้นเพิ่มการจ่าย ผลคือในช่วงสิบแปดเดือนภายหลังการใช้กฎหมายลดการเก็บภาษีรายได้บุคคลปี 1964 ผู้บริโภคอเมริกันเพิ่มการใช้จ่าย มีมูลค่าสูงถึง \$43 พันล้าน ธุรกิจขยายตัวมีการสร้างงานใหม่เพิ่ม อัตราคนว่างงานลดลง และรัฐบาลเก็บภาษีรายได้จากธุรกิจได้เพิ่มมากกว่าเดิมทศแท่นการต้องสูญเสียเงินจากการลดการเก็บภาษีรายได้บุคคล (กฎหมายลดการเก็บภาษีรายได้บุคคล เสนอต่อรัฐสภาในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี้)

2. รัฐสภาพร้านกฎหมายสิทธิ公民 Act of 1964 (The Civil Rights Act of 1964)⁷¹ กำหนดหนึ่งห้ามแบ่งแยกเหยียดผิวในการใช้สาธารณูปโภคและการเข้าทำงาน สองกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อความเป็นธรรมในการเข้าทำงาน (The Equal Employment Opportunity Commission) เพื่อสอนสานและรักษาความเสมอภาคในการเข้าทำงาน สามให้อำนาจแก่รัฐบาลในการยกเลิกเงินทุนที่ให้แก่หน่วยงานของรัฐที่ทำการแบ่งแยกเหยียดผิวและสืบทอดสำหรับหุติธรรมในการคงรักษาไว้ซึ่งสิทธิในการลงคะแนนและการเข้ารับการศึกษาโดยไม่มีการแบ่งแยกเหยียดผิว ประธานาธิบดีจอห์นสันลงนามในวันที่ 2 กรกฎาคม 1964 (กฎหมายสิทธิ公民 Act) เสนอต่อรัฐสภาพร้านในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี้ แต่ถูกคณะกรรมการตรวจสอบทางใต้ขัดขวางไว้

3. ผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 24 (The Twenty-fourth Amendment)⁷² มีผลบังคับใช้ในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 1964 กำหนดคนอเมริกันทุกคนมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งแม้มองค้างจำกภาษีลงคะแนน (Poll Tax) หรือภาษีได้ ๆ ก็ตาม

4. ช่วยเหลือคนอเมริกันผู้ยากไร้ด้วยแผนต่อสู้ความยากจน (The War on Poverty Plan) สืบเนื่องมาจากในปี 1962 ไมเคิล ฮาร์ริงตัน (Michael Harrington) เขียนบทความชื่อ The

*Other America : Poverty in the United States*⁷³ ชี้ให้เห็นว่าความยากจนมีจริงในสหรัฐอเมริกาในทศวรรษ 1960 คนจนมีจำนวนถึงหนึ่งในห้า (ประมาณ 35 ล้านคน) ของประชากรอเมริกันทั้งหมด สามในสี่ของคนจนเป็นคนอเมริกันผิวขาว คนจนจำแนกได้เป็น 6 กลุ่ม คือหนึ่งชาวนาและคนทำงานในเหมืองแร่ เชิงเทือกเขาและป่าเดซีเรียน สองคนผิวคำในสังคมเมืองเขตสัมทึกนผิวคำอยู่ กันแอ็ค (ghetto) สามพากชิสแพนิค (Hispanic) หรือละติน (Latino) คือกลุ่มคนที่พูดภาษาสเปน จากคลัดนอรมเมริกาและแคริบเบียนที่อาศัยในสหรัฐอเมริกา ได้แก่จากเม็กซิโก คิวบา เปอร์โตริโก และเอลชาลวาดอร์ เป็นต้น จัดเป็นชนกลุ่มน้อยใหญ่เป็นอันดับสองรองจากคนผิวคำ คนกลุ่มนี้เป็นแรงงานข้าราชการที่อยู่หรืออยู่ในสังคมเมืองเขตสัมทึกอยู่ชิสแพนิกอยู่กันอย่างแอ็ค (barrio) สื่อเมริกัน อินเดียนในเขตสงวน ห้าครอบครัวที่มีศตรีนำครอบครัว และหกผู้สูงอายุที่ยากจน คนจนเหล่านี้ขาดการศึกษา ขาดการรักษาพยาบาล ไม่มีงานทำ และมีวงจรชีวิตอยู่กับความยากจน คือความยากจนตามพ่อแม่ อยู่อย่างไรความหวัง ล้าหลังทุกอย่างและไม่รู้ทางเพื่อการเข้าสู่การมีชีวิตแบบอเมริกัน จริงอยู่ภายใต้แผนข้อตกลงใหม่ (The New Deal Program) ของประธานาริบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ กำหนดมีกฎหมายประกันสังคมปี 1935 (The Social Security Act of 1935) แก่คนว่างงาน คนชรา และคนพิการจริง แต่แผนสวัสดิการสังคม (Social Welfare Program) ที่กำหนดช่วยผู้สูงอายุ อุปถัมภ์เด็ก หรือช่วยคนตาบอดด้วยเงินที่กำหนดคุณสมบัติรับการช่วยเหลืออย่างเข้มงวด ผู้ยากไร้คนจนทั้งหมดกลุ่มไม่เข้าเกณฑ์คุณสมบัติรับความช่วยเหลือ ตลอดจนแผนประกันสังคม (Social Insurance Program) เอื้อประโยชน์เฉพาะคนงานที่เข้าภาษีพิเศษเท่านั้น

ประธานาริบดีจอห์นสันตัดสินใจนำเรื่องความยากจนที่ไม่เคลียร์ริงตันนำเสนอและประธานาริบดีเคนเนดี้ได้เริ่มไว้ (ช่วยด้านการรักษาพยาบาลผู้สูงอายุและช่วยเด็กด้านการศึกษา) นำมาเป็นงานหลักเรื่องหนึ่งในสนับประ坚定不ดีจอห์นสัน เริ่มด้วยในเดือนมกราคม 1964 ประกาศแผนต่อสู้ความยากจนของคนในชาติให้หมดไป อันจะเป็นทางช่วยให้ผู้ยากไร้ได้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นตามความเหมาะสมและอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี ในการดำเนินการนั้นเน้นช่วยผู้ยากไร้ใน 11 รัฐ แทนเชิงเทือกเขาและป่าเดซีเรียนเป็นกลุ่มแรกเพราะพบว่าผู้ยากไร้ส่วนใหญ่เป็นผู้คนอาชุระห่วง 16-21 ปี ยากจน ไร้การศึกษา และไม่มีปีกครองคุ้มครอง ในทางปฏิบัติ ในวันที่ 11 สิงหาคม 1964 รัฐสภาผ่านกฎหมายเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจปี 1964 (The Economic Opportunity Act of 1964)⁷⁴ กำหนดจัดตั้งสำนักงานเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจ (The Office of Economic Opportunity - OEO) เป้าหมายในการดำเนินการมีสองประการคือ ให้โอกาสผู้ยากไร้ทุกคนเท่าเทียมกัน (equal opportunity) และการมีบทบาทในชุมชน (community action) อันหมายความว่าให้ผู้ยากไร้เข้ารับการศึกษาระดับ

พื้นฐานขั้นต้น และฝึกฝนวิชาชีพควบคู่ไปด้วย เมื่อจบการศึกษามีหน่วยงานของเอกชนและของรัฐรับเข้าทำงานตามความถนัดที่ได้รับการฝึกมา สำนักงานเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจจัดตั้งหน่วยงานช่วยดำเนินการเริ่มจากหน่วยเด็กสตาร์ท (Head Start) เป็นหน่วยรับเด็กเล็กเข้าฝึกช่วยดูแลองค์เรียน ความพร้อมขั้นต้นในระดับเตรียมอนุบาล (nursery school) เพื่อเข้าเรียนต่อไปในระดับอนุบาล (kindergarten) หน่วยงานและหน่วยเยาวชนเพื่อนบ้านไกล์เคียง (The Job Corps, The Neighborhood Youth Corps) เป็นหน่วยเน้นฝึกเยาวชนด้านทักษะในงานวิชาชีพเฉพาะด้านขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้เรียนเพื่อนำใช้ประกอบอาชีพได้ในอนาคต หน่วยอัพเบิร์ดเบนด์ (Upward Bound) เป็นหน่วยฝึกเพิ่มความชำนาญพิเศษในงานที่มีอัตราหางานต่ำที่ต้องการมีรายได้เพิ่มเพื่อสะสมเป็นเงินทุนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาและหน่วยอาสาสมัครบริการแก่คนอเมริกัน (The Volunteers in Service to America - VISTA) คล้ายหน่วยอาสาสมัครสันติภาพของประธานาธิบดีเคนเนดี้ (The Peace Corps) กล่าวคือหน่วยวิสต้า เป็นหน่วยให้ความช่วยเหลือในพื้นที่คนยากจนทั้งในสังคมเมืองและสังคมชนบทในสหรัฐอเมริกา เช่น ช่วยสอนหนังสือเด็กและคุ้มครองเด็กในเวลากลางวัน ฝึกวิชาชีพแก่คนในชุมชน พัฒนาชุมชน เยี่ยมเยือนผู้ป่วย คนชราและคนพิการเป็นต้น ในส่วนเป้าหมายการมีบทบาทในชุมชน (Community action) มุ่งเน้นให้คนงานมีการรวมตัวแสดงออกเพื่อการเข้ามีส่วนร่วมในสังคมและร่วมแก้ไขปัญหาได้มากขึ้น โดยมีคณะกรรมการความคุยให้คำปรึกษาป้องกันความผิดพลาด อันเป็นการเตรียมการให้คนงานเกิดความมั่นใจ ทำกิจกรรมชุมชนในวิถีทางที่ถูกต้องตามกฎหมาย และเป็นที่ยอมรับของสังคมภายนอก นอกเหนือไปในปี 1964 ประธานาธิบดีจอห์นสันออกบัตรอาหาร (Food Stamp)⁷⁵ แจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้ เป้าหมายของการออกบัตรอาหารมีสองประการคือ หนึ่งเพื่อช่วยเหลือครอบครัวผู้ยากไร้ไม่มีรายได้ต่ำให้ได้บริโภคอาหารครบห้าหมู่ สองเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรให้มีความมั่นคงในการทำเกษตรกรรม โดยผลิตผลเกษตรกรรมสามารถจำหน่ายได้ในราคาน้ำหนึ่ง ด้วยแผนต่อสู้ความยากจนทำให้คนยากจนมีสภาพความเป็นอยู่ดีขึ้น มีวิชาชีพและมีรายได้ เงินที่รัฐบาลกลางใช้จ่ายในแผนต่อสู้ความยากจนช่วงปี 1964-1966 ต่อปีประมาณ \$1 พันล้าน-\$1.2 พันล้าน ในปี 1966 เมื่อสหรัฐอเมริกาต้องเข้าร่วมในสงครามเวียดนามอย่างจริงจังทำให้เงินที่ใช้ในแผนต่อสู้ความยากจนถูกตัดลงอย่างมาก ในด้านการคมนาคมรัฐบาลมองเห็นความจำเป็นต้องช่วยเหลือผู้ยากไร้ในสังคมเมืองให้ได้รับความสะดวกในการใช้รถโดยสารเดินทางไปทำงานเป็นผลให้รัฐสภาผ่านกฎหมายส่งมวลชนในสังคมเมืองปี 1964 (The Urban Mass Transportation Act of 1964)⁷⁶

5. ประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสันชนะการเลือกตั้งปี 1964 การเลือกตั้งในปี 1964⁷⁷ พรรครีพับลิกันส่งบาร์รี เอ็น. โกลด์เวอร์ (Barry M. Goldwater) รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีและวิลเลียม อี. มิลเลอร์ (William E. Miller) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี โกลด์เวอร์ก่อให้โภนติการบริหารงานของเดไม่เกรติกในเรื่องการลดการเก็บภาษีรายได้บุคคลทำให้รัฐบาลขาดรายได้ ระบบประกันสังคมที่ไม่อ้างอิงกับคนจนได้ทั่วถึง กฏหมายสิทธิพลเมืองอเมริกัน (ผู้ค้า) ที่ล่าช้า และคนผิวดำคิดการก่อความวุ่นวาย สนธิสัญญาจำกัดการทดลองนิวเคลียร์ทำให้การเพิ่มประสิทธิภาพอาวุธร้ายแรงของสหรัฐอเมริกาไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร และยังจะนำสันติภาพและความมั่งคั่งสู่สหรัฐอเมริกา พรรครีพับลิกันไม่เกรติกส่งลินคอล์น บี. จอห์นสัน รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี ฮูเบิร์ต เอช. แฮมฟรี (Hubert H. Humphrey) รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี จอห์นสันย้ำจะคงแก้ไขปัญหาภายในประเทศภายใต้แผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ (The Great Society Program) สังคมอเมริกันจะต้องเป็นสังคมที่นำอยู่คือ บ้านเมืองจะสะอาดเป็นระเบียบ การแบ่งแยกเชื้อชาติทางเพศไม่ไป คนจนจะมีงานทำมีเงินใช้กินดีอยู่ดี ความยากจนจะหมดไป จะมีความเสมอภาคด้านการศึกษาและการรักษาพยาบาล ผลการนับคะแนนเลือกตั้งในวันที่ 3 พฤษภาคม 1964 ปรากฏว่าลินคอล์น บี. จอห์นสันชนะได้ 486 คะแนนจากคณะกรรมการการเลือกตั้ง โกลด์เวอร์ได้เพียง 52 คะแนนจากคณะกรรมการการเลือกตั้ง

6. ผลงานของประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสันช่วงปี 1965-1969 ภายใต้แผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ (The Great Society Program) ช่วงปี 1965-1966 มีผลงานสำคัญเด่นชัดเพริ่ง สมาชิกพรรครีพับลิกันไม่เกรติกมุ่งเสียงข้างมากในรัฐสภา เป็นผลให้รัฐสภาให้ความร่วมมือในแผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ของประธานาธิบดีจึงจอห์นสันซึ่งสืบทอดงานของอดีตประธานาธิบดีเคนเนดี้ด้วยการผ่านเป็นกฏหมายหลายฉบับมีผลบังคับใช้คือ

6.1 ส่งเสริมการศึกษา โดยในวันที่ 9 เมษายน 1965 รัฐสภาผ่านกฏหมายการศึกษาระดับประถมและระดับมัธยมปี 1965 (The Elementary and Secondary Education Act of 1965)⁷⁸ กำหนดจัดสรรงบประมาณเริ่มแรก \$1.3 พันล้านมุงใช้เป็นทุนการศึกษาช่วยเด็กนักเรียนที่ยากจนแต่เรียนดี ร่วมถึงจัดหาอุปกรณ์การเรียนและตำราแก่ห้องสมุดโรงเรียนที่ขาดแคลน ภายใต้กฏหมายการศึกษาระดับสูงปี 1965 (The Higher Education Act of 1965)⁷⁹ กำหนดเงินช่วยเหลือเป็นทุนการศึกษาแก่นักเรียน และนักศึกษา ระดับมัธยมและอุดมศึกษาที่เรียนดีแต่ยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและภาษา อันมีผลให้เงินทุนเพื่อการศึกษาที่รัฐบาลกลางช่วยเหลือเด็กเรียนดีแต่ยากจนเพิ่มขึ้นจาก \$5 พันล้านเป็น \$12 พันล้านช่วงปี 1964-1967

6.2 ช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาล⁸⁰ แยกเป็นสองแผนคือ หนึ่งแผนช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแก่ผู้สูงอายุ (The Medicare Program) ประธานาธิบดีอห์น สันลงนามในกฎหมายการรักษาพยาบาลปี 1965 (The Medicare Bill of 1965) ในวันที่ 30 กรกฎาคม 1965 กำหนดให้มีการบริการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแก่คนอเมริกันผู้สูงอายุ (มีอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป) อันถือเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคม เงินที่ใช้ดำเนินการเป็นเงินที่รัฐบาลเรียกเก็บเพิ่มจากคนอเมริกันเมื่อจ่ายเงินประกันสังคม และสองแผนช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแก่คนยากจน (The Medicaid Program) นำใช้เดือนกรกฎาคม 1966 เป็นบริการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลที่รัฐบาลให้แก่คนอเมริกันที่ยากจน เงินที่ใช้ดำเนินการเป็นเงินที่รัฐบาลจัดสรรมาจากเงินภาษีรายได้

6.3 ช่วยเหลือคนยากไร้ด้วยการคงการสืบทอดแผนต่อสู่ความยากจน (The War on Poverty Plan) ที่เริ่มนั้ด้วย法案 1964 ขณะเดียวกันรัฐสภาได้ผ่านกฎหมายพัฒนาพื้นที่เชิงเทือกเขาแอปปalachianปี 1965 (The Appalachian Regional Development Act of 1965)⁸¹ กำหนดพื้นที่ปรับปรุงสภาพพื้นที่เชิงเทือกเขาแอปปalachianเพื่อการทำเกษตรกรรมและการตั้งมั่น รวมทั้งรัฐบาลให้การสนับสนุนในแผนบทบาทชุมชนในปี 1965 (The Community Action Program)⁸² เพื่อส่งเสริมให้สู้ยากไร้ร่วมด้วยเพื่อการก้าวมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นในสังคมและมีส่วนร่วมตัดสินใจ แก้ไขในปัญหาที่มีผลกระทบต่อสังคมผู้ยากไร้ โดยรัฐบาลจัดคณะกรรมการโดยให้คำปรึกษาเพื่อให้กิจกรรมชุมชนที่เกิดขึ้นเป็นที่ยอมรับของสังคมภายนอก และถูกต้องตามวิถีทางแห่งกฎหมาย

6.4 จัดตั้งกระทรวงเคหะและพัฒนาครในปี 1965 สืบเนื่องมาจากการประธานาธิบดี ขอหนึ่นสันต้องการยกระดับคุณภาพชีวิตคนอเมริกันในเรื่องที่อยู่อาศัยในสังคมเมืองคือกำจัดชุมชนแออัดหรือสลัมให้หมดไป จัดวางผังเมืองใหม่ให้มีระเบียบ สวยงามและมีสภาพแวดล้อมที่ดี ด้วยเหตุจังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้ในวันที่ 31 สิงหาคม 1965 รัฐสภากำหนดจัดตั้งกระทรวงเคหะและพัฒนาครปี 1965 (The Department of Housing and Urban Development)⁸³ โดยมีโรเบิร์ท ซี. วีเวอร์ (Robert C. Weaver) อดีตผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี จัดมุ่งหมายในการดำเนินงานของกระทรวงเคหะและพัฒนาครคือ กำจัดแหล่งสลัมในสังคมเมือง จัดสร้างอาคารที่พักให้สู้ยากไร้ได้เช่าในราคายุก จัดสถานที่พักผ่อนและสวนสาธารณะแก่ชาวเมือง และจัดวางผังเมืองใหม่ให้เป็นระเบียบและสะอาด จากการมีกระทรวงเคหะและพัฒนาครเป็นผลให้รัฐสภาพรับผ่านกฎหมายพัฒนาเมืองใหญ่ปี 1966 (The Metropolitan Area Redevelopment Act of 1966)⁸⁴ กำหนดกำจัดแหล่งชุมชนแออัดในสังคมเมืองใหญ่ ปลูกสร้างอาคารชุดให้สู้ยากไร้ได้เช่าพักในราคายุก จัดวางผังเมืองให้เป็นระเบียบ

และสะอาดน่าอยู่ และในวันที่ 20 ตุลาคม 1966 รัฐสภาผ่านกฎหมายเมืองสาธิตปี 1966 (The Demonstration Cities Act of 1966)⁸⁵ กำหนดจัดสรรเงิน \$1200 ล้านแก่รัฐบาลกลางเพื่อใช้จัดทำแหล่งสันติในสังคมเมืองใหญ่ จัดวางผังเมืองให้เป็นระเบียบและสะอาดน่าอยู่ จัดสร้างเมืองใหม่ หรือหมู่บ้านใหม่ (พร้อมสาธารณูปโภค โรงเรียน โรงพยาบาล ร้านค้า โบสถ์ สาขาหน่วยราชการ ที่จำเป็น บ้านและอาคารที่พัก) เพื่อลดความแออัดในสังคมเมืองใหญ่ ในพื้นที่บริเวณเมืองรอบนอกสังคมเมืองใหญ่ ให้ประชาชนของแหล่งสันติที่ถูกเรียกว่าเข้าอาศัยในรูปซึ่งหรือเช่าในราคากูก และได้รับบริการเช่นอยู่ในสังคมเมืองใหญ่ พร้อมจัดบริการขนส่งมวลชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการเดินทางจากที่พักอาศัยใหม่มาบังที่ทำงานในสังคมเมือง

6.5 กำจัดมลภาวะ (Pollution)⁸⁶ มลภาวะคือความสกปรก มลภาวะมีในสังคมเมืองใหญ่และสังคมเมืองอุตสาหกรรม มลภาวะของสหรัฐอเมริกาซึ่งครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ปรากฏเด่นชัดเป็นมลพิษ คือพิษหรืออันตรายจากความสกปรกทางน้ำและอากาศ โดยเฉพาะมลพิษทางอากาศเกิดจากควัน ฝุ่น ยานยนต์ เสียงและสารมลพิษที่ลอยปะปนในอากาศ มลพิษทางน้ำเกิดจากประชาชนและโรงงานอุตสาหกรรมทึ้งหรือปล่อยสารมลพิษลงไปในน้ำ การกำจัดมลภาวะทางน้ำและอากาศเริ่มในวันที่ 12 สิงหาคม 1965 โดยรัฐสภาผ่านกฎหมายคุณภาพน้ำปี 1965 (The Water Quality Act of 1965) กำหนดกำจัดมลภาวะของน้ำในทะเลสาปอีรี (Lake Erie) ด้วยการรักษาความสะอาดของน้ำในทะเลสาปอีรีให้มีคุณภาพดีดังเดิม ในปี 1966 รัฐสภาผ่านกฎหมายปรับสภาพน้ำให้สะอาดปี 1966 (The Clean Water Restoration Act of 1966) กำหนดเพิ่มฟื้นฟูรักษาคุณภาพน้ำในแม่น้ำให้สะอาด และกฎหมายกำจัดมลภาวะทางอากาศปี 1966 (The Air Pollution Act of 1966) กำหนดใช้เวลา 3 ปี ด้วยงบประมาณ \$186 ล้าน เพื่อกำจัดมลภาวะทางอากาศให้หมดไป นอกจากนี้ทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลลรัฐยังได้ร่วมมือกันกำหนดแผนเก็บและทำลายขยะมูลฝอยอย่างมีประสิทธิภาพ

6.6 จัดตั้งกระทรวงคมนาคมในปี 1966⁸⁷ ประธานาธิบดีจอห์นสัน เห็นความจำเป็นต้องมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรงด้านการคมนาคม เป็นผลให้ในวันที่ 2 มีนาคม 1966 ประธานาธิบดีจอห์นสันเสนอต่อรัฐสภาเพื่อการจัดตั้งกระทรวงคมนาคม รัฐสภาให้การเห็นชอบกำหนดจัดตั้งกระทรวงคมนาคม (The Department of Transportation) ในวันที่ 13 ตุลาคม 1966 รับผิดชอบในงานคมนาคมทางบก เรือ อากาศ รวมถึงงานสร้างถนนหลวงหรือถนนสายสำคัญ (highway) งานหน่วยลาดตระเวนตรวจสอบฝั่งทะเล (Coast Guard) งานของสภากาражบินพลเรือน (The Civil Aeronautics Board) และงานของคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (Interstate Commerce

Commission) เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยในการใช้ยานพาหนะและถนนหลวงที่สร้างอย่างมีคุณภาพ ในปี 1966 รัฐสภาผ่านกฎหมายความปลอดภัยในการจราจรปี 1966 (The Traffic Safety Act of 1966)⁸⁸ กำหนดให้อำนาจรัฐบาลกลางควบคุมคุณภาพการผลิตยานยนต์เพื่อความปลอดภัยในการเดินทาง และกฎหมายความปลอดภัยของถนนหลวงปี 1966 (The Highway Safety Act of 1966)⁸⁹ กำหนดจัดตั้งเงินกองทุนของรัฐบาลกลางเพื่อใช้ในแผนสร้างถนนที่มีคุณภาพในท้องถิ่นและมลรัฐเพื่อความปลอดภัยในการจราจร ด้วยกฎหมายความปลอดภัยในการจราจรและถนนหลวงที่มีคุณภาพปี 1966 มีส่วนอย่างมากในการอันทำให้อุบัติเหตุจากการเดินทางโดยยานพาหนะลดลงอย่าง

6.7 ให้การสนับสนุนสร้างสรรการทำบูรุจเผยแพร่ศิลปะวัฒนธรรมอเมริกัน⁹⁰ ด้วยรัฐบาลเล็งเห็นคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมอเมริกันที่ควรแก่การสร้างสรรการทำบูรุจเผยแพร่เป็นผลให้ในปี 1965 รัฐบาลกำหนดจัดตั้งเงินกองทุนแห่งชาติเพื่องานศิลปะ (The National Endowment for the Arts) เป็นความช่วยเหลือด้านการเงินที่รัฐบาลให้แก่ศิลปินอเมริกันเพื่อการสร้างสรรและแสดงผลงานศิลปะ และจัดตั้งเงินกองทุนแห่งชาติเพื่องานมนุษยศาสตร์ (The National Endowment for the Humanities) เป็นความช่วยเหลือด้านการเงินที่รัฐบาลให้แก่ผู้เชี่ยวชาญทางมนุษยศาสตร์ (มนุษยศาสตร์เป็นวิชาสำคัญเรื่องคุณค่าทางจิตใจและผลงานของคนด้านวรรณคดี ประวัติศาสตร์ ศิลปะ ภาษาศาสตร์ ศาสนาและปรัชญา) เพื่อสนับสนุนการศึกษาด้านกว้างๆทางมนุษยศาสตร์ให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งและตีความซึ้งแรงเผยแพร่ให้กับน้อมรักกันได้ซาบซึ้งในประวัติศาสตร์แห่งความเจริญทางวัฒนธรรมบนประเพณีอันดึงดีงามของอเมริกา เพื่อให้เยาวชนมีความภูมิใจในความเป็นชาติ สร้างรัฐอเมริกา การสนับสนุนเพื่อการสร้างสรร ศึกษา ทำบูรุจ เผยแพร่งานด้านศิลปะและมนุษยศาสตร์ที่รัฐบาลกลางในสมัยประธานาธิบดีจิฟฟ์สันให้แก่ศิลปิน และผู้เชี่ยวชาญในปี 1965 นับเป็นครั้งที่สองในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา (ครั้งแรกในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ภายใต้แผนข้อตกลงใหม่)

6.8 แก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเชื้อพิวไนเรื่องการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งและเรื่องที่อยู่อาศัยสืบเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ในรัฐทางใต้ ได้แก่ อะลามาโน มิสซิสซิปปี หลุยส์เซียนา จอร์เจีย และคาโรลيناใต้กิดกันอเมริกันผิวคำในการลงทะเบียนออกเสียงเลือกตั้งด้วยวิธีการข่มขู่ หรือทดสอบความรู้ด้วยการอ่านและเขียนอันเป็นการลิตรอนสิทธิทางการเมืองของคนอเมริกันผิวคำ ผู้ไม่กล้าไปใช้สิทธิทางการเมืองมากกว่าครึ่งหนึ่งของคนอเมริกันผิวคำสูญสิทธิ การประท้วงเพื่อการมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งมีขึ้นระหว่างวันที่ 21-26 มีนาคม 1965⁹¹ นำโดยมาร์ติน สูเซอร์ คิง จูเนียร์ นำการเดินประท้วงจากเมืองเซลมา (Selma) ไปยังเมืองอนท์โกลเมอร์ (Montgomery) อะลามาโน

ที่เมืองเชลามานีผู้ริบเดินประท้วง 2500 คน ใช้เวลาเดินประท้วงห้าวัน ระหว่างทางมีผู้เข้าสัมทบ
ร่วมเดินประท้วงด้วย (อเมริกันผิวน้ำส่วนใหญ่มาจากธุรกิจทางเหนือ) เมื่อถึงเมืองอนต์โกเมอร์เรนผู้
ร่วมเดินบนประท้วงถึง 25,000 คน การเดินบนประท้วงเป็นไปอย่างสงบโดยได้รับการคุ้มกัน
จากหน่วยกองทหารรักษาดินแดนของชาติประจําอาณาจักร รัฐบาลถูกทางติดตามความเคลื่อนไหว
อย่างใกล้ชิด และประธานาธิบดีจอห์นสันเร่งผลักดันให้รัฐสภาผ่านกฎหมายเพื่อการแก้ไขปัญหา
ผลคือในวันที่ 10 สิงหาคม 1965 รัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิออกเสียงเลือกตั้งปี 1965 (The Voting
Rights Act of 1965)⁹² กำหนดให้การปักป้องสิทธิคนอเมริกันผิวดำในการออกเสียงเลือกตั้ง โดย
รัฐบาลถูกทางภายใต้การดำเนินงานของกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจเข้าตรวจสอบรายชื่อผู้มีสิทธิออก
เสียงเลือกตั้ง และควบคุมกระบวนการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งโดยเฉพาะในห้ารัฐทางใต้คือ แครロไล
นาได้ จอร์เจีย อะลาบามา มิสซิสซิปปี และอุบลาราชียาña เพื่อให้คนอเมริกันผิวดำได้ใช้สิทธิออก
เสียงเลือกตั้งอย่างสมบูรณ์ ด้วยกฎหมายสิทธิออกเสียงเลือกตั้งปี 1965 และการทำลายอย่างมีประ⁹³
สิทธิภาพของเจ้าหน้าที่กระทรวงยุติธรรม เป็นผลให้ในวันที่ 10 เมษายน 1966 กระทรวงยุติธรรม⁹⁴
ประกาศอย่างเป็นทางการว่าคนอเมริกันผิวดำในห้ารัฐทางใต้ไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งเพิ่มมาก
ขึ้นนี้จำนวนเกินครึ่งหนึ่งของคนอเมริกันผิวดำผู้มีสิทธิ ในเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นอีกปัญหานึงที่มี
การแบ่งแยกเหยียดผิวในสหรัฐอเมริกา ในย่านที่อยู่อาศัยคนอเมริกันผิวน้ำ ยากแก่คนอเมริกันผิว
ดำจะเข้าอยู่อาศัยไม่ว่าจะเป็นเช่าหรือซื้อ เพราะคนอเมริกันผิวน้ำปฏิเสธกีดกันด้วยติกาชุมชนและ
ราค่าเช่าซึ่งหรือซื้อที่อยู่อาศัยที่ค่อนข้างสูงอันเป็นการสร้างความไม่เสมอภาคและลิตรอนสิทธิคน
อเมริกันผิวดำในเรื่องที่อยู่อาศัย ประธานาธิบดีจอห์นสันเห็นความจำเป็นต้องสร้างความเสมอภาค
และจัดปัญหาการแบ่งแยกเหยียดผิวในเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นผลให้ในวันที่ 11 เมษายน 1968 ประธานาธิบดี
จอห์นสันลงนามในกฎหมายสิทธิพลเมืองอเมริกันปี 1968 (The Civil Rights Act or The Housing
Act of 1968)⁹⁵ กำหนดห้ามการแบ่งแยกเหยียดผิวในการขายหรือเช่าที่อยู่อาศัย (ประมาณ 80
เปอร์เซนต์ของที่อยู่อาศัยในสหรัฐอเมริกา) อันเป็นการให้โอกาสแก่คนอเมริกันผิวดำได้มีที่อยู่อาศัยที่
มีสภาพแวดล้อมที่ดีและมีความเสมอภาคเท่าเทียมกับคนอเมริกันผิวน้ำ

7. ความก้าวหน้าในโครงการอวกาศของสหรัฐอเมริกา จากการศึกษาด้านก้าวขององค์
การการบินและอวกาศ (องค์การนาซา) ผลคือในวันที่ 9 มกราคม 1968 ยานอวกาศเชอเวเยอร์ 7
(Surveyor 7) สามารถลงจอดบนพื้นผิวดวงจันทร์และถ่ายภาพพื้นผิวดวงจันทร์น้ำแข็งโลก⁹⁶ ในวันที่
11 ตุลาคม 1968 ยานอวกาศอะพอลโล 7 (Apollo 7) พร้อมมนุษย์อวกาศ 3 คน กำหนดลงจอดบน
ผิวดวงจันทร์ การปฏิบัติการล้มเหลวเพราะเกิดข้อขัดข้องทางเทคนิคและมนุษย์อวกาศทั้ง 3 คนป่วย

ด้วยไฟหัวดับ⁹⁵ ในวันที่ 21 ธันวาคม 1968 ยานอวกาศอะพอลโล 8 (Apollo 8) พร้อมมุขย์อวกาศ 3 คน ปฏิบัติการในอวกาศ 6 วันด้วยการโคจรรอบดวงจันทร์ 10 รอบ พร้อมการสื่อสารด้วยเสียง และถ่ายภาพมาสั่งโลก ยานอวกาศอะพอลโล 8 กลับสู่โลกในวันที่ 27 ธันวาคม 1968 โดยหล่นลงในมหาสมุทรแปซิฟิกห่างจากเกาะชาواวายไปทางตะวันตกเฉียงใต้ 1200 ไมล์⁹⁶

8. รัฐสภาผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 25 ในปี 1967 สืบเนื่องมาจากในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963 ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี้ถูกกลบยิงเสียชีวิต และลินดอน บี. จอห์นสัน รองประธานาธิบดีขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีบริหารประเทศช่วงปี 1963-1964 โดยไม่มีรองประธานาธิบดีช่วยงานบริหารประเทศ เพราะไม่มีมาตรฐานให้สำหรับรองประธานาธิบดีที่ขึ้นดำรงตำแหน่งแห่งประธานาธิบดี (ด้วยเหตุประธานาธิบดีเสียชีวิตในช่วงสมัยการเป็นประธานาธิบดี) เลือกผู้ใดเป็นรองประธานาธิบดี อันมีผลให้ประธานาธิบดีจอห์นสันต้องมีภาระหนักในการบริหารประเทศช่วงปี 1963-1964 ด้วยสาเหตุดังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้รัฐสภาผ่านบทเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 25 (The Twenty-fifth Amendment)⁹⁷ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 1967 กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีเลือกรองประธานาธิบดี (ในกรณีที่ไม่มีผู้ใดดำรงตำแหน่งนี้ในภาวะ) รวมครอบคลุมถึงในกรณีที่ประธานาธิบดีในภาวะไร้ความสามารถในการนำการบริหารประเทศประธานาธิบดีหรือรัฐสภาไม่อนาจประกาศแต่งตั้งรองประธานาธิบดีขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแทน

9. مارติน ลูเซอร์ คิง, ภูเนียร์ และโรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกกลบยิงเสียชีวิตในปี 1968 แมรติน ลูเซอร์ คิง, ภูเนียร์ (Martin Luther King, Jr. 1929-1968) ถูกกลบยิงเสียชีวิตในวันที่ 4 เมษายน 1968 ที่เมืองเมมฟิส (Memphis) เทนเนสซี⁹⁸ เจมส์ อิรล 雷 (James Earl Ray) คือฆาตกร แมรติน ลูเซอร์ คิง, ภูเนียร์ นามเมมฟิสเพื่อร่วมประท้วงเงินเรียกร้องเพิ่มค่าแรงงานแก่เจ้าหน้าที่เก็บขยะอเมริกันผิวดำ การเสียชีวิตของแมรติน ลูเซอร์ คิง, ภูเนียร์ สร้างความเสียใจอย่างมากแก่อเมริกันผิวดำ ขณะเดียวกันกระตุ้นให้รัฐบาลภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอห์นสันเลื่องเห็นความสำคัญยิ่งในอันแก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเชื้อชาติ เพื่อลดการประท้วงของอเมริกันผิวดำที่จะมีต่อรัฐบาลและอเมริกันผิวขาว

โรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกกลบยิงในวันที่ 5 มิถุนายน 1968 ที่เมืองลอส แอนเจลิส (Los Angeles) แคลิฟอร์เนีย⁹⁹ และเสียชีวิตในวันที่ 6 มิถุนายน 1968 เชอแซน บี. เชอแซน (Sirhan B. Sirhan) ชาว约瑟芬 เดเคนคือฆาตกร โรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้มาลอส แอนเจลิสเพื่อรบวงค์หาเสียงเพื่อการรับเลือกเป็นตัวแทนของพรรคราชโองเกรติกในการเลือกตั้งประธานาธิบดีเดือนพฤษภาคม 1968

การเสียชีวิตของโรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้กระตุ้นให้รัฐบาลภายใต้การนำของประธานาธิบดีjohn F. Kennedy จัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงอันนำสู่ความรุนแรงในสหรัฐอเมริกาและวุฒิสenate ของวอร์ค เอ็น. เกนเนดี้ (Edward M. Kennedy น้องชายโรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้) ประกาศเข้าสืบทอดความเป็นนักการเมืองของครอบครัวเคนเนดี้

ผลงานด้านการต่างประเทศภายใต้การนำของประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน

1963-1969

นโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน คงยึดตามแนวนโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีjohn F. Kennedy คือ ต่อต้านและสกัดกั้น การขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในเวียดนาม ได้และเบอร์ลินตะวันตก ให้ความช่วยเหลือด้าน การเงิน เศรษฐกิจ เทคโนโลยีและการทหารแก่ทุกชาติเพื่อให้สามารถยืนหยัดอยู่ได้และปฏิเสธลัทธิ คอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระชับความสัมพันธ์และให้ความช่วยเหลือแก่ชาติเกิดใหม่และ ชาติคือพัฒนาในแอฟริกา เอเชียและละตินอเมริกา รวมทั้งสหรัฐอเมริกาเอง ให้การสนับสนุนการ ปฏิบัติงานขององค์กรสหประชาชาติ และขยายการค้าการลงทุนของสหรัฐอเมริกาในตลาดโลก ผลงานด้านประเทศของประธานาธิบดีjohn F. Kennedy ที่ควรแก่การกล่าวถึงคือ

1. ประธานาธิบดีjohn F. Kennedy รักษาความสัมพันธ์อันดีกับละตินอเมริกา ในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963 ประธานาธิบดีjohn F. Kennedy ถูกกลบยิงเสียชีวิต พิธีฝังศพที่สุสานแห่งชาติอาร์ลิงตัน (Arlington National Cemetery) ในวันที่ 25 พฤษภาคม 1963 มีผู้นำประเทศและตัวแทนจากต่าง ประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมพิธีประมาณ 220 คน เป็นตัวแทนจากกลุ่มประเทศละตินอเมริกาประมาณ 100 คน ในวันที่ 26 พฤษภาคม 1963 ประธานาธิบดีjohn F. Kennedy ได้กล่าวอีกครั้งแก่ตัวแทนจากกลุ่ม ประเทศละตินอเมริกาจำนวน 100 คน ก่อนเดินทางกลับประเทศว่า สหรัฐอเมริกาคงให้การสนับสนุน ในการพัฒนาและปรับปรุงความก้าวหน้า (The Alliance for Progress Program 1961) ให้ปฏิบัติการต่อไปโดยสหรัฐอเมริกา ให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษา การแพทย์สาธารณสุข เศรษฐกิจ และ ปฏิรูปสังคมหรือขั้นตอนความเป็นอยู่ของประชาชนในละตินอเมริกาให้ดีขึ้น เพื่อคงระบบประ ชาติป้ำทัยและปฏิเสธการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ และยันรับว่ามีคณะกรรมการที่ริบบอน ในระบบเหลือการพยาบาลเข้ามืออิทธิพลหรือผู้นำอันอาจรัฐบาลประชาธิปไตยในภูมิภาค อาทิ คัมโบ สาธารณรัฐคอมมิวนิสต์ และอนุรุรัส ซึ่งรัฐบาลอเมริกันได้มองและคงให้การสนับสนุนในรัฐบาล ประชาธิปไตยในประเทศไทยนี้

สหรัฐอเมริกาแก้ปัญหาคลองปานามาในปี 1964 ดังได้เรียนมาแล้วว่าคลองปานามา (Panama Canal) ยาว 81.63 กิโลเมตรซึ่อมอ่าวลิมอน (Limon Bay) ในมหาสมุทรแอตแลนติก กับ อ่าวปานามา (The Bay of Panama) ในมหาสมุทรแปซิฟิก สืบเนื่องมาจากในเดือนพฤษจิกายน 1903 ด้วยสนธิสัญญาปี 1903 (The Hay-Bunau-Varilla Treaty of 1903) รัฐบาลปานามาอนุญาต ให้สหรัฐอเมริกาขุดคลองปานามากว้าง 16 กิโลเมตร ยาว 64 กิโลเมตร มีอำนาจบริหารจัดการเดิน ที่เป็นการสาธารณะในแนวคลอง โดยสหรัฐอเมริกาต้องจ่ายค่าอนุมัติเบี้ยแรกแก่ปานามา \$10 ล้าน จ่าย เป็นรายปีแก่ปานามาปีละ \$2.5 แสน (เริ่มเก็บในปี 1913) และรับรองในเอกสารของปานามา เริ่ม บุคในปี 1906 บุคเสร็จในปี 1914 ค่าใช้จ่ายเพื่อการขุดคลองปานามา \$380 ล้าน (เป็นค่าอนุมัติเบี้ยง แรกจ่ายปานามา \$10 ล้าน ค่าสาธารณูปโภค \$20 ล้าน จ่ายแก่บริษัทผู้รับสัมปทานก่อน \$40 ล้านและค่าบุคจริง \$310 ล้าน) เรือสินค้าแล่นผ่านครั้งแรกในวันที่ 15 สิงหาคม 1914 ประธานาธิบดีวิคเตอร์ วิลสันทำพิธีเปิดอย่างเป็นทางการในวันที่ 12 กรกฎาคม 1920 สหรัฐอเมริกา แบ่งเงินค่าผ่านคลองรายปีเพิ่มแก่รัฐบาลปานามาจาก \$2.5 แสนในปี 1913 เป็น \$4.3 แสนในปี 1936 และ \$2 ล้าน ในปี 1955 นับจากปี 1950 เป็นต้นมาชาวปานามามีท่าที่ต่อต้านสหรัฐอเมริกา ในการบริหารจัดการคลองปานามาและพื้นที่แนวคลองปานามา ทั้งเรียกร้องให้รัฐบาลปานามาเข้า ดำเนินการแทนสหรัฐอเมริกา นำสู่การประท้วงในปี 1964 ในรูปการเดินขบวนและก่อความรุนแรง กล่าวโถมตีสหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาในเดือนธันวาคม 1964 เสนอจะมีการเจรจาแก้ไขสนธิ สัญญาปี 1903 แต่ไม่มีการเจรจาใด ๆ เกิดขึ้น ในปี 1968 ผู้นำทหารคือนายพลเซอร์เรรา (General Omar Torrijos Herrera) ชั่นขอบในระบบเผด็จการขึ้นปกครองปานามาแสดงทำที่เด่นชัดในอันดับ บทบาทของสหรัฐอเมริกาในการบริหารจัดการคลองปานามาและพื้นที่แนวคลองปานามา เป็นผล นำสู่การเจรจาอย่างจริงจังและมีการลงนามในสนธิสัญญาสองฉบับในปี 1977 (ในสมัยประธานาธิบดี จิมมี คาร์เตอร์)

สหรัฐอเมริกาเข้าแทรกแซงในสาธารณรัฐโคลินิกันในปี 1965 สืบเนื่องมาจากใน เดือนธันวาคม 1962 ของ บอสช์ (Juan Bosch) สัญญาภัยชาวโคลินิกันว่าจะยกระดับคุณภาพชีวิต ชาวโคลินิกันให้ดีขึ้นด้วยการจะจัดสรรงบประมาณ แต่จะให้ความช่วยเหลือค้านเศรษฐกิจ การเงิน เป็นผลให้บอสช์ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสาธารณรัฐโคลินิกัน ของ บอสช์ชั่นขอบใน ระบบเผด็จการคัสโตร ได้นำประเทศพากองมิวนิสต์เข้าร่วมรัฐบาลบริหารประเทศ เป็นผลให้ในเดือน กันยายน 1963 คอมมิวนิสต์และผู้นำชนชั้นสูงของสาธารณรัฐโคลินิกันรวมตัวกันบังคับให้ ของ บอสช์ออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี คอมมิวนิสต์นำการจัดตั้งรัฐบาลใหม่เรียกวันตา (Junta)

เป็นคณะกรรมการกันบริหารประเทศ ต้นปี 1965 ของ บอสซ์และพวกร่วมกำลังกันมุ่งโค่นอำนาจ
รัฐบาลจันดา สามารถบุกเข้าเมืองพื้นที่บางส่วนของกรุงซาบานาโด้ โคลอมเบียได้ (Santo Domingo) เป็น
ผลให้ลินคอล์น บี. จอห์นสันประการหลักการขอหนี้สันปี 1965 (The Johnson Doctrine of 1965)¹⁰⁰
กำหนดสหรัฐอเมริกาจะใช้กองกำลังทหารอเมริกันเข้าแทรกแซงขัดขวางสกัดกั้นกลุ่มคอมมิวนิสต์
ไม่ให้ก้าวขึ้นมาอำนาจบริหารปกครองในดินแดนซึ่งโลกตะวันตกอันหมายถึงภาคพื้นทวีปอเมริกา
เหนือ, ภาคพื้นทวีปอเมริกาใต้ และหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนหรือโลกใหม่ (Western Hemisphere or
New World) ในทางปฏิบัติเริ่มในวันที่ 28 เมษายน 1965 โดยประธานาริบดีขอหนี้สันประการส่ง
กองเรืออเมริกันมุ่งสู่สาธารณรัฐโคลอมเบียเพื่อขยับคนอเมริกันและปักป้องทรัพย์สินของคน
อเมริกันที่ทำธุรกิจในสาธารณรัฐโคลอมเบีย หากเกิดการจลาจลวุ่นวาย และในวันที่ 2 พฤษภาคม 1965
ประธานาริบดีขอหนี้สันจัดส่งกองทหารอเมริกัน 20000 คน¹⁰¹ เข้าแทรกแซงประจำการในสาธารณรัฐ
โคลอมเบียกันร่วมกับกองกำลังองค์กรรัฐอเมริกัน (The Organization of American States) เพื่อดูแล
การเลือกตั้งให้เป็นที่เรียบร้อย รวมทั้งรักษาความสงบ และขัดขวางสกัดกั้นกลุ่มคอมมิวนิสต์ไม่ให้
ก้าวขึ้นมาอำนาจบริหารปกครองในสาธารณรัฐโคลอมเบีย ผลคือมีการเลือกตั้งจัดตั้งรัฐบาลเป็นที่เรียบ
ร้อยในเดือนมิถุนายน 1966 สภาองค์กรรัฐอเมริกันมีมติถอนทหารรักษาสันติภาพขององค์กรรัฐ
อเมริกันออกจากสาธารณรัฐโคลอมเบีย กองกำลังทหารต่างชาติกลุ่มสุดท้ายถอนออกจากสาธารณรัฐ
โคลอมเบียในเดือนกันยายน 1966

ประธานาธิบดีจอห์นสัน เมื่อเยือนเม็กซิโกในปี 1966 ในเดือนเมษายน 1966 ประธานาธิบดีจอห์นสันเดินทางเยือนกรุงเม็กซิโก (Mexico City) เพื่อเป็นประธานในพิธีเปิดอนุสาวรีย์ประธานาธิบดีอันราเซ่น ลินคอล์น ซึ่งรัฐบาลสหรัฐอเมริกาอนุเสกให้รัฐบาลเม็กซิโก เป็นการเดินทางเยือนต่างประเทศครั้งแรกนับจากเป็นประธานาธิบดีในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963 .

ประธานาธิบดีจอห์นสันเยือนอเมริกากลางในปี 1968 ในเดือนกรกฎาคม 1968 ประธานาธิบดีจอห์นสันเดินทางเยือนเอล ชาล瓦คอร์ และที่เอล ชาลวาคอร์นี้ประธานาธิบดีจอห์นสันได้พบปะร่วมประชุมปรึกษาหารือในเรื่องการแสวงหาแนวทางร่วมมือกันด้านการค้าระหว่างสหราชอาณาจักรกับกลุ่มประเทศในทวีปอเมริกากลาง ผู้เข้าร่วมประชุมคือประธานาธิบดีคอลสต้า ริก้า ชอนคูรัส นิカラากัว กัวเตมาลา และเอล ชาลวาคอร์ จากการประชุมนำสู่ความร่วมมือด้านการค้าต่อไป

2. รัฐสภาผ่านกฎหมายการอพยพปี 1965 สืบเนื่องมาจากในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 คนต่างด้าวต้องการอพยพเข้าด้วยกันในสหราชอาณาจักรด้วยเหตุปัจจัยทางการเมืองและภัย

ก้าวร้าวคุกคามโดยลักษณะนิวนิสต์ เป็นผลให้ในวันที่ 3 ตุลาคม 1965 ประธานาธิบดีจอห์นสันลงนามบทแก้ไขเรื่องการอพยพและการเปลี่ยนสัญชาติ (The Immigration and Nationality Amendment of 1965)¹⁰² กำหนดยกเลิกกฎหมายการอพยพปี 1921 (The National Origins Act of 1921- โดยยึดระบบแบ่งส่วนชาติกำเนิดเป็นเกณฑ์) ในกฎหมายอพยพปี 1965 นั่งเป็นรับผู้อพยพที่ได้รับผลกระทบจากการเมืองและถูกก้าวร้าวคุกคามโดยลักษณะนิวนิสต์ กำหนดสัดส่วนคือ半球洲 Amerika รับผู้อพยพจากกลุ่มประเทศซีกโลกตะวันตก (Western Hemisphere or The New World) คือ กลุ่มประเทศภาคพื้นทวีปเมริกาและหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนรวมรายปีละ 120,000 คน ในส่วนกลุ่มประเทศซีกโลกตะวันออก (Eastern Hemisphere or The Old World) คือยุโรป แอฟริกา เอเชีย อาเซียน เอเชียและนิวซีแลนด์ 半球洲 Amerika รับผู้อพยพรวมรายปีละ 20,000-170,000 คน คุณสมบัติของผู้อพยพที่ได้รับอนุญาตให้เข้าพำนักถาวร ได้ใน半球洲 Amerika คือ ต้องมีทักษะในงานที่半球洲 Amerika ขาดแคลน ต้องมีญาติหรือครอบครัวโดยตรงใน半球洲 Amerika และลักษณะเมืองจริง ด้วยกฎหมายอพยพปี 1965 ช่วยคนในยุโรปตะวันออก แอฟริกาและเอเชียได้มีโอกาสเข้าพำนักถาวรใน半球洲 Amerika เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในเอเชียจำนวนมากได้รับการพิจารณาให้เข้าพำนักใน半球洲 Amerika ต้นศตวรรษ 1970

3. 半球洲 Amerika กับตะวันออกกลางในปัญหาสังคมรากน้ำปี 1967 ดังได้ทราบมาแล้วว่าตะวันออกกลางคือดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของเอเชีย ประชากรส่วนใหญ่คือชาวรัตนบัตติ ศาสนาอิสลาม ประชากรส่วนน้อยคือชาวคริสต์และศาสนาญุดูชาห์ การประท้วงระหว่างอาหรับกับชาห์ที่โลกรับรู้อย่างเป็นทางการมีขึ้นครั้งแรกในปี 1948 เมื่อชาห์ประกาศจัดตั้งประเทศอิสราเอลในดินแดนปาเลสไตน์ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 กองกำลังอาหรับประกอบด้วยกองทหารจากอียิปต์ อิรัก ซีเรีย เลบานอน และJOR'DEN ได้บุกโจมตีอิสราเอลในวันที่ 15 พฤษภาคม 1948 เพื่อทำลายถังอิสราเอล ผลการสู้รบมีชาห์ความเป็นชาติอิสราเอลไว้ได้ การประท้วงระหว่างอาหรับกับชาห์ครั้งที่สองมีขึ้นในปี 1956 ในปัญหาวิกฤติการณ์คลองสuez (เหตุแห่งปัญหาได้กล่าวไว้ในวิกฤติการณ์คลองสuez ปี 1956 ในสมัยประธานาธิบดีไอเซน豪ว์) โดยในวันที่ 29 ตุลาคม 1956 กองกำลังอิสราเอลรุกรานอียิปต์ ยึดได้ดินแดนในปากคลองของอียิปต์คือถนนกาชา (Gaza Strip) และคาบสมุทรไซนาย (Sinai Peninsula) กองกำลังอังกฤษและฝรั่งเศสสามารถเข้าควบคุมปากทางตอนเหนือของคลองสuez ของอียิปต์ได้ 半球洲 Amerika และรัสเซียให้การสนับสนุนหลังองค์การสหประชาชาติเข้ารับน้ำหน้า สหประชาชาติมีมติให้อิสราเอล อังกฤษ และฝรั่งเศสอน Kong กำลังออกจากเบดีย์ดีกรองของอียิปต์ และกำหนดจัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพประจำในถนนกา

ชาและค่านิยมสุภาพริชานาย เพื่อป้องกันกรณีพิพาทพร้อมเดนอันอาจเกิดได้ระหว่างอียิปต์กับอิสราเอลในอนาคต การประหารหัวของอาหรับกับชาวคริสต์ที่สามมีขึ้นในปี 1967 ในสงครามหกวันปี 1967 (The Six-Day War 1967)¹⁰³ เหตุแห่งสงครามคือปัญหา 3 ประการ ปัญหาประการที่หนึ่งคือปัญหาพรอมเดน กล่าวคือ อิสราเอลมีพรอมเดนทางตะวันตกติดกับค่านิยมสุภาพริชานายของอียิปต์ พรอมเดนทางตะวันออกติดกับจอร์แดน และพรอมเดนทางตะวันออกเฉียงเหนือติดกับซีเรีย นับจากปี 1956 ทั้งซีเรียและจอร์แดนให้การสนับสนุนชนชาวยาอาหรับแบบข้ามพรอมเดนเข้ามาฐานะกราน ใจมีดินชาวยาสร้างความขึ้นไม่พอใจแก่อิสราเอล ปัญหาประการที่สองคืออียิปต์ ภายใต้การนำของนัสเซอร์ (Gamal Abd-al-Nasser) ในวันที่ 18 พฤษภาคม 1967 ประกาศเรียกร้องให้อองค์การสหประชาชาติถอนกองกำลังทหารรักษาสันติภาพออกจากถนนกาชาดและค่านิยมสุภาพริชานาย (ประจำปี 1956) ซึ่งเป็นแนวพรอมเดนอียิปต์-อิสราเอล ถูกตั้น (U Thant) เลขาธิการสหประชาชาติบัญชีนี้ไม่ปฏิบัติตามคำเรียกร้องอย่างเร่งด่วนของอียิปต์ เป็นผลให้นัสเซอร์ปฏิบัติการสร้างป้อมปราการที่สามคือในวันที่ 22 พฤษภาคม 1967 อียิปต์ประกาศปิดช่องแคบทิราน (Strait of Tiran) ช่องแคบที่ранอยู่ระหว่างทะเลแดง (Red Sea) กับอ่าวอะคาบ่า (Gulf of Aqaba) อันมีผลสกัดกั้นเรือสินค้าอิสราเอลจากทะเลแดงไม่อาจเข้าสู่อ่าวอะคาบานุ่งสู่เมืองท่าอีลาห์ (Elat) เมืองท่าทางใต้ของอิสราเอลได้ ด้วยป้อมปราการทั้งสามประการสหรัฐอเมริกาและอังกฤษไม่เห็นด้วยกับการก้าวเข้ามาฐานะกรานของซีเรียและจอร์แดนและคัดค้านการกระทำของอียิปต์ รัสเซียให้การสนับสนุนท่าทีกับกลุ่มชาติอาหรับ อิสราเอลไม่พอใจ จนขึ้นบันทึกว่าไม่อาจเกิดข้อตกลงสันติภาพได้ อิสราเอลหาดกลัวการถูกกองกำลังอาหรับโจมตี ได้เตรียมพร้อมด้านกองกำลังอาวุธ และปฏิบัติการบุกโจมตีอียิปต์ ซีเรีย จอร์แดนแบบสายฟ้าแลบในช่วงวันที่ 5-10 มิถุนายน 1967 เรียกว่าสงครามหกวันปี 1967 (The Six-Day War 1967) ผู้บินอิสราเอลทำลายกองกำลังทางอากาศของสามชาติอาหรับยอยยับและกองกำลังทางบกของอิสราเอลมีชัยชนะเหนือกองกำลังทางบกของสามชาติอาหรับ ผลย่างเป็นทางการของสงครามหกวันปี 1967 คือ อิสราเอลสามารถยึดค่านิยมสุภาพริชานาย (Sinai Peninsula) และถนนกาชาด (Gaza Strip - ส่วนเตี้ยวันเดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของปาเลสไตน์) จากอียิปต์ ยึดที่รับสูงโกลาน (Golan Heights) จากซีเรีย ยึดดินเดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน (West Bank or West of the Jordan River) รวมทั้งดินเดนซึ่งติดตะวันออกของกรุงยะรูชาเลื่อน (eastern half of Jerusalem) จากจอร์แดน ทั้งนี้อิสราเอลประกาศทันทีอย่างเป็นทางการรวมดินเดนซึ่งติดตะวันออกของกรุงยะรูชาเลื่อนเป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล สงครามหกวันปี 1967 อิสราเอลชนะกับกลุ่มชาติอาหรับ แสนยา弩ภาพกองกำลังอิสราเอลเหนือกับกลุ่มชาติอาหรับ กลุ่มชาติอาหรับเพิ่มความโกรธແคนอิสราเอล สร้างรัฐอเมริกาและอังกฤษ

สนับสนุนอิสราเอล รัสเซียสนับสนุนกลุ่มชาติอาหรับ ในวันที่ 11 มิถุนายน 1967 องค์การสหประชาชาติยื่นมติที่ 242/1967 (The Resolution 242/1967) กำหนดให้อิสราเอลถอนทหารออกจากดินแดนที่ยึดครองได้ในสงคราม曷กวันปี 1967 อิสราเอลประกาศยืนยันไม่ถอนทหารออกจากดินแดนที่ยึดครองได้ในสงคราม曷กวันปี 1967 ด้วยกรงกลุ่มชาติอาหรับอาจใช้ดินแดนเหล่านี้เป็นเส้นทางคุกคามเอกสารของอิสราเอลในอนาคต การถอนทหารอาจเกิดได้ในอนาคตต่อเมื่อกลุ่มชาติอาหรับยอมรับในเอกสารของอิสราเอลเท่านั้น และจากการที่อิสราเอลได้ยึดครองดินแดนกว่าปี 1967 ตัวอย่างเช่นชาวปาเลสไตน์เชื้อสายอาหรับ (Arab Palestinians) ส่วนหนึ่งลี้ภัยออกจากปาเลสไตน์เข้าอาศัยในอิริปต์ ซีเรีย จอร์แดน และเลบานอน (กลุ่มประเทศล้วนมีอิสราเอล) และปาเลสไตน์เชื้อสายอาหรับอีกประมาณหนึ่งล้านคนคงอยู่ในดินแดนสองส่วนดังกล่าว ภายใต้การปกครองของอิสราเอล ปาเลสไตน์เชื้อสายอาหรับมีความคิดไฟฝันขัดตั้งรัฐอาหรับในดินแดนปาเลสไตน์บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ约อร์дан เริ่มการรวมตัวทางการเมืองเป็นสมาพันธ์ในปี 1964 ภายใต้ชื่อองค์การปลดแอกปาเลสไตน์ (The Palestine Liberation Organization - PLO)¹⁰⁴ กระบวนการต่อสู้นิยมการต่อสู้แบบกองโจร (guerrilla tactic) ปฏิบัติการก่อการร้าย (terrorist attack) และปฏิบัติการโจมตี (commando raid) ผู้นำกลุ่มชาติอาหรับให้การสนับสนุนกองกำลังองค์การปลดแอกปาเลสไตน์ปฏิบัติการต่อต้านอิสราเอล ในปี 1969 ยาเซอ อาราฟัต (Yasir Arafat) ท้าวเข็มเป็นผู้นำองค์การปลดแอกปาเลสไตน์ อิสราเอลไม่เกรงกลัวการปฏิบัติการใด ๆ ขององค์การปลดแอกปาเลสไตน์ ทั้งมั่นใจในแผนยานพาภกองกำลังอิสราเอล และไม่เกรงคำว่าใด ๆ ของกลุ่มชาติอาหรับ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซีย สหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดีโจห์นสัน (1963-1969) ตรงกับรัสเซียภายในการนำของนายกรัฐมนตรีโคซิกิน (Aleksei Kosygin) นำคณะรัฐบาลช่วงปี 1964-1980 โดยมีลิโอนิค เบรสเนฟ (Leonid Brezhnev) เป็นผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ช่วงปี 1964-1982 มีอำนาจสูงสุดในรัสเซีย ผู้นำทั้งสองพยายามแก้ไขปัญหาภายในประเทศในเรื่องการขาดแคลนอาหาร ที่อยู่อาศัยเสื่อมโทรม ความยากจน ธุรกิจอุตสาหกรรมด้อยและขาดความก้าวหน้าในวิชาการและเทคโนโลยี ในการดำเนินการเร่งให้มีการพัฒนาเกษตรกรรมเพื่อการเพิ่มผลผลิตเสบียงอาหาร จัดสร้างที่อยู่อาศัย สร้างงานเพิ่มเติมและในปี 1965 กระตุ้นการพัฒนาธุรกิจโดยรัฐบาลครุรัสเซีย กำหนดแผนให้เงินรางวัลแก่ผู้ประสบความสำเร็จในธุรกิจอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ในด้านการต่างประเทศ รัสเซียภายใต้การนำของเบรสเนฟดำเนินนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศ (détente) ด้วยการแสดงท่าทีเป็นมิตรกับชาติ

ตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหราชอาณาจักรและเยอรมันตะวันออก เนื่องจากแผนกเกษตรกรรมรัสเซียล้มเหลว รัสเซียจึงเป็นต้องสั่งนำเข้าผลิตผลเกษตรกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวสาลีจากชาติตะวันตก รัสเซียต้องการรับเทคโนโลยีอันทันสมัยของชาติตะวันตกเพื่อใช้ปฏิบัติการนำทรัพยากรธรรมชาติในไซบีเรียขึ้นมาใช้เป็นประโยชน์แก่รัสเซีย รัสเซียรู้ดีว่าทั้งรัสเซียและสหราชอาณาจักรมีอาชีวกรรเชียร์ ด้วยเกรงอันตรายจากอาชีวกรรเชียร์ รัสเซียเลี่ยงการแบ่งขันทำสังคมแบบประทะเสียเลือดเนื้อ การแบ่งขันเป็นในรูปการเสริมสร้างแสนยาุภอาชญาคุกที่หนึ่งกว่า มีกองกำลังที่มากกว่า แบ่งขันทางเศรษฐกิจและทางวิชาการเทคโนโลยี แบ่งขันในโครงการอวากาศเพื่อการสำรวจและตีอสาร แบ่งขันช่วยเหลือประเทศต่อไปพัฒนาเพื่อชักจูงเข้าเป็นชาติสมาชิกบริวาร เพราะเบรสเนฟยีดมั่นในนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศเป็นผลให้สหราชอาณาจักรและรัสเซียเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและเปิดเที่ยวบินระหว่างกัน และเปลี่ยนวิชาการและเทคโนโลยี และในปี 1968 สหราชอาณาจักร อังกฤษและรัสเซียนำอีก 59 ประเทศร่วมลงนามในสนธิสัญญาไม่เผยแพร่นิวเคลียร์ (The Nuclear Nonproliferation Treaty of 1968)¹⁰⁵ สืบเนื่องมาจากช่วงปี 1945-1964 มีห้าชาติผลิตนิวเคลียร์ได้คือสหราชอาณาจักร ได้ในปี 1945 รัสเซียผลิตได้ในปี 1949 อังกฤษผลิตได้ในปี 1952 ฝรั่งเศสผลิตได้ในปี 1960 และจีนคอมมิวนิสต์ผลิตได้ในปี 1964 ด้วยเกรงอันตรายจากการแพร่กระจายของนิวเคลียร์ ในเดือนสิงหาคม 1967 ตัวแทนจาก 62 ชาติได้เข้าร่วมประชุมลดอาชญาคุกที่กรุงเจนีวา นัดการประชุมคือเห็นชอบในการไม่เผยแพร่นิวเคลียร์ นำสู่การร่างข้อตกลงไม่เผยแพร่นิวเคลียร์ และในวันที่ 1 กรกฎาคม 1968 ตัวแทน 62 ชาตินำโดยสหราชอาณาจักร อังกฤษและรัสเซียร่วมลงนามในสนธิสัญญาไม่เผยแพร่นิวเคลียร์ปี 1968 กำหนดชาติที่มีนิวเคลียร์ในครอบครอง ไม่เผยแพร่ส่งต่อนิวเคลียร์แก่ชาติที่ยังไม่มีนิวเคลียร์ในครอบครอง จีนและฝรั่งเศสไม่ร่วมลงนามในสนธิสัญญาไม่เผยแพร่นิวเคลียร์ สนธิสัญญาไม่เผยแพร่นิวเคลียร์มีผลบังคับใช้ในปี 1970

ขณะที่เบรสเนฟดำเนินนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศด้วยการแสดงท่าทีเป็นมิตรกับชาติตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหราชอาณาจักร ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับชาติบริวาร (satellite countries) ได้แก่ อัลบานี บัลกาเรีย ซัคตาร์ เชโกสโลวاكيا โปแลนด์ รูmania ยูโกสลาเวีย และเยอร์มันตะวันตกไม่สูงคืนก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับชาติบริวารทางยุโรปตะวันออกพယาيانลพบุหการควบคุมของรัสเซียลง

และต้องการบริหารประเทศตามวิถีทางของตน ผลคือรัสเซียต้องปราบปรามขั้นเด็ดขาด โลกตะวันตกไม่ติประณามการกระทำของรัสเซีย “ได้แก่ ตัวอย่างเหตุการณ์ในปี 1968 ที่เชกโกสโลวาเกีย¹⁰⁶ สืบเนื่องมาจากช่วงต้นทศวรรษ 1960 ผลผลิตทางเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมลดลงน้ำสู่ภาวะขาดแคลนอาหารและของใช้ สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในตัวรัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่ปกครองเชกโกสโลวาเกีย และผู้มีการศึกษาเรียกร้องเสรีภาพและสิทธิเพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ในปี 1968 อเล็กซานเดอร์ ดับเชค (Alexander Dubcek) ผู้นำพรรครักคอมมิวนิสต์นำการบริหารประเทศ ดับเชคเสนอแผนปฏิรูปเพื่อเสรีภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งเสรีภาพในการพินพ์เผยแพร่ข่าวสารและเพิ่มการติดต่อกับกลุ่มชาติโโลกาสเตรี ประชาชนพอใจในการปฏิรูปของดับเชค แต่กลุ่มผู้นำรัสเซียและชาติยุโรปตะวันออกอื่น ๆ ที่ยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์เกรงว่าแผนปฏิรูปเพื่อเสรีภาพของดับเชคจะทำให้บทบาทคอมมิวนิสต์ลดลงในเชกโกสโลวาเกีย และเกรงด้วยว่ากลุ่มชาติบริหารคอมมิวนิสต์อื่น ๆ จะเรียกร้องเดียวกันรัสเซียอย่างเป็นทางการในวันที่ 20 สิงหาคม 1968 กองกำลังจากรัสเซีย บล็อกเรีย เขอร์มนีตะวันออก ยังการและไปแลนด์เคลื่อนเข้าบดขี้กกลุ่มปฏิรูปและกลุ่มต่อต้านเชกโกสโลวาเกีย ประธานาธิบดีของหันสันและบรรดาผู้นำโลกรส្រีกล่าวคำหนึ่นรัสเซียอย่างเป็นทางการในวันที่ 21 สิงหาคม 1968 ปลายปี 1968 การปราบปรามสืบสุดลงกองกำลังสีชาติดอนออกจากเชกโกสโลวาเกีย คงไว้เพียงกองกำลังรัสเซียในเชกโกสโลวาเกียเท่านั้น

5. สาธารณรัฐอเมริกาในสงครามเวียดนามช่วงปี 1963-1969 สงครามเวียดนาม (The Vietnam War) เริ่มในปี 1957-1975 เวียดนามซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปี 1954 ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนด้วยเส้น竹南北 17° เหนือกลายเป็นเวียดนามเหนือยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์ และเวียดนามใต้ยึดมั่นในระบบประชาธิปไตย เวียดนามเหนือและคอมมิวนิสต์ในเวียดนามใต้เรียกวีดกง (Viet Cong) ร่วมกันปฏิบัติการยึดครองเวียดนามใต้ สาธารณรัฐอเมริกาและกองกำลังเวียดนามใต้พยายามต่อต้านการปฏิบัติการของวีดกง เวียดนามเหนือต้องการยุติการช่วยเหลือของสาธารณรัฐอเมริกาที่ให้แก่เวียดนามใต้และรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียวภายใต้ลัทธิคอมมิวนิสต์ จึงและรัสเซียสนับสนุนเวียดนามเหนือ เนพะอาฐยุทธ์ໂຮປຣຍ์เท่านั้น ความช่วยเหลือที่สาธารณรัฐอเมริกาให้แก่เวียดนามใต้ยุบบันพื้นฐานด้วยเกรงกลัวว่าถ้าชาติใดในคืนเดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต้องตกเป็นชาติบริหารคอมมิวนิสต์ จะมีผลให้ชาติอื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะค่อย ๆ ตกเป็นชาติบริหารคอมมิวนิสต์ด้วยในเวลาต่อมาด้วยแควไฟโดมิโน (ถ้าไฟไปได้ล้มลงจะกระทบให้ไฟอื่น ๆ ล้มลงด้วย - row of dominoes) สงครามเวียดนามแบ่งได้เป็น 3 ช่วง คือ ช่วงแรก

1957-1965 เป็นการสู้รบระหว่างกองกำลังเวียดนามใต้กับกองกำลังเวียดกง ช่วงที่สอง 1965-1969 เป็นการสู้รบระหว่างเวียดนามเหนือฝ่ายหนึ่งกับสหรัฐอเมริกาและเวียดนามใต้อีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีกองกำลังօสเตรเลีย นิวซีแลนด์ พลิปปินส์ เกาหลีใต้และไทยช่วยในกองกำลังเวียดนามใต้ สหรัฐ อเมริกาเริ่มถอนกองกำลังทหารออกจากส่วนที่สองของเวียดนามในปี 1969 ช่วงที่สาม 1969-1975 เป็นการสู้รบระหว่างเวียดนามใต้กับเวียดกงและเวียดนามเหนือ ในเดือนมกราคม 1973 มีการเตรียมพักรบเพื่อการเจรจา ในเดือนมีนาคม 1973 กองกำลังอเมริกันถอนตัวออกจากเวียดนาม สองครั้ง ยุติลงด้วยเวียดนามใต้ยอมจำนนในวันที่ 30 เมษายน 1975 ความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาที่ให้แก่เวียดนามใต้ในสมัยประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ (1953-1961) คือช่วยเหลือด้านการเงิน อาวุธ ยุทธปัจจัย และคณะที่ปรึกษาอเมริกันด้านการทหารประมาณ 650 คน¹⁰⁷ ในสมัยประธานาธิบดีเกนเนดี (1961-1963) สหรัฐอเมริกาเพิ่มคณะที่ปรึกษาอเมริกันด้านการทหารเป็น 15,500 คน¹⁰⁸ ทั้งนี้ ประธานาธิบดีเกนเนดีเตรียมการจะถอนคณะที่ปรึกษาอเมริกันด้านการทหารทั้งหมดกลับสหรัฐ อเมริกาในเดือนพฤษภาคม 1964 หลังได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง (แต่ถูกกลบยิงเสียชีวิตในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963)

สองครั้งเวียดนามในปี 1964 ทวีความรุนแรงขึ้น โดยประธานาธิบดี จอห์นสันได้รับรายงานว่า เสบียงอาหาร อาวุธ และกองกำลังเวียดนามเหนือเข้าช่วยเวียดกง โดยผ่านลาวและกัมพูชาเข้าเวียดนามใต้เรียกเส้นทางนี้ว่า ไฮจิมิน (The Ho Chi Minh Trail) จากการรุกหนักของกองกำลังเวียดนามเหนือ เมื่อกองกำลังเวียดนามใต้เข้าปราบปราม กองกำลังเวียดนามเหนือจะหลบหนีเข้ากัมพูชาและลาวหากแก่การติดตามอันจะทำให้ส่งผลกระทบกว้างขึ้น คณะที่ปรึกษาอเมริกันด้านการทหารในเวียดนามใต้เสนอเห็นควรส่งกองกำลังอเมริกันเข้าประจำในลาวเพื่อตัดเส้นทางไฮจิมิน และทั้งระบิดเวียดนามเหนือเพื่อยุติสงครามเวียดนาม ด้วยข้อเสนอดังกล่าวเป็นผลให้ในวันที่ 19 พฤษภาคม 1964 สหรัฐอเมริกาประกาศเดือนเวียดนามเหนือว่า สหรัฐอเมริกาอาจจำเป็นต้องส่งกองกำลังอเมริกันเข้าประจำในลาวเพื่อยุติยุทธจักรของกองกำลังคอมมิวนิสต์ที่ruklaamเข้าลาวและรักษาเอกสารของลาว กองกำลังอเมริกันเข้าประจำในลาวในวันที่ 27 พฤษภาคม 1964 รวมทั้งเพิ่มคณะที่ปรึกษาอเมริกันด้านการทหารในเวียดนามใต้อีก 5000 คน¹⁰⁹

สหรัฐอเมริกาสร้างสถานการณ์เหตุการณ์อ้วรดังเกิล์ในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964 ว่า ถูกเวียดนามเหนือบุกโขนตี และตอบโต้เวียดนามเหนือในวันที่ 5 สิงหาคม 1964 ด้วยการบุกโขนตีท่าเรือและคลังน้ำมัน สถานการณ์ทั้งสองครั้งนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้รัฐบาลมีมติให้อำนาจประธานาธิบดีนำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมส่งเสริมเวียดนามอย่างเป็นทางการ เหตุการณ์อ้วรดังเกิล์ปี 1964 (The

Tonkin Gulf Incident or The Gulf of Tonkin Incident 1964) เกิดขึ้นในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964¹¹⁰ เมื่อกองเรือในกองทัพเรือเวียดนามใต้บุกโจมตีหมู่เกาะในน่านน้ำอ่าวตังเก๊เห็นอีสานบน 17 ° เหนือในเขตน่านน้ำเวียดนามเหนือ โดยมีเรือพิฆาต (destroyer) อเมริกันสองลำอย่างลำตาด ตะเวนคุต้นทางอยู่ใกล้ ๆ เมื่อกองเรือลาดตราระเวนเวียดนามเหนือตรวจพบกองเรือเวียดนามใต้และติดตามໄหล่ล่าอย่างกระซิบได้พบเรือพิฆาตอเมริกันสองลำนี้ มีการยิงปะทะระหว่างกัน เรือลาดตราระเวนเวียดนามเหนือสองลำถูกเรือพิฆาตอเมริกันยิงเสียหาย เหตุการณ์อ่าวตังเก๊ในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964 นับเป็นการโจมตีครั้งแรกของสหรัฐอเมริกาในดินแดนเวียดนามเหนือ ในวันที่ 5 สิงหาคม 1964 สหรัฐอเมริกาปฏิบัติการโจมตีตอบโต้ในดินแดนเวียดนามเหนือ ด้วยการส่งฝูงบินเจท (jets) ทึ่งระเบิดโขนตีทำเรือลาดตราระเวนและคลังน้ำมันของเวียดนามเหนือมีผลให้เรือลาดตราระเวนเวียดนามเหนือ 25 ลำถูกทำลายและคลังน้ำมันเวียดนามเหนือเสียหาย เหตุการณ์อ่าวตังเก๊ในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964 ถูกนำเสนอสู่รัฐสภาในวันที่ 2 สิงหาคม 1964 และประธานาธิบดีจิลล์สันของนิติรัฐสภาให้อำนาจประธานาธิบดีเพื่อสั่งการส่งกองกำลังทหารอเมริกันปฏิบัติการปราบปรามต่อต้านกองกำลังศัตรูที่โจมตีกองกำลังทหารอเมริกันและป้องกันการก้าวร้าวใด ๆ ในดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในวันที่ 7 สิงหาคม 1964 รัฐสภาผ่านข้อเรียกร้องของประธานาธิบดีจิลล์สัน ด้วยมติอ่าวตังเก๊หรือมติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ปี 1964 (The Gulf of Tonkin Resolution or The Southeast Asia Resolution 1964) ด้วยเสียงสนับสนุนของผู้พิสูจน์ 88 ต่อ 2 และเสียงสนับสนุนของสมาชิกสภากฎหมายแทนรายภูมเป็นเอกฉันท์ 416 เสียง¹¹¹ อันหมายความว่าสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสังคามเวียดนาม ได้ด้วยการเห็นชอบของรัฐสภาภายใต้อำนาจสั่งการปฏิบัติการรับโดยประธานาธิบดี

ในปี 1965 กองกำลังอเมริกันร่วมรบในสังคามเวียดนามและเวียดนามใต้นับจากปี 1965 รับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ เริ่มด้วยในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 1965 ประธานาธิบดีจิลล์สันสั่งฝูงบินอเมริกันทึ่งระเบิดฐานที่ตั้งกองกำลังคอมมิวนิสต์ในเวียดนามเหนือ เพื่อสักดิ้นการสั่งกองกำลังเวียดนามเหนือเสริมในกองกำลังเวียดกงปฏิบัติการโจมตีกองกำลังอเมริกันในเวียดนามใต้¹¹² ในวันที่ 6 มีนาคม 1965 ประธานาธิบดีจิลล์สันสั่งการสั่งเรือรบสองลำพร้อมนาวิกโยธินยกพลเข้าบกที่เมืองดานัง (Da Nang) ในเวียดนามใต้เพื่อปฏิบัติการป้องกันฐานทัพอเมริกันจากการอาจถูกกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือโจมตี การยกพลเข้าบกที่ดานังเริ่มในวันที่ 8 มีนาคม 1965 เป็นปฏิบัติการครั้งแรกของกองกำลังอเมริกันภาคพื้นดินในสังคามเวียดนาม¹¹³ ในเดือนกรกฎาคม 1965 มีทหารอเมริกันในเวียดนามได้กว่า 75,000 คน ปลายปี

1965 เพิ่มจำนวนเป็น 190,000 คน ในปี 1966 มีทหารอเมริกันประจำการในเวียดนามได้เกือบ 400,000 คน เพิ่มเป็น 500,000 คน ในปี 1967 และสูงสุดในปี 1969 คือ 543,400 คน¹¹⁴ มีกองกำลังเวียดนามได้ประมาณ 880,000 คน ร่วมกับกองกำลังชาติพันธุ์มิตรอีก 69,000 คนจากอสเตรเลีย ไทย พลีปปินส์ เกาหลีใต้และนิวซีแลนด์ ผู้บัญชาการกองกำลังอเมริกันในเวียดนามได้คือนายพลวิลเลียม เวสต์มอร์แลนด์ (William Westmoreland) สารวัตอเมริกา เวียดนามได้และชาติพันธุ์มิตรซึ่งมีกองกำลังทหารและอาวุธยุทธ์ไปกว่าหนึ่งเท่ากัน เวียดนามเหนือไม่ใช้กองกำลังภาคพื้นดิน บุกเวียดนามเหนือ การรบมีสองแนวทางหลักคือหนึ่งใช้กองกำลังทางอากาศบุกโจมตีทั่งระเบิดในเวียดนามเหนือเพื่อทำลายฐานที่ตั้งกองกำลังตัดความช่วยเหลือที่จะให้แก่เวียดกง สงครามข่ายตัว ออกรและเวียดนามเหนือต่อต้านอย่างแข็งขัน ช่วงปี 1965-1968 หน่วยฝูงบินทั่งระเบิดอเมริกัน (Operation Rolling Thunder) ปฏิบัติการทั่งระเบิดรวมน้ำหนักหนึ่งล้านตันในพื้นที่เวียดนามเหนือ คิดเฉลี่ยทั่งระเบิดวันละ 800 ตัน เป็นเวลาสามปีครึ่ง เพียงเฉพาะในปี 1966 ประมาณค่าใช้จ่ายการ รบทางอากาศมีมูลค่า \$1.7 พันล้าน¹¹⁵ การรบในแนวทางที่สองคือใช้ศึกอปเตอร์ร่วมกับกองกำลัง ภาคพื้นดินปฏิบัติการทันหาและทำลาย (search and destroy) ฐานที่ตั้งกองกำลังเวียดกงและเวียด นามเหนือในพื้นที่เวียดนามได้ กองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือเลี่ยงการประทะเพชรหน้า เลือก การสู้รบแบบกองโจร (guerrilla warfare) เพราะรู้จักพื้นที่เป็นอย่างดี รับการสนับสนุนอาวุ ถลงกรณ์ทุกชนิดจากอสังหาริมทรัพย์และจีนคอมมิวนิสต์ ทุกครั้งหลังการกวาดล้างกองกำลังเวียดกงออกจาก หมู่บ้านหรือพื้นที่ในเขตครองเวียดกง ทันทีที่กองกำลังอเมริกันเคลื่อนที่ออก กองกำลังเวียดกง จะกลับเข้ามายังพื้นที่คืน ได้ดังเดิมด้วยการยินยอมของชาวเวียดนามในพื้นที่¹¹⁶ ขัยชนะของอเมริกันไม่ อาจเกิดขึ้นได้ สงครามคงยืดเยื้อยาวนานออกแบบไป ด้วยหวังในขัยชนะและยุติสงครามในปี 1966 นาย พลวิลเลียม เวสต์มอร์แลนด์ ผู้บัญชาการกองกำลังอเมริกันเสนอแผนสงบ (Pacification Program)¹¹⁷ เป็นแผนเริ่มด้วยการกวาดล้างเวียดกงออกจากพื้นที่และทำให้พื้นที่นั้นสงบสุขด้วยการชนะในจิต และวิญญาณของชาวเวียดนามในพื้นที่อันหมายถึงวางใจและครั้งคราวในกองกำลังอเมริกันในอันป กป่องคุ้มครองชาวเวียดนาม และปฏิเสธสำเนียงและอิทธิพลของเวียดกง ในทางปฏิบัติหลังการดัดแปลง ตีบัดกงออกจากพื้นที่แล้ว กองกำลังอเมริกันจะเขย่าชาวเวียดนามออกจากหมู่บ้านเข้าอาศัยในค่ายผู้ ลี้ภัยหรือในเมืองและพยายามทำลายหมู่บ้านและพื้นที่ใกล้เคียงที่ต้องสงสัยว่าเป็นฐานกองกำลังเวียดกง

เวียดนามได้นับจากเดือนมิถุนายน 1965-สิงหาคม 1967 อย่างไรได้การนำของเหงียน เก้า กี (Nguyen Cao Ky) นายพลแห่งกองทัพอากาศเวียดนามได้ ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1966 ที่ ไฮโอลู (Honolulu) ในหมู่เกาะ Hawaian ได้มีการเจรจาร่วมกันระหว่างประธานาธิบดีจอห์นสันกับ

นายกรัฐมนตรีเหงียน เก้า กี นำสู่คำประกาศแห่งไฮโนลู (The Declaration of Honolulu 1966)¹¹⁸ กำหนดยืนยันว่าสหรัฐอเมริกาและเวียดนามได้จะร่วมกันต่อสู้เพื่อต่อต้านการก้าวร้ายและการปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจในเวียดนามให้ ด้วยคำประกาศแห่งไฮโนลู เหงียน เก้า กี เร่งสหรัฐอเมริกาเพิ่มการทั่วไปเบิดในเวียดนามหนึ่งและปฏิบัติการทำข้อตกลงกับเวียดกง จากการเลือกตั้งในเวียดนามให้ในเดือนกันยายน 1967 เหงียน วัน เที่ยว (Nguyen Van Thieu) ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีน้ำการบริหารเวียดนามให้จากปี 1967-1975 โดยมีเหงียน เก้า กี เป็นรองประธานาธิบดี

การบนในปี 1967 มุ่งเพื่อสนองแผนสงบ (Pacification Program) ของนายพอลวิลเลียม เวสต์มอร์แลนด์ เริ่มด้วยปลายปี 1966 กองกำลังอเมริกันได้รับรายงานลับว่ามีกองกำลังเวียดกงตั้งนั้น ในพื้นที่สามเหลี่ยมแม่น้ำโขงทางตะวันตกเฉียงเหนือของไซ่ง่อน (Saigon) กองกำลังทหารผสม อเมริกัน-เวียดนามได้จำนวน 4000 คนบุกโจมตีภาคล่างเวียดกงในพื้นที่ดังกล่าวในวันที่ 6 มกราคม 1967 (เป็นครั้งแรกของกองกำลังอเมริกันที่ปฏิบัติการบนในพื้นที่นี้) ปฏิบัติการภาคล่างเวียดกงรวม 19 วัน กองกำลังทหารผสมอเมริกัน-เวียดนามได้ได้รับชัยชนะ พลเรือนเวียดนามได้จำนวน 6000 คน ถูกสังเข้าค่ายผู้ลี้ภัย หลังจากนั้นพาบ้านเรือนในหมู่บ้านและพื้นที่ใกล้เคียงหลายพันเอเคอร์เพื่อทำลายแหล่งกบดานของเวียดกง¹¹⁹ แผนสงบถูกนำมาใช้ตลอดปี 1967 กองกำลังเวียดกงเสียชีวิตจำนวนมาก สร้างความโกรธแค้นและไม่พอใจแก่เวียดกง เวียดนามหนึ่งส่งกองกำลังเสริมเพิ่มในกองกำลังเวียดกง ขณะที่ในปลายปี 1967 กองกำลังอเมริกันเสียชีวิตจากการสู้รบทั้งหมด 9350 คน¹²⁰

การบนในปี 1968 สหรัฐอเมริกาถูกโจมตีหนักเสียหายมาก ช่วงต้นปี 1968 และเริ่มการเจราสร้างสันติภาพในกลางปี 1968 เริ่มด้วยในวันที่ 21 มกราคม 1968 กองกำลังเวียดกงบุกยึดศูนย์บัญชาการกองทัพเรืออเมริกันที่เกี๊ยว (Khe Sanh) ได้ยาวนานถึง 77 วัน กองกำลังอเมริกันบุกขึ้นไปได้สำเร็จในวันที่ 5 เมษายน 1968¹²¹ และกองกำลังเวียดกงบุกโจมตีศูนย์บัญชาการอเมริกันในเวียดนามได้พร้อมกันในวันที่ 31 มกราคม 1968 (The Tet offensive of 1968)¹²² เทท (Tet) เป็นคำเรียกวันขึ้นปีใหม่เวียดนาม เมืองชิว (Hue) และกรุงไซง่อนถูกยึด โดยเฉพาะที่กรุงไซง่อนถูกทำลายด้วยระเบิดเสียหายมาก เจ้าหน้าที่และทหารเวียดนามได้ถูกยิงอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ เวียดกงฆ่าทุกคนที่ขัดขวาง นักข่าวไทรทัศน์รายงานเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด คนอเมริกันคลิกใจต่อเหตุการณ์และหวาดกลัวความโหดร้ายของเวียดกง อันมีผลให้คนอเมริกันต่อต้านสังคมรวมเวียดนามเพิ่มจำนวนมากขึ้น ตลอดจนทำให้คะแนนนิยมของคนอเมริกันที่มีต่อประธานาธิบดีขอหันสัน落ちลงเหลือเพียง 35 เปอร์เซนต์เท่านั้น¹²³ ในวันที่ 11 มีนาคม 1968 กองกำลังอเมริกันและเวียดนามได้ต้องหนีกกำลังกันปฏิบัติการต่อต้านและขับไล่กองกำลังเวียดกงออกจากกรุงไซง่อน และในเดือนกรกฎาคม

1968 ประธานาธิบดีจอห์นสันแต่งตั้งนายพอลเกรตัน ดับเบิลยู อัชบราวน์ (Creighton W.Abrams) เป็นผู้บัญชาการกองกำลังอเมริกันในเวียดนามได้แทนนายพอลเวสต์มอร์แลนด์

ความพยายามเพื่อแสวงหาแนวทางยุติสิ่งคุณไม่เริ่มขึ้นในปี 1968 เช่นกัน โดยทั้งสหรัฐอเมริกาและเวียดนามเห็นอีกทั้งกันว่าสังคมรบกันมายาวนาน สังคมน้ำมาซึ่งความสูญเสียและการแสวงหาแนวทางยุติสิ่งคุณ อันมีผลให้ในวันที่ 31 มีนาคม 1968 ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศลดการทั้งระเบิดในดินแดนเวียดนามเห็นอีก และในวันที่ 3 เมษายน 1968 สหรัฐอเมริกาและเวียดนามเห็นอุดกลงจะแต่งตั้งตัวแทนเพื่อการเจรจาระหว่างกันโดยตรงอันถือเป็นก้าวแรกของการแสวงหาแนวทางยุติสิ่งคุณในอนาคต กำหนดเปิดการเจรจาระหว่างกันอย่างเป็นทางการครั้งแรกที่กรุงปารีสในวันที่ 10 พฤษภาคม 1968 การเจรจาไม่บรรลุเป้าหมายเพื่อลดระดับการสู้รบทั้งระเบิดและขุดปฏิบัติการ ใจดีของกองกำลังอเมริกันในดินแดนเวียดนามเห็นอีกในวันที่ 1 พฤษภาคม 1968 นำสู่การประชุมร่วมกันที่กรุงปารีสระหว่างตัวแทนเวียดนามเห็นอีก เวียดกง เวียดนามได้ในเดือนมีนาคม 1969 การเจรจาไม่บรรลุเป้าหมาย กองกำลังอเมริกันคงร่วมปฏิบัติการรบในสังคมเวียดนาม สังคมเวียดนามคงดำเนินต่อไปอย่างไม่อาจรู้ได้ว่าเมื่อไรขุติ

คนอเมริกันต่อต้านสังคมเวียดนาม กองกำลังอเมริกันร่วมปฏิบัติการรบอย่างเป็นทางการในสังคมเวียดนามในศั้นปี 1965 เริ่มด้วยทั้งระเบิดในเวียดนามเห็นอีกในเดือนกุมภาพันธ์ 1965 มีผลให้สังคมรบขย้ำตัว กองกำลังเวียดนามเห็นอีกต่อต้านแข็งขัน จากการที่สหรัฐอเมริกาส่งกองกำลังอเมริกันเพิ่มในเวียดนามให้จากกลางปี 1965 มี 75,000 คน เป็น 190,000 คน ในปลายปี 1965 ในปี 1966 มี 400,000 คน เพิ่มเป็น 500,000 คน ในปี 1967 และสูงสุดในปี 1969 มี 543,400 คน ขณะเดียวกันเวียดกงเห็นอีกส่งกองกำลังเสริมเพิ่มแก่กองกำลังเวียดกง และเวียดกงเลือกใช้ขุทธิ์การรบแบบกองโจรเข้มข้นมีผลให้ทหารอเมริกันเสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก คนอเมริกันติดตามความเป็นไปของสังคมเวียดนามโดยเฉพาะจากการรายงานข่าวทางโทรทัศน์ทำให้ได้เห็นความรุนแรงของสังคม ความเสียหายของทรัพย์สิน ความตายและการบาดเจ็บของทหาร การปลดปล่อยของชาวเวียดนาม และการรบที่ยืดเยื้อไม่มีฝ่ายใดแพ้หรือชนะเป็นการถาวร อันมีผลทำให้คนอเมริกันมีแนวคิดต่อการเข้าร่วมของสหรัฐอเมริกันในสังคมเวียดนามเป็นแยกออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกต่อต้านสหรัฐอเมริกาในการเข้าร่วมในสังคมเวียดนามหรือพวกต่อต้านสังคมหรือกลุ่มนักปรารามอันเป็นสัญลักษณ์แห่งความสงบ ประการที่หนึ่งสังคมเวียดนามคือสังคมกลาง

(civil war) เป็นการสู้รบกันระหว่างคนเวียดนามเพื่อจัดตั้งรัฐบาลเดิมรูปแบบการปกครองในดินแดนเวียดนาม สหรัฐอเมริกาไม่ควรเข้าแทรกแซงในสังคามน ส่องการแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาทำให้สังคมของชาติเวียดนามเป็นห่วงเดียว เวียดนามเหนือสนับสนุนเวียดนามใต้ เวียดนามเหนือต่อต้านสหรัฐอเมริกาเพื่อต้องการยุติการสนับสนุนที่สหรัฐอเมริกาให้แก่เวียดนามใต้และรวมชาติเวียดนามเป็นหนึ่งเดียว เวียดนามเหนือสนับสนุนเวียดกงในเวียดนามใต้โดยส่งกองกำลังและอาวุธผ่านลาวและกัมพูชา มีผลให้การสู้รบขยายจากเวียดนามใต้เข้าเวียดนามเหนือ ลาว กัมพูชา ด้วย สามสหรัฐอเมริกาไม่ใช่ค่าธรรมดาก็ ถือการแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาในสังคามนเวียดนาม สหรัฐอเมริกานี้แต่เสียคือเสียชีวิตทหารอเมริกันและเสียเงินจำนวนมหาศาลในกิจการสังคามน และกรุงจีนคอมมิวนิสต์เข้าร่วมปฏิบัติการรบเช่นจีนคอมมิวนิสต์เคยเข้าร่วมในสังคามนภาคหลัก เพราะพร้อมแคนหางเหนือของเวียดนามเหนือติดกับจีนคอมมิวนิสต์ การบุกโขมตึ่งระเบิดของสหรัฐอเมริกาในเวียดนามเหนือ ใกล้พร้อมแคนจีนคอมมิวนิสต์อาจเป็นการช่วยให้จีนคอมมิวนิสต์เข้าช่วยเวียดนามเหนือในสังคามน เวียดนาม ห้า รัฐบาลเวียดนามได้เป็นรัฐบาลทหารของกระทำทุจริต กดซี่บ่มแหงประชาชน ขึ้นมา ยึดอำนาจโดยไม่ชอบธรรม สหรัฐอเมริกาไม่ควรให้การสนับสนุน และควรถอนตัวจากการร่วมรบในสังคามนเวียดนาม กลุ่มที่สองสนับสนุนสหรัฐอเมริกาในการเข้าร่วมในสังคามนเวียดนามหรือกลุ่มเหยี่ยว (Hawks) เป็นสัญลักษณ์ของคนผู้กระหายสังคามน ด้วยเหตุผลประการที่หนึ่งให้เวียดนามได้คงไว้ซึ่งระบบประชาธิปไตย ส่องหยุดการก้าวร้าวของลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นหน้าที่ของสหรัฐอเมริกาชาติผู้นำโลกเสรี สามการที่งะเบิดในเวียดนามเหนือเป็นการตัดความช่วยเหลือของเวียดนามเหนือที่ให้แก่เวียดกง สังคามนเวียดนามจะยุติโดยเร็ว โดยเวียดนามเหนือและเวียดกงแพ้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะรอดพ้นจากการถูกความของลัทธิคอมมิวนิสต์ กลุ่มต่อต้านสหรัฐอเมริกาในการเข้าร่วมในสังคามนเวียดนามหรือกลุ่มนกพิราบ เริ่มการประท้วงปลายปี 1965¹²⁵ ในรูปการเปิดอกกิจกรรมต่อต้านสังคามนเวียดนามอย่างเปิดเผย โดยผู้รู้และนักวิชาการในสถาบันการศึกษาระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย โดยเริ่มที่มหาวิทยาลัยมิชิแกนการประท้วงขยายวงกว้างจากสถาบันอุดมศึกษาสู่สมาคมไได้แก่ สมาคมสันนิบาตรระหว่างประเทศของสตรีเพื่อสันติภาพและเสรีภาพ (The Women's International League for Peace and Freedom) และกลุ่มคณะกรรมการเพื่อการบริการเพื่อนอเมริกัน (The American Friends Service Committee) ร่วมประท้วงด้วย กลุ่มนักเรียนร่วมต่อต้านสังคามนเวียดนามปลายปี 1967 กลุ่มต่อต้านสังคามนเวียดนามผนึกกำลังประท้วงครั้งใหญ่ด้วยการเดินขบวนระหว่างวันที่ 21-22 ตุลาคม 1967 ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ผู้ร่วมเดินขบวนมี 35,000 คนเดินขบวนจากอนุสาวรีย์ประธานาธิบดีลินคอล์น (Lincoln Memorial) ไปปังตึกที่ทำการกระทรวง

กลาโหม (Pentagon) ที่หน้าตึกที่ทำการกระทรวงกลาโหมมีเดวอหารยืนเรียงหน้ากระดานพร้อมติดดาวป้ายปีนรับการมาของกลุ่มผู้ประท้วงและเตรียมการปราบปรามหากกลุ่มผู้ประท้วงก่อความรุนแรง มีกลุ่มผู้ประท้วงที่ท้าทายก่อความรุนแรงจำนวน 650 คน ถูกจับกุม üzมิสนาซิกเจย์ วิลเลียม ฟูลไบรท์ (J.William Fulbright) แสดงท่าที่ปิดเผยต่อต้านสังคมเวียดนามเริ่มในเดือนมกราคม 1966 ชาติพันธมิตรอเมริกันได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตกและญี่ปุ่นก็ไม่เห็นด้วยในการที่สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสังคมเวียดนาม¹²⁶ ประธานาธิบดีจอห์นสันในสมัยที่สองคงยืนยันในความสามารถจัดการในกิจการต่างประเทศ (สหรัฐอเมริการ่วมรบในสังคมเวียดนาม) และในกิจการภายในประเทศ (ปฏิรูปภายในเพื่อสังคมอันยิ่งใหญ่) ไปพร้อม ๆ กัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (guns and butter)¹²⁷ ผลที่ออกมานี้คือสันแหลว ภายใต้การนำของนายเงินเพื่อปราบภัยชั้ด กล่าวคือ ช่วงต้นทศวรรษ 1960 ภาวะเงินเพื่อเพียง 2% เพิ่มเป็น 3% ในปี 1967 4% ในปี 1968 และ 6% ในปี 1969¹²⁸ การประท้วงต่อต้านสังคมที่ชิคาโกปี 1968 (The Battle of Chicago of 1968) ในวันที่ 28 สิงหาคม 1968 ที่ใจกลางเมืองชิคาโก ตำรวจปราบปรามผู้ประท้วงอย่างรุนแรง นับเป็นการประท้วงที่สำคัญอีกรั้งหนึ่ง

ประธานาธิบดีจอห์นสันไม่ลงสมัครรับการเลือกตั้งในปี 1968¹²⁹

ประธานาธิบดีจอห์นสันไม่ลงสมัครรับการเลือกตั้งในปี 1968 ด้วยแรงกดดันของปัญหาภายในประเทศที่มีการแตกแยก รุนแรงและประท้วง ด้วยเหตุผลการแบ่งแยกเหยียดผิวของคนอเมริกัน ปัญหาสังคมของการแก้ไขอย่างต่อเนื่อง งบประมาณการใช้จ่ายเงินวิกฤตต้องใช้เพื่อแก้ไขปัญหาสังคม ภายใต้การควบคุมคู่ไปกับใช้เพื่อกิจการสังคมเวียดนาม ทั้งถูกใจว่าเป็นผู้นำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสังคมน้ำนม ซึ่งการสูญเสียชีวิตทหารและพลเรือนอเมริกาและสูญเสียเงินจำนวนมหาศาล สังคมนวยชาติวอกและไม่สามารถปราบปรามคอมมิวนิสต์และไม่สามารถยุติสังคมได้บทบาทของสหรัฐอเมริกาในสังคมเวียดนามคนอเมริกันแตกแยกมีทั้งให้การสนับสนุนและต่อต้าน ด้วยแรงกดดันของปัญหาภายในประเทศเป็นเหตุให้ในวันที่ 31 มีนาคม 1968 ประธานาธิบดี จอห์นสันประกาศไม่ลงสมัครรับการเลือกตั้งในปี 1968 เพื่อให้เกิดความสามัคคีแก่คนในชาติในอันที่จะร่วมกันแก้ไขปัญหาทั้งปวง ประธานาธิบดีจอห์นสันใช้เวลาในปี 1968 ที่เหลือแสรวงหาแนวทางเจรจาเพื่อลดระดับการสู้รบและยุติสังคมเวียดนาม ผลการดำเนินการคือมีการเจรจาระหว่างตัวแทนสหรัฐอเมริกาและตัวแทนเวียดนามเหนืออย่างเป็นทางการครั้งแรกที่กรุงปารีสในวันที่ 10 พฤษภาคม 1968 การเจรจาไม่บรรลุเป้าหมาย ประธานาธิบดีจอห์นสันแสดงท่าที่ผลักดันให้มีการเจรจาระหว่างกันและไฟหัสันติภาพ โดยประกาศหยุดการทิ้งระเบิดและหยุดปฏิบัติการ โฉมดีในดิน

แคนเวียดนามเหนือในวันที่ 1 พฤศจิกายน 1968 อันส่งผลให้มีการเปิดการเจรจาต้นระหว่างตัวแทนสหรัฐอเมริกา เวียดนามเหนือ เวียดกง ที่กรุงปารีสในเดือนมีนาคม 1969

การเลือกตั้งในปี 1968

การเลือกตั้งในปี 1968 พรรครีพับลิกันส่งอูเบอร์ ไฮ. ฮัมฟรี (Hubert H. Humphrey) รองประธานาธิบดีของประธานาธิบดีจอห์นสัน รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีและเอ็ดมัน เอส. มัสกี้ (Edmund S. Muskie) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ฮัมฟรี ชูนโยบายคงสืบต่อการปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจสืบต่อจากประธานาธิบดีจอห์นสัน และจะแสวงหาสันติภาพในส่วนของการเวียดนาม พรรครีพับลิกันส่งริชาร์ด เอ็น. นิกสัน (Richard M. Nixon) อดีตรองประธานาธิบดี ในสมัยประธานาธิบดีไอเซนไฮואר์ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี และสปีโร ที. แอกนิว (Spiro T. Agnew) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ริชาร์ด เอ็น. นิกสัน ประกาศจะรักษาไว้ซึ่งเสถียรภาพและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและปัญหาสังคม รัฐบาลถูกใจใช้จ่ายเงินงบประมาณอย่างประหยัดและคุ้มค่า จะสนับสนุนกฎหมายให้มีผลบังคับใช้อย่างเคร่งครัด และจะนำความมั่งคั่งสู่สหรัฐอเมริกา ในด้านการต่างประเทศ นิกสันประกาศว่าสหรัฐอเมริกาจะแสวงหาสันติภาพอย่างมีศักดิ์ศรีในส่วนของการเวียดนาม (*honorable peace*)¹³⁰ โดยใช้แผนลักษณะความร่วมมือระหว่างประเทศใหม่ (New Internationalism) อันหมายถึงมวลประเทศทั้งหลายจะร่วมกับสหรัฐอเมริกาแบกภาระสร้างสันติภาพและช่วยเหลือประเทศอื่นพัฒนาแทนการปล่อยให้สหรัฐอเมริกาต้องทำโดยลำพัง เช่นอดีต ผลการนับคะแนนริชาร์ด เอ็น. นิกสัน ได้รับ 301 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง อันหมายความว่าริชาร์ด เอ็น. นิกสัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 37 ทำการบริหารประเทศในทศวรรษ 1970

ในบทที่ 6 เป็นประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 (1969-1981) ที่มีวุฒิธรรม อันจน ไม่มีความแน่นอน สหรัฐอเมริกาต้องเผชิญวิกฤติเศรษฐกิจและมีความขัดแย้งรุนแรงกับรุสเซียและอิหร่าน

ເຫັນອຮຣຄົນທີ່ 5

1. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** (D.C. Heath and Company, 1994), p. 930.
2. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986), p. 952.
3. Ibid., p. 953.
4. Ibid., p. 952.
5. Loc.cit.
6. Ibid., p. 954.
7. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** (Addison Wesley Educational Publishers Inc., 1999), p. 938.
8. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 942.
9. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** (Massachusetts: G & C Merriam Company, 1971), p. 576.
10. Ibid., p. 577.
11. Loc.cit.
12. Ibid., p. 585.
13. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 931.
14. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** (Worth Publishers, Inc., 1993), p. 924.
15. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 932-933.
16. Ibid., pp. 936-937.

17. Ibid., p. 937.
18. Loc.cit.
19. Ibid., p. 938.
20. Loc.cit.
21. Ibid., p. 937.
22. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 576.
23. Loc.cit.
24. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 916.
25. Ibid., p. 939.
26. Ibid., p. 932.
27. Loc.cit.
28. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 912.
29. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** pp. 561-562.
30. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 933.
31. Ibid., p. 932.
32. Loc.cit.
33. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 923.
34. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 580.

35. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 908.
36. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 579.
37. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 921.
38. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 934.
39. Loc.cit.
40. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 910.
41. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 935.
42. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 922.
43. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 910.
44. Loc.cit.
45. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 935.
46. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 923.
47. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 935.

48. Wilson, R. Jackson., Gilbert, James., Nissenbaum, Stephen., Scott, Donald., Earle, Carville., Hoffman, Ronald. **The Pursuit of Liberty : A History of the American People.** (Alfred A. Knopf, Inc., 1984), p. 876.
49. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 923.
50. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 936.
51. Loc.cit.
52. Loc.cit.
53. Loc.cit.
54. Loc.cit.
55. Loc.cit.
56. Loc.cit.
57. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 582.
58. Loc.cit.
59. Loc.cit.
60. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 587.
61. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 587.
62. Loc.cit.
63. Ibid., p. 588.
64. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 936.
65. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 936.
66. Loc.cit.

67. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** (McGraw-Hill, Inc., 1991), p. 905.
68. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** pp. 925-926.
69. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 946.
70. Loc.cit.
71. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 945.
72. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 943.
73. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
74. Ibid., pp. 928-929.
75. Ibid., p. 928.
76. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 893.
77. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** pp. 946-947.
78. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
79. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 893.
80. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
81. Ibid., p. 929.
82. Loc.cit.

83. Loc.cit.
84. Loc.cit.
85. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 607.
86. Ibid., p. 600.
87. Ibid., p. 602.
88. Ibid., p. 606.
89. Loc.cit.
90. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
91. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** pp. 897-898.
92. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 600.
93. Ibid., p. 622.
94. Ibid., p. 620.
95. Loc.cit.
96. Ibid., p. 628.
97. Ibid., p. 610.
98. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 912.
99. Loc.cit.
100. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 927.
101. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 950.

102. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 893.
103. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** pp. 924-925.
104. Ibid., p. 925.
105. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 624.
106. Ibid., p. 625.
107. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 904.
108. Ibid., p. 905.
109. Loc.cit.
110. Wilson, R. Jackson., Gilbert, James., Nissenbaum, Stephen., Scott, Donald., Earle, Carville., Hoffman, Ronald. **The Pursuit of Liberty : A History of the American People.** pp. 903-906.
111. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 932.
112. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 595.
113. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 933.
114. Loc.cit.
115. Ibid., p. 934.
116. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 909.
117. Loc.cit.

118. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 601.
119. Ibid., p.608.
120. Ibid., p. 618.
121. Ibid., p. 620.
122. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 911.
123. Loc.cit.
124. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 622.
125. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 910.
126. Ibid., pp. 910-911.
127. Ibid., p. 911.
128. Loc.cit.
129. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 950-951.
130. Ibid., p. 952.